

Không Sợ Chết, Sợ Đau

Contents

Không Sợ Chết, Sợ Đau	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	18
8. Chương 9	20
9. Chương 10	22
10. Chương 11	24
11. Chương 12	27
12. Chương 13	29
13. Chương 14	31
14. Chương 15	33
15. Chương 16	36
16. Chương 17	38
17. Chương 18	40
18. Chương 19	42
19. Chương 20	45
20. Chương 21	47
21. Chương 22	49
22. Chương 23	51
23. Chương 24	54
24. Chương 25	56
25. Chương 26	58
26. Chương 27	60
27. Chương 28	63
28. Chương 29	65
29. Chương 30	68
30. Chương 31	70
31. Chương 32	72
32. Chương 33	74
33. Chương 34	77
34. Chương 35	79
35. Chương 36	81
36. Chương 37	84
37. Chương 38	86
38. Chương 39	88
39. Chương 40	91
40. Chương 41	93
41. Chương 42	95

42. Chương 43	98
43. Chương 44: Pn1	100
44. Chương 45: Pn2	102

Không Sợ Chết, Sợ Đau

Giới thiệu

Edit: Nguyệt Cẩm VânThể loại: hiện đại đô thị, nhất thụ nhất công, kế huynh đệ, phúc hắc lãnh công

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-so-chet-so-dau>

1. Chương 1

Quán cà phê.

Âm nhạc dịu dàng, bầu không gian mờ tối.

Tôi lười biếng dựa lưng vào ghế, hai mắt mặc dù chặt chẽ nhìn thẳng vào người phụ nữ trẻ tuổi trước mặt, kỳ thực lại có chút không tập trung, thỉnh thoảng đánh vài cái ngáp, thở dài ra tiếng.

...Đã là lần xem mắt thứ ba trong tháng này.

Bất quá, có lẽ sẽ lại thất bại đi? Dù sao trong lòng tôi sớm đã có người mình thích, làm sao có thể động tình với những oanh oanh yến yến khác nữa?

Đang nghĩ ngợi, người phụ nữ trước mặt đột nhiên liếc nhìn tôi, trên mặt hơi hơi phỉm hồng, nhẹ giọng hỏi: “Lý tiên sinh, anh định khi nào thì đi gặp cha mẹ em?”

“Hà?” Giật mình, ngạc nhiên, “Trương tiểu thư, chúng ta mới quen nhau được một tuần mà thôi, hiện tại đã đến nhà bái phỏng, có phải hơi quá nhanh không?”

“Đương nhiên không!” Cô ta một phen nắm lấy tay tôi, ánh mắt khẩn thiết, “Hai người chúng ta tuổi tác đều đã không còn nhỏ, vẫn là tốc chiến tốc thắng, sớm quyết định một chút thì tốt hơn. Nếu như cuối năm kết hôn, đến giờ này sang năm liền có thể sinh một tiểu bảo bối rồi.”

Yêu đương cũng còn chưa nói, đã trực tiếp nhảy thẳng đến sinh hài tử?

Tôi gượng cười một chút, khoe miệng co giật, còn chưa kịp mở miệng phản đối, điện thoại di động trên bàn đã vang lên.

“Alo? Ai vậy?”

“Là tôi, Tần Tiểu Dương.” Giọng nói ôn hòa êm tai, cực kỳ quen thuộc.

“Giám đốc Tần?” Trái tim tôi nhảy dựng, cơ hồ kêu lên thành tiếng, lắp ba lắp bắp hỏi, “Đã, đã trễ thế này rồi, có chuyện gì sao?”

“Ừm, cũng không có gì.” Hấn khe khẽ cười, thanh âm mơ mơ hồ hồ, không hề chân thực, “Hiện tại tôi đang ở trong quán bar của bạn cậu uống rượu, cậu có thể tới đây không?”

“Tôi lập tức tới.” Không chút nghĩ ngợi, tức khắc liền gật đầu đáp ứng.

Vì một câu nói của Tần Tiểu Dương hấn, cho dù là lên núi đao xuống biển lửa, tôi cũng sẽ xông vào, huống chi chỉ là cùng uống rượu?

Sau khi cúp điện thoại, tôi vội vàng nói lời xin lỗi với Trương tiểu thư, đứng dậy, lao nhanh ra khỏi quán cà phê. Bởi vì thời gian đã khuya, trên đường căn bản không vẫy được xe, tôi thầm nghĩ dù sao cũng cách không xa lắm, liền dứt khoát cởi áo khoác ra, một đường chạy tới.

Sau mười lăm phút, cuối cùng cũng thuận lợi đến được quán rượu. Vừa tiến vào nhìn, chỉ thấy bên trong toàn người là người, phi thường náo nhiệt.

Thị lực của tôi cực kém, nhìn quanh cả hồi lâu cũng không tìm ra bóng dáng của Tần Tiểu Dương, vì thế tiện tay kéo một người phục vụ đang bưng rượu tới, hỏi: “Tiểu Liên, có nhìn thấy Tần tiên sinh không?”

Cô gái trang điểm rất thời thượng kia gật gật đầu, chỉ tay về phía một ghế sofa trong góc phòng, nói: “Đã đến được hai tiếng rồi, tổng cộng uống hết nửa két bia.”

Tôi thuận theo nhìn về hướng đó, quả nhiên thoáng thấy một đạo thân ảnh quen thuộc — tây trang màu đen, tóc ngắn hơi có chút lộn xộn, ngũ quan tinh xảo, dung mạo tuấn mỹ.

Chỉ cần liếc nhìn từ xa như vậy, ngực tôi đã nhảy lên thành thịch, liền hít thở sâu mấy cái, mới gắng gượng trấn định tinh thần, bước từng bước hướng về phía hấn.

“Đến rồi a, ngồi đi.” Tần Tiểu Dương vẫy vẫy tay, nghiêng đầu nhìn tôi, cười hỏi, “Cậu thế nào toàn thân đều là mồ hôi? Vừa mới chạy hết tám trăm mét sao?”

“Ách...” Tôi ngẩn ra, không biết nên trả lời thế nào mới tốt.

May mà hấn cũng không truy vấn thêm, chỉ đổ đầy rượu vào trong chén trên bàn, lại thuận tay nắm lên hai viên xúc xắc, khẽ lắc lắc, hỏi: “Cược đại hay tiểu?”

“Đại.”

Hấn mị mị mắt, lắc cổ tay một hồi, “cạch” một tiếng đổ xúc xắc ra bàn.

Chín điểm.

“Tôi thua rồi.” Tần Tiểu Dương mi nhãn loan lên, cười đến cực hài lòng, “Phạt rượu.”

Dứt lời, liền chậm rãi cầm chén rượu lên, ngửa đầu, một hơi uống cạn. Sau đó xua xua tay, cười cười với tôi, lại nói: “Thêm lần nữa. Cậu cược gì?”

“Vẫn là đại.”

“Được.”

Hấn gật gật đầu, tiếp tục đổ xúc xắc, lần này đổ ra là tiểu. Tôi thoáng ngây người một chút, vừa mới vươn tay ra, chén rượu trước mặt đã bị Tần Tiểu Dương một phen đoạt đi mất.

“Để tôi.” Hấn nói một câu nhẹ nhàng băng quơ, ngửa đầu, lại uống một hơi cạn sạch.

“Giám đốc Tần.” Tôi mở trừng mắt, đến lúc này mới phát hiện hấn có điểm không đúng lắm, bèn cẩn thận hỏi, “Anh hôm nay tâm tình không tốt?”

Hấn không đáp lời, chỉ cười yếu ớt trước sau như một, cúi đầu ngắm nghía hai viên xúc xắc kia. Một lát sau, đột nhiên nắm lấy cả bình rượu uống một ngụm lớn, buồn bã hỏi: “Tiểu Lý, quán rượu này tên là gì?”

“Bước Đường Cùng.”

“Ha,” Hấn vừa nghe, liền cất tiếng cười phá lên, khàn giọng nói, “Quả nhiên là một cái tên rất hay, thích hợp... phù hợp với tâm tình của tôi hiện giờ.”

Tôi chần chừ, buột miệng hỏi: “Giám đốc Tần, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lại là tĩnh lặng.

Tần Tiểu Dương nhìn tôi chằm chằm một lúc, nét cười trên mặt dần dần ẩn đi, rũ mắt xuống, chậm chậm thở dài: “Hôm nay tôi và Lý Thâm đã chia tay.”

Nghe vậy, ngón tay tôi hơi hơi run lên, toàn thân cứng ngắc.

Một lúc lâu sau mới hồi phục lại tinh thần, nỗ lực khống chế vẻ mặt của mình, bình bình tĩnh tĩnh nói: “Anh và anh trai tôi mấy hôm trước vẫn còn tốt đẹp mà, thế nào đột nhiên lại chia tay? Có phải là hiểu lầm gì không?”

“Không có hiểu lầm, cũng không có cãi vã, hết thấy đều giống với trước kia, chỉ là tôi bỗng nhiên chán ngán mà thôi.” Hắn đưa tay kéo kéo cà vạt, cả người ngả về phía sau, chậm chậm nhắm mắt lại, “Tôi và anh cậu là bạn cùng học đại học, hai người kết giao suốt bảy năm, ngay cả cha mẹ cũng đã thừa nhận quan hệ của chúng tôi, thế nhưng... Tôi lại chưa từng cảm nhận được chân tâm của hắn. Tôi rõ ràng yêu hắn như vậy, nhưng hắn vì sao vĩnh viễn không chịu đem tôi đặt vào trong mắt?”

Tôi thấy tình tự trong mắt hắn kích động, vội vàng nghiêng người về phía trước, vỗ vỗ lên bả vai hắn, nói: “Giám đốc Tần, anh say rồi.”

“Vậy càng tốt.” Hắn nhíu chặt mi, cười khổ, “Nhất túy giải thiên sầu*, chí ít, có thể khiến tôi quên đi tên đại hỗn đản Lý Thâm kia.”

(*một cơn say giải nghìn mối sầu)

Vừa nói, vừa cúi đầu nhìn nhìn tay trái của mình, mâu quang ôn nhu như nước.

Tôi cũng xuôi theo đường nhìn của hắn, thoáng thấy hắn liếc nhìn chiếc nhẫn trên ngón áp út. Dưới ánh đèn mờ ảo, chiếc nhẫn bạc kia dị thường chói mắt.

Nắm chặt tay, gian nan thốt ra một câu: “Anh tôi tặng cho anh?”

Tần Tiểu Dương cũng không ứng tiếng, chỉ nâng tay lên, chậm rãi hôn lên chiếc nhẫn bạc kia, trong miệng thầm gọi: “Lý Thâm.”

Buồn cười xiết bao, cũng đã chia tay rồi, hắn lại vẫn tâm tâm niệm niệm nhớ kỹ người kia.

Mà tôi thì sao?

Biết rõ tình yêu này không hề có hi vọng, lại vẫn nhịn không được âm thầm thích hắn.

Tương tư vô dụng, càng lún càng sâu, đường lui không còn.

2. Chương 2

Nghĩ tới điểm này, tôi nhịn không được khẽ thở dài một hơi, vẫy tay gọi người phục vụ tới, kêu thêm vài chai bia. Sau đó nện cốc lên mặt bàn, nói: “Giám đốc Tần, tôi uống cùng anh.”

“...” Hắn ngăn người, liền sau đó lại nhíu mày cười, ôn nhu nói, “Được.”

Vì thế cũng không đồ xúc xắc nữa, chỉ rót từng cốc bia liên tiếp.

Tần Tiểu Dương rất nhanh đã uống say, chẳng những sắc mặt ửng đỏ, nói chuyện cũng dần dần thay đổi nhiều, liên miên nhắc tới những chuyện cũ. Trong những lời nói ấy, bóng dáng của Lý Thâm không chỗ nào vắng mặt.

Tôi lặng lẽ ngồi bên cạnh nghe, nụ cười cứng ngắc, chỉ cảm thấy rượu uống vào trong miệng càng lúc càng đắng.

Khi mới nghe nói Tần Tiểu Dương và Lý Thâm chia tay, tôi quả thực có âm thầm cao hứng một chút, giờ phút này lại nổi lên đau lòng. Tôi tình nguyện cả đời đau khổ yêu đơn phương thêm nữa, cũng không đành lòng thấy người mà mình thích thương tâm khổ sở thế này.

Vừa suy nghĩ vừa đi vòng qua bàn, vươn tay ra kéo hần dây từ trên ghế sofa, nói: “Giám đốc Tần, thời gian không còn sớm nữa, tôi đưa anh về nhà.”

Hắn gật gật đầu, cả người mềm nhũn dựa vào tôi, tựa hồ đã không còn khí lực để nói chuyện. Tôi thoáng chần chờ một chút, đấu tranh tinh thần, cắn cắn dục dục ôm lấy thắt lưng hắn.

Mãi cho đến khi đưa Tần Tiểu Dương ra khỏi quán bar, đưa hắn vào trong xe taxi rồi, tôi mới lưu luyến không rời mà buông tay, xoay người, dọc theo vỉa hè vắng vẻ đi về nhà.

Khi về đến nhà, đã là nửa đêm.

Trong ánh sáng mờ mờ của hành lang, tôi lục tìm chìa khóa rồi mở cửa phòng, vừa mới bật công tắc đèn lên, liền hết hồn vì thấy có người đang ngồi trong phòng khách. Tuổi người nọ xấp xỉ Tần Tiểu Dương, tây trang cà vạt, tướng mạo đường đường. Chỉ là vẻ mặt có chút nghiêm túc quá mức, một đôi nhãn mâu thanh thanh lãnh lãnh, hàn ý bức người.

Tôi vừa đối diện với ánh mắt của anh, liền cảm thấy dưới chân mềm nhũn, thiếu chút nữa thì ngã nhào xuống đất. Dựa vào tường đứng một hồi lâu, mới hít sâu mấy hơi, lí nhí phun ra một chữ: “Anh.”

Lý Thâm không thèm đáp lời, chỉ nhàn nhạt quét mắt nhìn tôi, lạnh lùng hỏi: “Bây giờ là mấy giờ?”

Tôi nâng cổ tay lên nhìn đồng hồ một chút, thành thành thật thật đáp: “Một giờ bốn mươi lăm phút.”

“Về sau nhớ kỹ phải về nhà trước mười hai giờ.” Anh khẽ hừ nhẹ một tiếng, diện vô biểu tình.

Tôi lại bị hù đến không nhẹ, vội vàng gật đầu cuống quýt.

“Tốt.” Lý Thâm gục gặc, hai tay đan chéo đặt ở trước mặt, mạn bất kinh tâm nói, “Cậu còn đứng trước cửa làm gì? Lại đây ngồi.”

“...Vâng.” Tôi chậm rì rì đi tới, ngồi xuống một góc cách anh xa nhất, ập a ập ứng hỏi, “Anh, đã trễ thế này rồi anh còn ngồi chờ ở nhà em, có chuyện gì khẩn cấp sao?”

“Nghe nói hôm nay cậu cùng Trương tiểu thư xem mặt, đến giữa chừng thì chạy đi mất? Đêm hôm khuya khoắt, để cho một người con gái về nhà một mình, thực sự là khá thất lễ.”

“Ách, xin lỗi.”

“Cuối tuần tôi sẽ sắp xếp cho cậu gặp Lâm tiểu thư của bệnh viện chúng tôi, đến lúc đó chú ý lời nói và hành động của cậu.”

“Hả? Vẫn phải xem mặt nữa sao?”

“Thế nào?” Lý Thâm mị mị mắt, ánh mắt lạnh giá, “Cậu có ý kiến?”

Tim tôi nhảy dựng một cái, liền lắc đầu theo phản xạ.

Sắc mặt Lý Thâm lúc này mới hơi nguôi xuống, khẽ “Ừ” một tiếng, ngón tay gõ gõ xuống mặt bàn, không nói gì thêm.

Tôi tự nhiên cũng không dám tùy tiện mở miệng, chỉ lẳng lặng ngồi đực người ra ở bên cạnh. Sau một hồi lâu, mới len lén nhìn trộm anh vài lần, ngắc ngứ hỏi: “Anh, hôm nay anh... có phải đã chia tay với giám đốc Tần?”

Nghe vậy, anh hơi ngẩn ra, tựa hồ không ngờ được tôi sẽ hỏi câu này. Nhưng rất nhanh lại phục hồi tinh thần, nhếch nhếch khóe môi, trên mặt cuối cùng cũng lộ ra một tia cười, không nhanh không chậm đáp: “Chỉ là cãi cọ thôi.”

Bộ dáng khí định thần nhàn kia, thực khiến người ta đổ kị.

Tôi nghiêng chặt răng, gắng gượng đè nén ý ghen trong lòng, nặn ra mấy chữ: “Nhưng mà, em nghe giám đốc Tần nói...”

“Lý Tân Kỳ,” Người đàn ông trước mặt đột nhiên trừng mắt nhìn tôi, lạnh lùng nói, “Lo tốt việc của cậu là được rồi, không cần xen vào việc của người khác.”

Tôi chớp chớp mắt, bỗng cảm thấy sống lưng rét run, mở lớn miệng, lại ngay cả nửa chữ cũng nói không ra.

Lý Thâm cũng không nói thêm gì nữa, chỉ chậm rãi đứng dậy, nhẹ nhàng vuốt lên nếp nhăn trên áo sơ mi, ngửi khí đậm mặc nói: “Tôi về nhà trước, cậu nghỉ ngơi sớm một chút.”

Dừng một lát, con người đen lại thẳng tắp nhìn qua, nói: “Còn nữa, lần sau đừng chạy tới quán rượu lêu lổng nữa.”

Nói xong, bước nhanh ra khỏi cửa.

Tôi lắp bắp kinh hãi, ngồi nguyên tại chỗ không nhúc nhích, ngón tay khẽ run lên, chột dạ không thôi.

...Anh đã biết tối nay tôi đi tới quán rượu.

Vậy, cũng đã biết vừa rồi tôi vẫn luôn bồi bên cạnh Tần Tiểu Dương?

Tôi càng nghĩ càng cảm thấy sợ, cho dù nằm lên giường rồi, lăn qua lộn lại trong đầu, cũng vẫn là ánh mắt âm trầm ngạo lệ kia của Lý Thâm. Bởi vậy, mãi đến khi trời gần sáng, tôi mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Giữa trưa ngày hôm sau lại bị tiếng chuông điện thoại chói tai đánh thức.

“Alo? Ai vậy?”

“Tiểu Kỳ thân mến, hiếm khi có được một ngày cuối tuần, không bằng chúng ta cùng đi tắm yên ương dục (1) đi?”

Tôi ngẩn ra, “Cộp” một tiếng cúp luôn máy xuống, trở mình một cái, tiếp tục ngủ.

Nhưng chuông điện thoại kia rất nhanh lại vang lên, lần này tiếp lần khác, quyết chí bắt khuất quấy rầy lỗ tai tôi. Cực kỳ bất đắc dĩ, tôi đành phải nhấc máy lần nữa, mở miệng liền mắng: “Chu Lãm, con mẹ nó cậu rốt cuộc có chịu để yên không?”

“Ô ô, Tiểu Kỳ thật sự là quá vô tình. Chẳng những cúp điện thoại của tôi, còn vừa hung vừa tợn rống lên với tôi, quả nhiên là chỉ thấy tân nhân cười, không nghe cựu nhân khóc...”

“Bớt sàm ngôn đi! Rốt cuộc có chuyện gì?”

“Không phải vừa mới nói rồi sao? Rủ cậu cùng đi tắm a.”

“Không có thời gian.”

“Cậu có thời gian đi xem mắt tiểu thư xinh đẹp, có thời gian bồi ai đó uống rượu, lại lúc nào cũng không có thời gian cùng tôi đi tắm? Hừ, căn bản là trọng sắc khinh bạn! Lúc cần đến thì khanh khanh ta ta, khi không cần liền một cước đá văng ra, không lương tâm...”

Tôi nghe hần càng nói càng cường điệu, đành phải thở dài, mất kiên nhẫn nói: “Được rồi, được rồi, tôi đi là được chứ gì? Nửa giờ nữa, gặp ở chỗ cũ.”

Vừa dứt lời, đầu dây bên kia liền truyền đến một tiếng hoan hô, ngay sau đó là hai cái hôn gió vang dội. Tôi toàn thân rùng mình, buồn nôn một cách khó hiểu, vội vàng cúp điện thoại, bò xuống giường đi đánh răng rửa mặt.

Chỉ tốn mười mấy phút đồng hồ, đã ăn mặc chỉnh chỉnh tề tề bước ra cửa, cũng thuận lợi chạy tới trước cửa một cái siêu thị gọi là “chỗ cũ”.

(1) yên ương dục: nghĩa gốc là so sánh với yên ương nghịch nước, nghĩa bóng là nam nữ cùng tắm. Thật bó tay bạn Chu Lãm =))

3. Chương 3

Tôi đứng tại chỗ chờ suốt một hồi lâu, mới nhìn thấy từ xa xa một đạo thân ảnh quen thuộc nào đó. Áo sơ mi hoa hoét, quần hiphop, chân xỏ một đôi dép lê có hình đầu thỏ lông lá, đang nghênh ngang đi tới.

Hắn có một vết sẹo rất dài bên thái dương, khiến cả khuôn mặt thoát nhìn trông có vẻ dữ tợn khủng bố, rất có vài phần khí thế của hắc đạo lão đại, trong miệng lại lúc nào cũng ngậm một cây kẹo mút, môi mỏng cong lên, hơi hơi mỉm cười.

“Tiểu Kỳ thân mến,” Hắn vừa đứng lại liền đưa tay ra nện tôi một quyền, nói, “Lâu lắm rồi không gặp.”

“Chúng ta hôm trước vừa mới cùng ăn cơm tối.”

“Cái gọi là một ngày không gặp, như cách tam thu, tôi suốt hai ngày không gặp cậu, tính ra là sáu cái thu trong tự nhiên rồi. Nhìn xem, tôi hôm nay đã bị tương tư tra tấn đến hình tiêu lập cốt (gãy trơ xương)...”

Thấy Chu Lãm lải nhải niêm mãi không thôi, vội vàng kéo tay hắn đi về phía trước, vừa đi vừa hỏi: “Hôm qua sao cậu không đến quán rượu?”

“Đau răng,” Hắn xoay xoay cây kẹo mút trong miệng, hàm hàm hồ hồ trả lời, “Đi gặp bác sĩ.”

“Nửa đêm nửa hôm, có nha sĩ nào còn mở phòng khám?” Tôi đá hắn một cước, nói, “Chắc chắn là lại đi câu phụ nữ rồi.”

Hắn cười hi hi hai tiếng, không phản bác, chỉ vươn tay ra khoác lên vai tôi, nháy nháy mắt, ái muội mà thấp giọng nói: “Tôi nghe Tiểu Liên nói, vị tình nhân trong mộng của cậu tối hôm qua uống say khướt ở quán rượu? Sau đó thế nào? Cậu đưa hắn về nhà, có rượu vào làm bấy không?”

Tôi ngẩn ra, đột nhiên nhớ lại bộ dáng say rượu rất đáng yêu của Tần Tiểu Dương đêm qua. Nhưng lập tức liền thanh tỉnh lại, hung hăng trừng hắn một cái, nói: “Đừng nói bậy! Nếu anh tôi biết tôi cùng Tần Tiểu Dương dây dưa không rõ, tuyệt đối sẽ giết tôi.”

“Vậy thì có làm sao? Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu. Huống chi anh cậu cũng không phải ba đầu sáu tay, căng thẳng như vậy làm gì?”

“Trên đời này tôi sợ nhất hai loại sinh vật... chính là người ngoài hành tinh và Lý Thâm.”

“Không tiền đồ! Cậu nếu thực sự thích họ Tần kia, thì nên quang minh chính đại tranh đấu một trận với anh cậu.”

“Không có khả năng.” Khẽ thở dài một hơi, cười khỏ, “Người trong lòng Tần Tiểu Dương là anh tôi, cho dù thực sự cùng với tôi, cũng tuyệt đối không hạnh phúc. Cho nên, tôi tình nguyện tiếp tục thăm men như vậy, cũng không muốn phải nhìn thấy hắn thương tâm khổ sở.”

Nghe vậy, Chu Lãm liền ngừng bước chân, quay đầu lại bình tĩnh nhìn nhìn tôi. Một lúc lâu sau mới cúi đầu cười ra tiếng, vươn tay vỗ vỗ lên vai tôi, ngữ khí ngả ngớn nói: “Lý đại ca, cậu thật không hổ là một đại tình thánh, tiểu đệ tôi xin bái phục.”

Mặt tôi liền đỏ lên, chẳng buồn để ý đến hắn nữa, chỉ lầm lũi đi về phía trước.

Chu Lãm cũng không nói gì thêm, chỉ cười hi hi chạy đuổi theo kéo tay tôi, suốt dọc đường nói rất nhiều lời tào lao nhảm nhí, duy chỉ không đề cập đến cái tên Tần Tiểu Dương.

Sau khi hai người chúng tôi ngâm mình trong phòng tắm, lại thuận tiện đi lên phố dạo một vòng, mua về một đồng hồ ăn lớn.

“Tiểu Kỳ, hôm nay đi đâu ăn cơm tối?”

“Nhà tôi.”

“Rất tốt, tôi muốn ăn đậu hũ sốt và cà ri gà.”

“Cậu nấu.”

“Gi? Rõ ràng hôm nay là đến lượt cậu nấu.”

Tôi khẽ hừ nhẹ một tiếng, vừa định mở miệng cãi, lại nhìn thấy một chiếc xe hơi màu đen cực kỳ quen mắt đang đỗ ở trước cửa. Một người đàn ông trẻ tuổi đứng bên cạnh xe, hai tay khoanh trước ngực, biểu tình đậm mạc.

“Anh?” Tôi lắp bắp kinh hãi, căng thẳng khó hiểu, “Anh, sao anh lại đến đây?”

“Di hằm canh, bảo cậu tối nay về nhà ăn cơm.”

“Hả? Nhưng mà...” Xoay đầu lại nhìn ai đó đang đứng bên cạnh, có chút chần chừ.

Lý Thâm đã trực tiếp mở cửa xe, hơi hơi nghiêng đầu, lạnh lùng nói: “Lên xe.”

Đứng phải ánh mắt băng lãnh của anh ta, tay tôi liền bắt giắc run lên, căn bản không thể mở miệng cự tuyệt, đành phải ngoan ngoãn ngồi vào trong xe, vẫy tay chào tạm biệt với Chu Lãm.

“Xin lỗi.”

“Không sao, nay mai có thời gian rảnh lại cùng nhau ăn cơm.”

Nói còn chưa hết, xe đã chuyển động, tôi chỉ đành thu hồi tầm mắt, lặng lẽ thưởng thức cảnh vật lướt xẹt qua bên ngoài cửa sổ. Một lát sau, Lý Thâm đột nhiên mở miệng nói một câu: “Người vừa rồi là bạn của cậu?”

“Ừ, bạn cùng học cao trung.”

“Tôi đã nói rất nhiều lần, sau này đừng qua lại với loại bạn bè không tốt ấy nữa.”

“Người ta hiện tại đã là ông chủ quán rượu, không trộm không cắp, cũng không làm chuyện gì xấu.”

“Chỉ nhìn bộ dáng ba lẳng nhăng của hắn, liền biết không phải người đứng đắn gì.” Lý Thâm khinh miệt cười cười, quay đầu lại liếc tôi một cái, nói, “Lý Tân Kỳ, quần áo của cậu là bị làm sao thế kia?”

“A?”

“Cài khuy lại.” Nhíu nhíu mày, lạnh lùng nói, “Suốt ngày quần áo bất chỉnh, nhìn ra cái gì?”

Ngay cả việc này cũng muốn quản? Anh rốt cuộc là anh của tôi hay bố của tôi?

Tôi thầm mắng một câu dưới đáy lòng, nhưng cũng không dám kháng nghị ra miệng, chỉ cúi đầu xuống, cài lại hai khuy áo trên cùng cho thật kín đáo.

Lý Thâm vẫn không hài lòng, lại đánh giá cao thấp tôi một hồi, sau khi bới ra một đồng khuyết điểm từ đầu đến chân, mới chịu quay đầu về chuyên chú lái xe.

Suốt dọc đường còn lại không nói chuyện.

Thật vất vả mới về được đến đích, xe vừa dừng lại, tôi liền mở cửa nhảy phắt ra ngoài, chạy thẳng vào trong nhà. Rất sợ ở cùng người nào đó thêm một khắc nữa, mình sẽ phát điên mất.

Nào ngờ, vừa đẩy cửa chính vào nhà liền thấy Tần Tiểu Dương đang ngồi ngay ngắn trên ghế sofa trong phòng khách.

“Giám đốc Tần? Sao anh lại ở đây?”

“Di nói đã hằm canh, bảo tôi đến ăn cơm chiều.” Mặc dù đêm qua hắn say lợi hại, hôm nay đã khôi phục thành bộ dáng thần thanh khí sảng, ôn hòa cười nhẹ, “Thật ngại quá, quấy rầy rồi.”

“Không,” Tôi ngơ ngác ửng một từ, lại hỏi, “Anh tôi... có biết anh tới không?”

Tần Tiểu Dương thần sắc buồn bã, nhắm mắt lại không nói câu nào, chỉ nhìn về phía cửa. Trong hành lang vang lên tiếng bước chân nặng nề, không lâu sau, Lý Thâm đã tiến vào.

Ánh mắt hai người chạm nhau, một người sắc mặt trắng bệch, người kia thần tình lại rất tự nhiên.

“Tôi dùng cơm?” Lý Thâm nhú nhú mày, bước tới từng bước lớn, rất tự nhiên mà ngồi xuống bên cạnh Tần Tiểu Dương, tiện tay lật xem tờ báo trên bàn.

“Ừ,” Tần Tiểu Dương chỉ liếc hần một cái, đã lập tức cúi đầu xuống, muốn nói lại thôi, “Tôi...”

Mới nói được một nửa thì mẹ bỗng nhiên từ trong phòng bếp đi ra, cười nói: “Mọi người đã đến đủ rồi? Đợi một lát nữa thôi, có thể ăn cơm ngay rồi.”

Nói xong, hướng về phía tôi nháy nháy mắt ra hiệu, cất cao giọng gọi: “Tiểu Kỳ, con vào giúp mẹ rửa rau.”
“A?”

Tôi hơi ngẩn ra, nhìn hai người kia đang ngồi trên ghế sofa, rất không cam nguyện mà đi vào trong bếp. Vừa liếc mắt nhìn, liền thấy đủ loại rau xanh sớm đã được chuẩn bị thỏa đáng, làm gì còn rau mà rửa?

“Mẹ, mẹ đây là có ý gì?”

“Ừ, anh con và Tần Tiểu Dương cãi nhau hai ngày nay, mẹ thật vất vả mới sắp xếp để bọn chúng gặp mặt nhau. Con nếu còn đứng ngốc ở một bên, sẽ ảnh hưởng đến việc giao lưu tình cảm của bọn chúng.”

4. Chương 4

Nghe thấy vậy tôi liền cứng đờ, rầu rĩ nói: “Thì ra con chẳng qua chỉ là một cái bóng đèn điện thôi.”

“Không còn cách nào khác, anh con tính cách kiêu ngạo như vậy, cho dù đã làm sai chuyện gì, cũng tuyệt đối không có khả năng cúi đầu xin lỗi. Người làm mẹ như ta đây đương nhiên phải phí chút công phu, tạo ra cơ hội để bọn chúng giảng hòa.”

“Cho dù mẹ giúp anh ấy lo nghĩ mọi việc, cũng chưa chắc anh ấy đã đặt mẹ vào trong lòng.”

“...” Mẹ hơi ngẩn người, rũ mắt xuống, than nhẹ một tiếng, “Dù sao chẳng nữa, từ đầu đến cuối vẫn là mẹ nợ nó.”

Tôi thấy thần sắc bà ảm đạm, tựa hồ lại nhớ về chuyện cũ của nhiều năm trước, lúc này mới giật mình phát giác ra lời mình vừa nói, vội vàng ngậm miệng lại, không nói gì nữa, chỉ tiện tay cầm lên chiếc khăn lau bên cạnh tủ bát, lơ đãng giặt đi giặt lại mấy lần.

Sau khi đã vò hơn nửa canh giờ, tôi và mẹ mới bụng đồ ăn ra khỏi phòng bếp.

Khi đó, Lý Thâm và Tần Tiểu Dương vẫn như trước ngồi sòng vai trên ghế sofa, một người đọc báo, một người phát ngốc, nhưng bầu không khí đã khác biệt rất lớn so với lúc trước. Lý Thâm duy trì biểu tình đạm mạc trước sau như một, sắc mặt của Tần Tiểu Dương lại đã chuyển biến tốt hơn rất nhiều, tay phải vô thức vuốt nhẹ lên chiếc nhẫn đeo trên ngón áp út, bên môi ỉn ỉn ý cười.

Mới có mấy chục phút đồng hồ ngắn ngủi, hai người bọn họ đã hòa hảo như trước rồi?

Về điểm này mà nói, tôi thực sự rất bội phục Lý Thâm. Luôn luôn bình tĩnh tự nhiên, giữa bất động thanh sắc lại dễ dàng chiếm được tất cả những gì muốn có.

“Ăn cơm đi,” Sau khi đem chén đĩa bày hết lên bàn, mẹ bắt đầu gọi, “Mọi người lại đây ăn nào.”

Lý Thâm và Tần Tiểu Dương liền một trước một sau đi tới, lại một lần nữa sòng vai ngồi xuống, động tác nhất tề cầm bát đưa lên, ăn ý đến mười phần. Tôi lẳng lặng ngồi bên cạnh nhìn, ngực thoáng co rút đau đớn, đành phải miễn cưỡng cười cười, ngoảnh đầu sang nói chuyện phiếm với mẹ.

“Sao hôm nay không thấy bố đâu?”

“Đi nước ngoài công tác rồi, cuối tuần mới về.”

“Bố suốt ngày phải ra nước ngoài, mẹ lại có thể yên tâm?”

“Sao có thể? Mẹ lúc nào cũng lo lắng muốn chết. Dù sao trên đời này cũng không có mấy người đàn ông được như anh con, vừa si tình vừa chung thủy.” Nói xong, còn cố ý nháy nháy mắt, cười hỏi, “Tiểu Dương, con nói có đúng không?”

“Dì...” Tần Tiểu Dương nhất thời đỏ bừng mặt, lộ vẻ lúng túng.

“Tiểu Dương, hình như gần đây con gầy đi rất nhiều, có phải công việc quá vất vả không?”

“Vấn ỏn ạ.”

“Có thời gian thì đến đây ngồi một chút, dì hầm đồ bổ cho con ăn.” Vừa nói vừa cười híp mắt gấp rau đặt vào trong bát hủn.

“Cảm ơn dì.”

Tần Tiểu Dương rất lễ phép tán gẫu những chuyện thường ngày với mẹ, ánh mắt lại thường xuyên hướng về phía Lý Thâm. Nhưng Lý Thâm từ đầu đến cuối đều chỉ lẳng lặng ăn cơm, không nhanh không chậm, diện vô biểu tình.

Vì thế, trong mắt Tần Tiểu Dương nhiều thêm vài phần sắc thái thất vọng, vừa ăn xong liền đứng dậy cáo từ.

Lý Thâm cũng đứng dậy theo, lạnh lùng nhàn nhạt nói: “Tôi tiễn cậu.”

“À?” Tần Tiểu Dương ngẩn người, mi nhãn loan lên, nhẹ nhàng cười, “Được.”

Mẹ tôi so với hủn cười càng vui vẻ hơn, thầm hướng về phía tôi làm một cái dấu hiệu chiến thắng, nói liên thanh: “Đi đường cẩn thận, có thời gian rảnh thì nhớ đến đây chơi.”

Khi hai người kia đi ra cửa, chính mắt tôi nhìn thấy tay Lý Thâm đáp lên eo của Tần Tiểu Dương. Anh chẳng qua chỉ ghé vào tai hủn nói một câu, hủn liền cúi đầu cười rộ lên, thần sắc ôn nhu, mi mục hàm tình.

Trong lòng từng trận đau nhói.

Tôi vội vàng xoay người lại, bước nhanh về phía sô pha, chậm rãi ngồi xuống, cầm điều khiển mở ti vi.

Trên ti vi đang chiếu phim tình cảm. Người con trai và con gái lần lượt trình diễn một màn bi tình kịch buồn cười, hoặc cười vui hoặc rơi lệ, yêu đến chết đi sống lại, chơi không biết chán.

Tôi ngơ ngẩn ngồi xem một hồi, suy nghĩ càng lúc càng hỗn loạn, lặn qua lộn lại trong đầu, đều là hình ảnh Lý Thâm và Tần Tiểu Dương dắt tay nhau rời đi.

Tình cảm giữa hai người bọn họ tốt như vậy, căn bản không có chỗ trống cho tôi chen vào.

Biết rõ tình yêu này không hề có ý nghĩa, vì sao mình vẫn... không chịu hết hi vọng?

Trong lúc ngẩn ngẩn ngơ ngơ, sắc trời tối dần từng chút, nháy mắt đã đến nửa đêm. Mẹ sớm đã thu dọn xong tất cả, rất vui vẻ trở về phòng ngủ một giấc, tôi lại vẫn ngồi trên ghế sô pha, mở lớn hai mắt, ngẩn người trong im lặng.

Cũng không biết đã qua bao lâu, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một hồi âm thanh.

Tôi có chút mịt mờ mà quay đầu lại, thấy một bóng đen mờ hồ nào đó đang đi tới, ánh sáng mỏng manh chiếu lên mặt anh, phác họa lên một gương mặt lạnh như băng sương.

“Anh?” Tôi lấy làm kinh hãi, theo trực giác lùi về phía sau một chút, hỏi, “Tại sao anh lại về?”

“Tôi chỉ nói đưa Tần Tiểu Dương về nhà, không nói muốn ở nhà hủn qua đêm.” Lý Thâm thuận miệng đáp một câu, cũng không bật đèn, chỉ đi thẳng đến bên cạnh tôi, hỏi, “Lý Tân Kỳ, cậu ngồi một mình trong phòng khách làm gì?”

Tôi ngây người một chút, ngớ ngẩn đáp: “Xem ti vi.”

“Cậu khẳng định?” Anh nhú mảy, đôi mắt xoay chuyển một vòng, cười lạnh.

Tôi nhìn theo ánh mắt của anh, lúc này mới phát hiện bộ phim sớm đã chiếu hết, hiện giờ trên màn hình chỉ còn một phiến tuyết hoa lập lờ “xèo xèo xèo”.

Mặt tôi liền nóng lên, có chút chột dạ mà ho khan hai tiếng, ập a ập ứng đáp: “Em... em chính là thích xem cái này.”

“Ồ.”

Lý Thâm gật gật đầu không nói gì thêm, chỉ lẳng lẳng đứng nguyên tại chỗ, cùng tôi nhìn chăm chăm vào màn hình ti vi. Cách một hồi lâu sau, mới đột nhiên mở miệng hỏi: “Lý Tân Kỳ, thứ bảy này cậu có rảnh không?”

“Ừ, gần đây công ty không có gì bận, hẳn là không cần phải tăng ca.”

“Vậy cậu bớt chút thời gian đi gặp mặt Lâm tiểu thư một lần đi. Tôi đã đặt chỗ rồi, chính là quán cà phê lần trước, bảy giờ tối, nhớ rõ không được đến muộn.”

“...” Thở dài một tiếng, cười khổ, “Em có thể không đi không?”

Vừa dứt lời liền thấy Lý Thâm chậm chậm khom người xuống, nhìn thẳng vào mắt tôi, khẽ động khóe môi, tự tiểu phi tiểu: “Cậu tốt nhất là ngoan ngoan nghe lời.”

Tay tôi run lên, chỉ cảm thấy đáng diệu của anh giờ phút này so với bình thường càng thêm âm lãnh khủng bố. Trái tim trong ***g ngực nhảy loạn thành thạch, hiển nhiên không còn can đảm để nói ra lời phản đối.

“Muộn rồi, trở về phòng ngủ đi.”

“Ừ.”

Tôi đáp ứng, gần như nhảy dựng lên ngay lập tức, phóng về phòng như chạy trốn. Khi đi tới cửa lại ngoảnh đầu nhìn về phía sau, kinh ngạc thấy Lý Thâm đã đoan đoan chính chính ngồi trên ghế sofa, đang nhìn chăm chăm vào màn hình ti vi.

“Anh,” Nuốt một miếng nước bọt, tôi nhỏ giọng hỏi, “Sao anh còn chưa đi ngủ?”

Anh liếc mắt nhìn tôi, chỉ chỉ vào màn hình ti vi đã một mảnh trắng xóa, thần sắc bất biến, khinh miêu đạm tả đáp: “Tôi cũng thích xem cái này.”

Vâng, anh Thâm bắt đầu thể hiện sự nguy hiểm của anh -.-“Ách...”

Tôi giật mình, khóe miệng run rẩy. Chỉ cảm thấy bộ dạng anh hiện tại thật sự rất quỷ dị, nhưng cũng không dám nói thêm gì nữa, chỉ đành xoay người, ngoan ngoan trở về phòng ngủ.

Sáng sớm hôm sau, khi tôi còn đang ngủ say trong chăn, bên tai đột nhiên vang lên một đạo tiếng nói lạnh như băng: “Lý Tân Kỳ, tỉnh dậy.”

“Anh?” Tôi lập tức liền tỉnh táo lại, hơi ngồi dậy một chút, xoa xoa hai mắt cay xè, nói, “Trời còn chưa sáng, đã gọi em dậy sớm như vậy làm gì?”

Lý Thâm mặc một bộ đồ thể thao màu đen, khoanh tay đứng dựa bên cửa, nhẹ nhàng nhấn rõ từng chữ: “Đi chạy bộ cùng tôi.”

“Hả?”

“Phát gốc cái gì? Còn không mau thay quần áo.”

Tôi gật gật đầu, vừa luống cuống bò xuống giường, vừa nhỏ giọng oán trách: “Nhưng mà, đã lâu lắm rồi em không chạy bộ.”

“Chính vì như vậy mới càng phải tăng cường rèn luyện thân thể, cả ngày biếng nhác, thể chất sẽ chỉ càng ngày càng kém.” Lý Thâm mị mị mắt, diện vô biểu tình nói ra một chuỗi.

“Vâng...” Tôi uể oải ứng một tiếng, trong lòng kêu thảm liên miên. Chắc! Sớm biết anh ta lẳng nhẳng như vậy, đánh chết tôi cũng sẽ không về nhà qua đêm.

Chờ đến khi tôi làm vệ sinh cá nhân xong, theo Lý Thâm đi ra khỏi nhà, sắc trời đã hơi hơi hửng sáng.

Phóng mắt nhìn lại, trên đường vắng hoe, gần như không có mấy người đi đường. Vì thế Lý Thâm dùng tay ra hiệu cho tôi, thoải mái chạy từng bước. Tôi cúi đầu thở dài một tiếng, cực không tình nguyện mà đuổi theo phía sau.

Chạy được một lúc, trên trán tôi dần dần rướm ra mồ hôi, hô hấp cũng dồn dập hơn nhiều. Ngẩng đầu liếc nhìn bóng lưng Lý Thâm, thở hổn hển. Ngờ ngợ nhớ lại hồi còn học cao trung, mình cũng thường sáng sớm đã bị anh ta lôi ra rèn luyện thân thể. Chỉ trong nháy mắt, thời gian bốn năm năm đã trôi đi, tính cách của anh ta lại vẫn giống như trước kia, đã bá đạo lại còn chuyên chế.

Đang nghĩ ngợi lung tung, Lý Thâm đột nhiên quay đầu lại nhìn tôi, thuận tay ném một tờ giấy nhỏ vào ngực tôi.

“Đây là cái gì?”

“Số điện thoại của Lâm tiểu thư.” Chạy về phía trước không nhanh không chậm, sắc mặt như thường, “Cậu nếu có thời gian rảnh, có thể cùng cô ta liên lạc, bồi đắp một chút tình cảm.”

Tôi nghe thấy vậy liền ngẩn ra, bất giác bóp chặt tờ giấy trong tay.

“Anh,” Mặc dù cảm thấy hơi sợ, nhưng vẫn nhin không được mà mở miệng hỏi: “Vì sao anh lúc nào cũng muốn thay em sắp xếp đối tượng coi mắt?”

“Cậu tuổi cũng không còn nhỏ, sớm tìm một người phụ nữ đứng đắn để kết hôn, chẳng lẽ không tốt sao?” Anh nhàn nhạt quét mắt liếc tôi, hờ hững, “Miễn cho cậu lại không cẩn thận mà làm đường lạc lối, rước lấy một đống phiền phức.”

Nhìn thần sắc trào phúng của anh ta, tôi chợt cảm thấy ***g ngực căng chặt, trái tim đập thình thịch, thấp giọng lẩm bẩm một mình: “Anh, có phải anh đã biết rồi không?”

“Biết cái gì?”

“Em cũng... thích Tần Tiểu Dương.”

Vừa nói dứt lời, Lý Thâm liền dừng bước, ngoảnh đầu lại thẳng tắp nhìn tôi. Một lúc lâu sau mới lạnh lùng cười cười, nói: “Cái này gọi là chưa đánh đã khai phải không? Cậu thật sự rất thiếu kiên nhẫn.”

“...”

“Bất quá, nói thẳng ra như vậy cũng tốt.” Anh tiến lại gần vài bước, một phen túm lấy cổ tay tôi, nhấn rõ từng chữ: “Lý Tân Kỳ, cậu tốt nhất là đừng để ý đến Tần Tiểu Dương nữa, bằng không, tôi thật sự sẽ không khách khí với cậu.”

Một đôi mắt lạnh lẽo băng giá kia, hàn ý bức người.

Ngón tay tôi run lên, đột nhiên cảm thấy sờn gai ốc, mở miệng ra, lại ngay cả một chữ cũng nói không được.

“Xấu hổ thật, lá gan cậu nhỏ như vậy, anh không nên tùy tiện hù dọa cậu.” Lý Thâm đưa tay sờ lên gò má tôi, nét mặt tựa hồ đang cười, trong mắt lại là một mảnh băng hàn. Sau đó anh giúp tôi chỉnh lại cổ áo sơ mi, nhẹ giọng nói: “Thứ bảy ngoan ngoãn đi hẹn hò với Lâm tiểu thư, từ nay về sau, không được phép nhớ tới người tên Tần Tiểu Dương kia nữa, hiểu không?”

Giọng nói mặc dù bình bình ỏn ỏn, trong ngữ khí lại tràn đầy uy hiếp.

Tôi mở lớn mắt nhìn anh, trên người hơi hơi phát lạnh, căn bản không có dũng khí nói ra chữ “không”.

Lý Thâm cứ như vậy đứng nguyên tại chỗ, lẳng lặng cùng tôi nhìn nhau suốt một hồi lâu mới lùi về phía sau, quay đầu nhìn ra xa, mạn bất kinh tâm nói: “Thời gian không còn sớm, chúng ta về nhà thôi.”

Tôi không lên tiếng đáp lại, thậm chí ngay cả động cũng không động được một chút, chỉ tiếp tục trợn mắt nhìn anh.

“Thế nào? Sợ tới mức chân nhuyễn ra rồi?” Anh nhú nhú mày, tay phải thẳng thẩn giơ lên, trực tiếp túm cánh tay tôi kéo về phía trước.

Khi về đến nhà, mẹ sớm đã chuẩn bị xong bữa sáng.

Lý Thâm kiên quyết ép tôi ăn một đồng thứ, mới lái xe đưa tôi đến công ty.

Bởi vì cuộc nói chuyện lúc sáng sớm kia, khiến tôi suốt cả buổi sáng đều hoảng hoảng hốt hốt, căn bản không có tâm tư để nghiêm túc làm việc, đồng sự bên cạnh gọi mấy lần mới hơi phục hồi lại tinh thần.

“Tiểu Lý, giúp tôi đem tài liệu này đưa cho giám đốc Tần.”

“A, được.”

Tôi vừa nghĩ tới ba chữ Tần Tiểu Dương, liền mặc danh kỳ diệu tỉnh táo lại, bước nhanh về phía phòng làm việc của hắn. Nhưng vừa dừng bước trước cửa lại nhớ đến lời uy hiếp của Lý Thâm, sau một lúc chần chừ, mới đưa tay lên gõ cửa phòng.

“Giám đốc Tần, là tôi.”

“Tiểu Lý sao? Vào đi.”

Tôi đẩy cửa tiến vào, liếc mắt liền nhìn thấy Tần Tiểu Dương đang ngồi ngay ngắn trước bàn làm việc, cúi đầu lật xem tài liệu. Tôi nhẹ tay nhẹ chân bước tới, đem vật cầm trong tay đặt lên mặt bàn, nhẹ giọng nói: “Giám đốc Tần, tài liệu anh cần.”

“Ồ, cảm ơn.” Hắn thuận miệng đáp, cười nhẹ.

Tôi vốn nên quay đầu rời đi, nhưng lại thực sự không bỏ được nét cười ôn hòa của hắn, bản thân trong chốc lát mới dè dặt mở miệng hỏi: “Giám đốc Tần, anh và anh trai tôi vẫn tốt chứ?”

Hắn ngẩng người, hướng về phía tôi chớp chớp mắt, nhưng chỉ cười không nói, tay phải lại bất giác vuốt nhẹ lên chiếc nhẫn bạc trên ngón áp út.

Ngực tôi đau xót, lập tức liền hiểu ra ý tứ của hắn.

Vì thế liền xoay người, đi hướng ra ngoài không nói câu nào, vừa đi tới cửa, phía sau lại truyền đến tiếng nói của Tần Tiểu Dương: “Tiểu Lý, chờ một chút.”

“Có chuyện gì?”

“Ừ, cậu giúp tôi đặt hai chỗ đi.” Hắn một tay chống cằm, ánh mắt ôn ôn nhu nhu, nụ cười diễm mỹ, “Tối thứ bảy, ở nhà hàng xoay tròn trên tầng cao nhất của khách sạn Long Đằng.”

Tôi toàn thân chấn động, tay nắm thành quyền, khe khẽ hỏi: “Hẹn với anh tôi?”

Hắn vẫn không đáp lời như trước, chỉ nhún nhún vai, trong mắt tràn đầy... toàn là tiêu ý.

Tôi chạm phải ánh mắt của hắn, liền hiểu được đáp án. Trong lòng mặc dù đau đến lợi hại, trên mặt lại vẫn gắng gượng cười cười, ngây ngây ngô ngô đi về phòng làm việc của mình.

Vừa ngồi xuống bàn máy tính liền thấy một tờ giấy nhỏ từ trong túi áo nhẹ nhàng bay ra, khom lưng nhặt lên nhìn thử, thì ra là số điện thoại của vị Lâm tiểu thư kia.

Tôi ngẩn người nhìn chuỗi con số viết vội trên trang giấy, đột nhiên trong lòng khê động, như ma xui quỷ khiến mà gửi cho Lâm tiểu thư một tin nhắn: địa điểm hẹn gặp... có thể đổi sang khách sạn Long Đằng được không?

5. Chương 5

Tôi bởi vì nhất thời xúc động, liền gửi tin nhắn như vậy cho Lâm tiểu thư, đề nghị thay đổi địa điểm cuộc hẹn, không nghĩ tới cô ta lại đồng ý cực kỳ vui vẻ.

Vì thế tối thứ bảy, tôi không đi tới quán cà phê do Lý Thâm xếp đặt, mà lại ngồi trong nhà hàng xoay tròn trên tầng cao nhất của khách sạn Long Đằng.

Lúc bảy giờ kém năm phút, một người phụ nữ trẻ tuổi mặc đồ màu xanh lam đi thẳng tới trước mặt tôi, gõ gõ lên mặt bàn, giọng nói thanh thanh thúy thúy: “Lý Tân Kỳ tiên sinh?”

“Phải, là tôi.”

“Lâm Nhã.” Cô ngồi xuống vị trí đối diện tôi, tự giới thiệu đơn giản, “Rất vui được biết anh.”

“Tôi cũng vậy.” Nói xong, liền đưa thực đơn trong tay cho cô.

Cô cúi đầu lật xem thực đơn, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn tôi, đột nhiên mở miệng nói một câu: “Lý tiên sinh, về ngoài của anh và anh trai anh hoàn toàn không giống nhau.”

Tôi trong lòng thất kinh, ngây người một hồi lâu mới ngơ ngẩn đáp: “Chúng tôi là anh em cùng cha khác mẹ.”

“Thì ra là thế.” Lâm Nhã lại đánh giá tôi vài lần, cười khẽ, “Thành thật mà nói, tướng mạo của cậu đẹp hơn anh ấy, hơn nữa còn là loại hình tôi thích.”

“Lâm tiểu thư.” Tôi không tự chủ được mà ho khan hai tiếng, đỏ mặt lên.

“Xấu hổ rồi?” Ánh mắt cô xoay chuyển một vòng, tiếp tục cười, “Tính cách cũng rất hợp khẩu vị của tôi.”

Khóe miệng tôi giật giật, hoàn toàn không biết nên ứng đối thế nào mới tốt.

Cô gái trước mặt có vẻ ngoài khá dịu dàng xinh đẹp, thế nào lại nói ra miệng những lời quái dị như vậy? Quả thực giống như là... đang đùa giỡn tôi.

Mặc dù trong bụng nghĩ như vậy, nhưng cũng không dám kháng nghị ra miệng, chỉ cười cười cho có lệ, thuận miệng ngăn chủ đề này lại.

Khi bữa tối được bưng lên bàn, tôi và Lâm Nhã vừa ăn vừa tán gẫu. Tôi lơ đãng nghe cô nói chuyện, cặp mắt đảo khắp xung quanh tìm kiếm thân ảnh của Tần Tiểu Dương.

Mất rất nhiều công phu, cuối cùng mới phát hiện ra người đàn ông có nụ cười nhẹ nhàng ấy đang ngồi trong một góc phòng, mà người ngồi bên cạnh hắn... hiển nhiên chính là anh tôi.

Quả nhiên đã giảng hòa rồi.

Tôi khẽ thở dài một hơi, cảm thấy vui mừng cho hắn, lại khó tránh khỏi có chút đố kỵ, ngực không kìm được ần ần tác động. Suy nghĩ lại thật kỹ, mới thấy bản thân đúng là một kẻ ngốc, biết rõ nhìn thấy Tần Tiểu Dương sẽ chỉ thêm đau khổ, lại hết lần này đến lần khác tự tra tấn mình như vậy.

Lắc lắc đầu, cuối cùng quyết định không nhớ tới người kia nữa, chỉ thu liễm tâm tình, chuyên tâm nói chuyện với Lâm Nhã.

“Rầm!”

Đang nói đến hồi hăng say, bên tai đột nhiên truyền tới một tiếng vang kỳ quái.

Tôi và Lâm Nhã cùng quay đầu lại, nhìn về phía phát ra âm thanh, lại phát hiện Tần Tiểu Dương đã từ trên ghế đứng lên, sắc mặt tái nhợt nhìn Lý Thâm trừng trừng. Dưới chân hắn là một chiếc bát đã bể nát, hiển nhiên là vừa rơi vỡ trên mặt đất.

Bởi vì khoảng cách quá xa, tôi không nghe rõ hai người kia nói những gì, chỉ nhìn thấy sắc mặt Tần Tiểu Dương càng lúc càng khó coi, cuối cùng thẳng thắn hất tay, bước nhanh ra cửa.

Tôi sợ hãi nhảy dựng lên, vội vàng xông tới ngăn hắn lại.

Nhưng Tần Tiểu Dương tựa như đã mất hồn, ngay cả nhìn cũng không nhìn tôi một cái, đi lướt thẳng qua người tôi.

Tôi chần chừ trong giây lát, rồi lại vội vàng lộn ngược trở về, bước nhanh đến trước mặt Lý Thâm, hỏi: “Anh, rốt cuộc có chuyện gì? Giám đốc Tần vì sao lại nổi giận như vậy?”

Lý Thâm không trả lời, chỉ bình bình tĩnh tĩnh ngồi nguyên tại chỗ, từ trong túi quần rút ra một chiếc khăn tay sẫm màu, chậm rãi lau vết dầu mỡ dính trên âu phục. Sau đó mới nâng mắt lên nhìn tôi, lạnh lùng nói: “Không liên quan đến cậu.”

“Nhưng mà, giám đốc Tần hần...”

“Lý Tân Kỳ, cậu hôm nay hần là đi coi mắt với Lâm tiểu thư mới đúng, thế nào lại xuất hiện ở chỗ này?”

“Tôi... chúng tôi đổi địa điểm phút cuối.”

“Ồ.” Hần gật gật đầu, đến lúc này mới đứng dậy, mặt không chút đổi sắc đi lướt qua người tôi, “Tôi đi chào hỏi Lâm tiểu thư.”

Thấy anh ta một bộ trấn định tự nhiên như thường, lại hồi tưởng tới vẻ mặt thất hồn lạc phách của Tần Tiểu Dương ban nãy, bỗng nhiên tôi cảm thấy trong lòng bốc lên lửa giận, bèn duỗi tay ra một phen kéo lấy ống tay áo anh.

“Anh, anh thực sự là hơi quá đáng rồi!”

“Tôi làm sao?”

“Giám đốc Tần thích anh như vậy, sao anh có thể tùy tiện làm tổn thương hần?”

“Tần Tiểu Dương là người yêu của tôi, bất kể đối với hần như thế nào, cũng đều là tự do của tôi.” Lý Thâm khẽ hừ nhẹ, cười lạnh, “Lý Tân Kỳ, còn nhớ những lời tôi nói hôm trước không?”

Tôi giật mình, gật đầu.

“Đã như vậy, cậu nên ngoan ngoãn nghe lời mới phải. Từ nay về sau, đừng xen vào việc giữa tôi và Tần Tiểu Dương nữa.”

“Nếu em không muốn thì sao?” Tôi cũng không biết lấy dũng khí từ đâu ra, lại hung hăng trừng anh, nói, “Anh dựa vào cái gì mà can thiệp vào cuộc đời của em?”

Lý Thâm rõ ràng không ngờ tới việc tôi sẽ hỏi như vậy, thoáng ngẩn người một chút, mới lạnh lùng đáp: “Bởi vì tôi và cậu cùng mang họ Lý, dựa trên pháp luật mà nói, hai người chúng ta là anh em.”

“Nếu vậy, tôi tình nguyện không có bất cứ quan hệ gì với anh.” Nghiến chặt răng, tôi nói với giọng căm hận, “Tôi chỉ là em trai của anh, không phải con rể của anh.”

“Buồn cười.” Lý Thâm nhú chặt mày, ánh mắt nhìn thẳng vào tôi, khóe môi hơi giương lên nét cười, chậm chậm nói, “Cậu tưởng... tôi thích làm anh cậu lắm sao?”

Kỳ thực, tôi vẫn luôn hiểu rõ.

Lý Thâm rất chán ghét tôi, từ trước đến nay đều chưa từng xem tôi như người nhà.

Nhưng khi nghe chính miệng anh nói ra câu kia, lại vẫn cảm thấy bên tai ong ong tác hưởng một chút, toàn thân phát lạnh. Sau đó ngay cả thần trí cũng trở nên hoảng hốt, tùy tay nắm lấy một chiếc ly thủy tinh trên mặt bàn, ném thẳng về phía anh.

Tôi căn bản không dụng lực.

Với thân thủ của Lý Thâm mà nói, hần là có thể né tránh rất dễ dàng, nhưng anh lại đứng nguyên tại chỗ không động đậy, hệt như trúng tà, thẳng ngoắc ngoắc nhìn tôi. Cho dù bị ly thủy tinh đập trúng trán, cũng vẫn như cũ một bộ biểu tình băng băng lãnh lãnh.

Lập tức liền có máu tươi đỏ thắm từ trên trán anh chảy xuống gò má.

Xung quanh vang lên vài tiếng kinh hô, Lâm Nhã cũng bước nhanh tới bên cạnh Lý Thâm, nói liên thanh: “Bác sĩ Lý, anh bị thương rồi?”

“Không sao.” Anh khoát khoát tay, ánh mắt vẫn dừng trên người tôi, thanh âm trầm thấp nặng nề, hơi có chút khàn khàn, “Lý Tân Kỳ, cậu thực sự càng lúc càng giỏi.”

Ngữ khí trào phúng trước sau như một, lại cực không phù hợp với thần tình trên mặt anh.

Ánh mắt anh giờ phút này u thâm tựa thủy, đến tột cùng là có ý gì? Tôi nghĩ rồi lại nghĩ, nhưng hoàn toàn đoán không ra.

Cũng phải, tôi từ trước đến nay đều chưa từng lý giải được người đàn ông trước mặt này, hiện tại sao có thể hiểu anh ta?

6. Chương 6

Suy nghĩ miên man, tôi bất giác thối lui về phía sau, tay chân mềm nhũn. Mãi một hồi lâu, cuối cùng mới cảm thấy hồi hận. Nhưng có nói gì cũng không còn kịp nữa, mấy tay bảo vệ đã nghe thấy và chạy tới kéo tôi ra cửa.

Từ đầu tới cuối, Lý Thâm đều chỉ im lặng đứng nguyên tại chỗ như vậy, không hề quay đầu lại.

Sau khi rời khỏi khách sạn Long Đằng, cả người tôi vẫn hoảng hoảng hốt hốt, trong đầu lúc thì xuất hiện biểu tình thương tâm muốn chết của Tần Tiểu Dương, lúc lại toàn là ánh mắt đậm mạc như nước của Lý Thâm, suy nghĩ loạn thành một mớ, căn bản cái gì cũng vô pháp tự suy xét. Đi qua đi lại hồi lâu trước cửa khách sạn, mới đột nhiên tỉnh ngộ, hẳn là nên đi xem tình hình của Tần Tiểu Dương.

Vì thế tôi bèn chần chừ lại tinh thần, đi tới đầu đường bắt một chiếc taxi, trực tiếp đến nhà Tần Tiểu Dương. Tới cửa nhà hắn rồi, mới phát hiện trong phòng không có ánh đèn, gõ cửa rất lâu vẫn không có ai lên tiếng.

Chẳng lẽ hắn vẫn chưa quay về? Chắc sẽ không chạy tới chỗ nào đó uống rượu nữa chứ?

Tôi nhú nhú mày, vội vàng lấy điện thoại ra gọi cho hắn, kết quả lại là đã tắt máy. Nhất thời chán nản, liền thẳng thẫn ngồi xuống trước cửa nhà hắn, hai tay ôm đầu gối, toàn tâm toàn ý chờ hắn quay về.

Nào ngờ, nháy mắt đã tới nửa đêm, lại vẫn không thấy bóng dáng của Tần Tiểu Dương. Tôi đánh vật suốt một đêm, giờ phút này mệt đến lợi hại, sau khi ngáp vài cái, cuối cùng mơ mơ màng màng nhắm mắt lại.

Kết quả, lại bị một tiếng động thật lớn đánh thức ngay tức khắc.

Tôi nghe thấy rất rõ ràng, âm thanh kia từ trong nhà Tần Tiểu Dương truyền ra, lẽ nào... kỳ thực hắn ở nhà?

Nghĩ vậy, tôi vội vàng nhảy dựng lên, đưa tay gõ cửa lần nữa. Lại chờ một hồi lâu, đèn trong phòng khách mới sáng lên, ngay sau đó, cánh cửa trước mặt tôi cũng chậm chậm mở ra, xuất hiện gương mặt có chút tái nhợt của Tần Tiểu Dương.

“Giám đốc Tần.”

“Tiểu Lý?” Hắn liếc nhìn tôi, tựa hồ có chút thất vọng, khẽ thở dài, “Thì ra là cậu.”

“Thế nào? Anh tưởng là anh tôi sao?”

Hắn hơi ngẩn ra một chút, không đáp lời, chỉ gượng gượng cười cười, xoay người đi vào trong phòng khách, uể oải ngồi xuống ghế sofa, khoát tay nói: “Ngượng ngùng, tôi hôm nay tâm tình không tốt lắm, trong phòng lộn xộn đến không ra làm sao, cậu đừng chê trách.”

Nghe vậy, tôi bèn đưa mắt nhìn xung quanh, lúc này mới phát hiện trên bàn và dưới đất đều có mấy vỏ chai rượu, góc phòng còn có một đồng mảnh thủy tinh vỡ.

Tôi thầm than một tiếng, khom lưng nhặt chai vỡ dưới mặt đất lên, hỏi: “Giám đốc Tần, anh hôm nay lại uống rượu?”

“Ừ.” Hắn gật gật đầu, cười, mái tóc đen hỗn độn rũ xuống, gần như che khuất đôi mắt, “Không dựa vào chất cồn để làm tê liệt chính mình, tôi sao quên được người kia?”

Tay tôi khê run, tiếp tục thở dài, hỏi: “Lần này là vì cái gì mà cãi nhau?”

“Còn không phải giống như lần trước? Tôi oán trách tâm và người của hần không cùng một chỗ, hần lại thờ ơ, nói tôi cố tình gây sự.” Tần Tiểu Dương nhắm mắt lại, đưa tay ấn lên ngực, khê nói, “Bất quá, tôi lần này thực sự đã hết hi vọng rồi.”

Tôi thấy sắc mặt hần trắng bệch, con ngươi đen sâu u ám, một bộ biểu tình khóc không ra nước mắt, đáy lòng cũng co rút đau đớn theo, nhịn không được mở miệng nói một câu: “Giám đốc Tần, nếu bây giờ anh gọi điện cho anh tôi...”

“Hần nhất định sẽ đến.” Tần Tiểu Dương cong khóe môi, hừ nhẹ, “Chỉ cần tôi nói một câu hòa hảo, hần nhất định sẽ xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra, tiếp tục cùng tôi kết giao. Nhưng mà, có ý nghĩa gì đâu? Cho dù người đang ở bên cạnh, tâm của hần lại không ở chỗ tôi, bất quá là bằng mặt không bằng lòng mà thôi.”

Tôi ngẩn người, lẩm bẩm một mình: “Vây, tâm của hần rốt cuộc ở nơi nào?”

Tần Tiểu Dương ngây ngẩn một thoáng, bỗng nhiên trừng lớn mắt, thẳng tắp nhìn tôi chằm chằm. Một lát sau, lại như bình tĩnh khỏi giấc đại mộng, vội vàng quay đầu đi, run giọng nói một câu: “Sao tôi biết được?”

Vừa dứt lời, liền cúi đầu ho khan, sắc mặt càng khó coi thêm vài phần.

“Giám đốc Tần, anh vẫn ổn chứ?” Tôi hoảng sợ, vội đưa tay vỗ nhẹ lên vai hần.

“Không việc gì.” Hần lắc lắc đầu, bỗng nhiên chụp lấy tay tôi, hỏi, “Tiểu Lý, sao hôm nay cậu cũng xuất hiện ở nhà hàng Long Đằng?”

“Ách, tôi phải đi... xem mắt.”

“Lại là anh cậu an bài?”

“Ừ.”

Tần Tiểu Dương mỉm cười, chậm rãi buông tay tôi ra, thần sắc hơi có chút mơ hồ, từ từ nói: “Hần quả nhiên rất quan tâm đến cậu.”

“Sao có thể? Tên kia chẳng qua là dục vọng khổng chế quá mạnh, thích xem người khác như con rối của mình mà thôi.” Ngừng một lát, gian nan thổ ra từng chữ, “Hần, hần từ trước đến nay đều luôn chán ghét tôi.”

“Từ nhỏ đến lớn, vẫn luôn như thế sao?”

Tôi ghen lời, chuyện cũ của nhiều năm trước đột nhiên ập tới, trong thoáng chốc cũng không biết nên trả lời như thế nào mới tốt. Cách một hồi lâu, mới hàm hồ đáp: “Trước năm tám tuổi, khi hần còn chưa phải là anh trai tôi, đối đãi tôi quả thực rất tốt. Tôi bởi vì không có cha, thời thơ ấu thường xuyên bị người ta khi dễ, khi đó Lý Thâm ngụ ở nhà bên cạnh, gần như lần nào cũng sẽ xông tới cứu tôi. Thế nhưng, từ sau khi mẹ hần gặp tai nạn qua đời, cha hần đột nhiên biến thành cha tôi, tất cả đều trở nên không còn như trước nữa. Hiện giờ trong mắt hần, tôi có lẽ ngay cả một người xa lạ cũng không bằng? Hoặc là... kỳ thực hần hận tôi?”

“Không hần vậy.” Tần Tiểu Dương thấp giọng cười cười, đưa tay đẩy đẩy vỏ chai rượu trên bàn, ôn nhu nói, “Bình thường khi anh cậu nói chuyện với tôi, sẽ luôn lơ đãng nhắc tới chuyện của cậu.”

“Ai?” Tim tôi đập mạnh một cái, buột miệng hỏi, “Hần nói gì về tôi?”

“Cậu đoán xem?”

Tôi mở lớn hai mắt, chần chờ một lúc lâu, mới cười khỏ, nói: “Hần nhất định thường xuyên nói ‘Tên hỗn đản Lý Tân Kỳ kia, lại cấp thêm cho tôi phiền toái nữa’, phải không?”

Vừa dứt lời, liền thấy Tần Tiểu Dương hơi nhướn mi, hần cất tiếng cười phá lên.

“Giám đốc Tần?”

“Sai rồi.” Tần Tiểu Dương nghiêng người về phía trước, ngón tay chậm rãi vỗ nhẹ lên má tôi, ánh mắt dịu dàng, cười nhẹ, “Lý Thâm thích nói nhất một câu... ‘Lý Tân Kỳ ngu ngốc kia, lại khiến tôi phải lo lắng.’”

Thình thịch.

Tôi lấy làm kinh hãi, trái tim nhất thời kinh hoàng đập loạn.

Trên mặt nóng đến lợi hại, cũng không biết là vì một câu nói kia, hay vì biểu tình ôn nhu tựa thủy của hắn.

7. Chương 7

“Ngơ ngác nhìn tôi như vậy làm gì?” Tần Tiểu Dương xoay chuyển ánh mắt, ngón tay búng nhẹ lên trán tôi, mỉm cười hỏi, “Bị dọa rồi?”

Tôi gật gật đầu, thì thầm nói một câu: “Anh tôi... căn bản không giống kiểu người như vậy.”

“Ồ? Lý Thâm trong mắt cậu là kiểu người như thế nào?”

“Cao ngạo tự phụ, lạnh lùng cực điểm, chưa bao giờ đem người bên ngoài đặt vào trong mắt. Bất luận gặp phải chuyện gì, đều là một bộ dạng tử trấn định như thường, quả thực so với người máy còn lạnh huyết hơn.” Tôi không chút nghĩ ngợi niệm ra một chuỗi, càng nói về sau, thanh âm càng nhỏ, “Cho dù ngẫu nhiên quan tâm đến em trai tôi đây một chút, cũng chỉ sợ là do tôi rước lấy phiền toái gì đó, hại hắn mất mặt.”

Nghe vậy, Tần Tiểu Dương nhắm mắt lại, cười rộ lên: “A, thực sự đáng tiếc, hắn nếu thật như lời cậu nói, là một kẻ lãnh khốc vô tình thì tốt rồi. Chỉ ít, tôi sẽ không như bây giờ, mê luyến hắn điên cuồng.”

Tôi giật mình, vạn phần kinh ngạc.

Lẽ nào, anh trai cùng tôi sống mười mấy năm kia, còn có một mặt khác mà không ai biết? Nghĩ đến việc mình có thể vĩnh viễn không còn cơ hội được nhìn thấy bộ dạng dịu dàng tình cảm của anh ta nữa, lại cảm thấy có vài phần tiếc nuối.

Nhưng đang đối diện với ánh mắt ảm đạm thất thần của Tần Tiểu Dương, tôi liền nổi lên đau lòng, bất giác nắm lấy cổ tay hắn, buột miệng hỏi: “Giám đốc Tần, anh thực sự chỉ thích một mình anh tôi? Những người khác... đều không thể sao?”

Hắn hơi ngẩn ra, có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh lại giẫy khỏi tay tôi, vội vàng quay đầu đi, nhỏ giọng đáp: “Trời sắp sáng rồi, cậu lãng phí nhiều thời gian ở chỗ tôi như vậy, vẫn nên về nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Tôi thấy hắn không muốn trả lời, cũng không muốn truy vấn thêm, chỉ lén nhìn hắn vài lần, rầu rĩ nói: “Giám đốc Tần, tôi không yên tâm để anh ở một mình.”

“Vậy cũng tốt.” Hắn hơi nhúu mày, trên mặt lại hiện lên nét cười, nói, “Vậy cùng tôi uống rượu đi.”

Nói xong, quả nhiên đưa tay ra cầm lấy ly trên bàn.

Tôi vội vàng giữ tay hắn lại, hắng giọng một cái, nghiêm mặt nói: “Say rượu thương thân, chúng ta vẫn nên tiếp tục nói chuyện thì tốt hơn.”

“Nói chuyện gì đây?” Hắn nhúu mày, nhẹ nhàng cười, tùy tay vịn vịn chiếc nhẫn bạc trên ngón áp út, ánh mắt mơ hồ bất định, “Lý Thâm sao?”

Tôi ghen lời, nhất thời im lặng. Một hồi lâu sau mới miễn cưỡng mở miệng hỏi: “Anh có đói bụng không? Tôi đi mua một ít đồ ăn gì đó về?”

“Ừ.”

“Có đặc biệt muốn ăn gì không?”

Hắn nghiêng đầu, mạn bất kinh tâm đáp: “Bánh Ngũ Phương Trai (1).”

Tôi thoáng ngậy ra, nhin không được thốt lên: “Đó là món anh tôi thích nhất.”

“A,” Hắn lúc này mới như chợt tỉnh ngộ, lấy tay che miệng, đáp, “Quên đi, còn sớm như vậy, nói không chừng cửa hàng cũng còn chưa mở, hơn nữa lại cách đây khá xa...”

Tôi không chờ hắn nói hết câu, liền đứng thẳng dậy, bước về phía cửa.

“Tiểu Lý?”

“Tôi đi mua.” Ngừng một chút, lại cười, “Nếu đã là thứ anh muốn ăn, tôi nhất định sẽ mua về.”

Nói xong, vẫy vẫy tay với hắn, bước nhanh xuống lầu.

Trời còn chưa sáng.

Bên ngoài đen kịt một mảng, ngay cả một bóng người cũng không thấy, chỉ thỉnh thoảng có vài chiếc ô tô phóng qua. Vì thế tôi bèn hít sâu mấy hơi, bắt đầu chạy.

Tìm hơn nửa canh giờ, cuối cùng mới mua được bánh của Ngũ Phương Trai.

Lúc này sắc trời đã từ từ sáng lên, nhưng tôi vẫn không bắt được taxi, đành phải nghiêng răng, tay nắm thành quyền, lại một đường chạy trở về.

Tới khi chạy đến trước cửa nhà Tần Tiểu Dương, sớm đã mệt tới thở hồng hộc, mồ hôi chảy đầm đìa.

Mẹ nó! Sớm biết chơi với người đẹp đều sẽ vất vả như vậy, tôi lúc trước nên ngoan ngoãn đi theo Lý Thâm rèn luyện thân thể mới phải.

Vừa nghĩ vừa nâng tay lau mồ hôi trên trán, lại thoáng liếc thấy Tần Tiểu Dương đang đứng bên cửa sổ. Hắn mặc một chiếc áo sơ mi đơn bạc, sắc mặt trắng xám như tờ giấy, dưới mi mắt có quầng thâm nhàn nhạt, thần sắc ảm đạm, diện mạo lại vẫn đẹp như trước.

Tôi ngẩng đầu lên, si ngốc nhìn hắn một hồi lâu, mới chạm phải ánh mắt của hắn. Sau đó chỉ thấy Tần Tiểu Dương hơi nhếch khóe môi, mi mục dịu dàng, ôn nhu cười nhẹ.

Tôi toàn thân chấn động, bỗng cảm thấy trái tim kinh hoàng nhảy dựng, động tình không thôi. Vội vàng cúi đầu, bước nhanh lên cầu thang, đi thẳng vào trong nhà hắn.

Cửa phòng mở rộng.

Khi tôi vào phòng khách, Tần Tiểu Dương vẫn đứng bất động bên cạnh khung cửa sổ, duy trì tư thế ban đầu.

“Giám đốc Tần, bánh đã mua về rồi.”

“A, cảm ơn.” Hắn quay đầu lại, vẫn là một bộ biểu tình cười mỉm kia, đưa tay tiếp nhận túi bánh, khẽ chạm vào, nói, “Vẫn còn nóng.”

“Đương nhiên, bánh này là vừa mới ra lò.”

Hắn liếc nhìn tôi, hỏi: “Cậu toàn thân đều là mồ hôi, lẽ nào suốt dọc đường đều chạy?”

“À...” Tôi xấu hổ ửng một tiếng, đỏ mặt.

Tần Tiểu Dương nhìn tôi chăm chú trong phút chốc, đột nhiên mở miệng hỏi một câu: “Tiểu Lý, tại sao cậu lúc nào cũng đối tốt với tôi như vậy?”

“A?”

“Mỗi lần tôi gọi điện thoại, bất luận cậu đang ở nơi nào, đều nhất định sẽ chạy tới; khi tôi khó chịu, cậu liền cùng tôi uống rượu; khi tôi vui vẻ, cậu cùng tôi tán gẫu; khi tôi và Lý Thâm cãi nhau, cậu nghĩ mọi biện pháp để an ủi tôi...” Gương mặt tuấn mỹ chậm chậm tiến sát lại gần, nét cười ôn hòa, “Tiểu Lý, tất cả những việc cậu làm này, đến tột cùng là vì cái gì?”

Tôi cười gượng vài tiếng, lắp bắp đáp: “Giám đốc Tần là cấp trên của tôi, tôi, tôi đương nhiên nên xài chút tâm tư đi lấy lòng anh.”

“Thật sao?” Hần tiến về phía trước một bước, con ngươi đen thẳm ngoắc ngoắc nhìn tôi, lưu quang đầy mắt mạn chuyển, nhu thanh hỏi, “Lý Tần Kỳ, cậu thích tôi phải không?”

Tôi chấn động, chỉ trong nháy mắt tay chân đã cứng đờ, một chữ cũng nói không ra.

Tần Tiểu Dương lại chỉ cười cười, hai tay chậm rãi đặt lên cổ tôi, ngẩng đầu, đôi môi ấm áp hôn qua một chút.

Triền miên lưu luyến.

Tôi toàn thân không thể động đậy, chỉ cảm thấy tim đập càng lúc càng nhanh, hô hấp hỗn loạn.

“Giám đốc Tần...?”

Hần khẽ hôn lên má tôi, ánh mắt thiểm thước, một đôi hắc mâu mở lớn, thẳm tắp nhìn về nơi nào đó không rõ, chậm chậm thở dài: “Xin lỗi.”

Tim tôi đập mạnh một cái, tới giờ phút này mới thanh tỉnh, mơ hồ cảm thấy sự tình không đúng cho lắm. Vội vàng đẩy Tần Tiểu Dương ra, xoay người lại thật nhanh.

Trong nháy mắt, quả nhiên nhìn thấy trước cửa có một thân ảnh quen thuộc nào đó – tây trang màu đen, tóc ngắn gọn gàng, một đôi mắt băng băng lãnh lãnh, diện vô biểu tình.

“Anh?!”

(1) Bánh của Ngũ Phương Trai:

8. Chương 9

Tôi hô nhỏ một tiếng, bất giác lùi về phía sau vài bước, trên lưng toát lên từng trận hàn ý.

Lý Thâm trên trán băng miếng gạc trắng, khoanh tay đứng dựa bên cạnh cửa, mắt cũng không chớp nhìn thẳng về phía này, nhân thần băng lãnh.

Tôi bị anh nhìn đến nỗi đáy lòng phát sợ, lắp ba lắp bắp hỏi: “Anh, tại sao anh lại ở đây?”

Anh ta không đáp lời, chỉ giương mắt nhìn Tần Tiểu Dương, khẽ vỗ vỗ tay, lạnh lùng nói: “Cậu đặc biệt gọi điện thoại bảo tôi đến đây, chỉ là để diễn tràng hí kịch này? Quả nhiên đủ phần kịch.”

Tần Tiểu Dương rũ mắt xuống, đứng nguyên tại chỗ không nói một lời.

Lý Thâm liền khẽ động khóe môi, lạnh lùng cười cười, nói rõ từng từ từng chữ: “Cậu không phải vẫn luôn ăm ỉ đòi chia tay với tôi sao? Vậy dứt khoát như cậu mong muốn, dừng ở đây đi.”

Nghe vậy, Tần Tiểu Dương cuối cùng cũng có chút phản ứng, chậm rãi ngẩng đầu lên, trên mặt một mảnh trắng bệch, ánh mắt mờ mịt, thất hồn lạc phách. Hần bước hai bước loạng choạng, kéo lấy cánh tay Lý Thâm, thanh âm khản đặc: “Vì sao... tuyệt tình như vậy? Tôi rõ ràng thích anh như vậy, vì sao anh chưa từng chịu đem tôi đặt vào trong mắt?”

“Tôi lúc trước đã nói nhất thanh nhị sở với cậu rồi, tôi có thể ở lại bên cạnh cậu, nhưng tuyệt đối sẽ không động tình.”

“Suốt bảy năm, tôi nỗ lực nhiều tình cảm như vậy, cho dù đối với một khúc gỗ, cũng ít nhiều nên có chút phản ứng chứ?”

“Không yêu chính là không yêu, tôi có biện pháp nào?” Lý Thâm hừ lạnh một tiếng, không chút do dự hất tay Tần Tiểu Dương ra, xoay đầu lại, nhàn nhạt quét mắt nhìn tôi, nói: “Lý Tân Kỳ, về nhà.”

Tôi giật mình, ngón tay hơi run rẩy, hít sâu mấy hơi, hét lớn: “Tôi không đi.”

“Thế nào? Cậu đã biết rõ mình bị lợi dụng, nhưng vẫn muốn ở lại bên cạnh người này?”

“Tôi... tôi là cam tâm tình nguyện.”

“Cậu thực sự không về cùng tôi?”

“Tuyệt đối không!”

Vừa nói xong, tôi liền đem Tần Tiểu Dương kéo ra phía sau mình, ngắc đầu ưỡn ngực, làm tốt tư thế như đang chuẩn bị liều mạng cùng người nào đó. Lý Thâm nhíu mày, hung hăng trừng tôi, tựa hồ tức giận không nhẹ.

Một lát sau, anh ta đột nhiên nghiêng người về phía trước, chậm rãi vươn tay phải ra. Ngón tay lạnh lẽo kia vừa mới chạm tới má tôi, lại liền nhanh chóng nắm thành quyền, hạ xuống một chút.

“Anh?” Tim tôi nhảy thình thịch, khẩn trương đến khó hiểu.

Lý Thâm lẳng lặng nhìn tôi một lúc, con ngươi đen u u ám ám, thần tình cực kỳ nghiêm lệ, ngữ khí lại mềm xuống rất nhiều, nhẹ đến gần như tiếng thở dài: “Tôi hỏi lại lần nữa, cậu rốt cuộc có đi hay không?”

Tôi bị bộ dạng này của anh ta hù đến không nhẹ, tay chân mềm nhũn, căn bản không đáp ra lời, chỉ có thể dùng sức lắc đầu.

Thấy thế, Lý Thâm mị mị mắt, giơ cao tay, một quyền nện lên ván cửa. Sau đó nghiêng chặt răng, lạnh nhạt phun ra vài chữ: “Vậy tùy cậu.”

Nói xong, quay người lại, bước nhanh rời đi.

Tôi lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, lòng bàn tay ẩm mồ hôi lạnh, tất cả đều là lạnh. Quay đầu lại, phát hiện Tần Tiểu Dương vẫn đang đứng gốc tại chỗ, một bộ tâm thần hoảng hốt.

“Giám đốc Tần, anh vẫn ổn chứ?”

Hắn khoát tay, cười, cả người lại mềm nhũn ngã xuống.

“Giám đốc Tần!” Tôi vội vàng đỡ lấy vai hắn, hỏi, “Anh làm sao vậy? Có phải thân thể không thoải mái không?”

“Đừng lo. Có lẽ do tối qua uống quá nhiều, bây giờ có chút choáng váng.” Hắn vừa nói vừa đưa tay ấn lên huyệt thái dương, dựa vào ghế sofa.

Tôi thấy thần tình hắn mệt mỏi, nét mặt tiều tụy, ngực cũng nổi lên đau đớn, sau khi do dự một chút, cuối cùng nhìn không được mở miệng nói: “Kỳ thực, anh tôi có lẽ chỉ là nhất thời tức giận, không phải thực sự muốn chia tay với anh, hiện tại nếu giải thích rõ ràng với hắn, hắn là còn kịp.”

Tần Tiểu Dương nhắm mắt lại, không chút phản ứng.

Vì thế tôi lại hỏi một câu: “Không bằng tôi đi gọi hắn lại?”

Tần Tiểu Dương toàn thân chấn động, nhất thời sắc mặt đại biến, một phen kéo lấy tay áo tôi.

“Không cần.” Mũi hắn khẽ run nhẹ, thanh âm khàn khàn, “Tôi và Lý Thâm... đã kết thúc rồi.”

“Nhưng mà...”

“Tôi là cố ý.”

“A?”

“Khi tôi đứng ở bên cửa sổ, sớm đã nhìn thấy Lý Thâm đến. Vừa rồi cố ý hôn cậu trước mặt hắn, chính là đánh cược một ván.” Tâm tình hắn dần dần ổn định lại, yếu ớt cười cười, nói: “Kết quả, hắn vẫn không chút động tâm.”

“Anh tôi trời sinh chính là khuôn mặt như vậy, nói không chừng trong lòng đồ kị muốn chết, nhưng không biểu hiện ra bên ngoài thôi.” Tỉ mỉ hồi tưởng lại, hành vi của Lý Thâm hôm nay quả thực có chút cổ quái. Hắn bị tôi làm tức giận đến lợi hại như vậy, nhưng ngay cả mắng cũng không mắng lấy một câu, lại tự mình ngoảnh đầu rời đi.

“A, có lẽ vậy. Nhưng bất luận cách đồ kị của hắn như thế nào, cũng không còn ý nghĩa nữa. Một ván này, tôi quả thực đã thua đến triệt để.”

“Giám đốc Tần...”

“Tiểu Lý, thực xin lỗi.” Tần Tiểu Dương liếc nhìn tôi, cúi đầu thở dài, nói: “Bởi vì tôi nhất thời tùy hứng, khiến cậu cũng liên lụy vào.”

“Không sao cả. Dù sao cảm tình giữa tôi và anh tôi vốn cũng không tốt, hiện giờ lại bị hắn trừng thêm vài lần, cũng không tính là cái gì.” Sờ sờ sống mũi, cười, “Hơn nữa, anh cũng biết, tôi thích anh.”

Hắn ngẩn người, bình tĩnh nhìn tôi, hỏi: “Cho dù, tôi chỉ đang lợi dụng cậu?”

“Ừ.” Chậm rãi kéo tay hắn tới, đưa tới bên môi hôn nhẹ, nói, “Tôi không quan tâm người trong lòng anh nghĩ tới là ai, chỉ hi vọng... có thể giống như bây giờ, vẫn cùng anh.”

Tần Tiểu Dương ngây ngẩn một chút, ngơ ngác mở lớn hai mắt, sau đó khóe môi cong lên, cất tiếng cười to: “Không nghĩ tới, trên thế gian này lại còn có người ngu ngốc như tôi. Biết rõ chỉ là vô vọng, lại vẫn tiến về phía trước, phẫn đấu quên mình, không dừng đến đâu rơi máu chảy, liền tuyệt đối không chịu quay đầu lại.”

Tôi nghe hắn nói những lời này xong, liền bắt giác đỏ bừng mặt, vội vàng buông tay hắn ra, nói: “Thời gian không còn sớm, anh không ngủ suốt một đêm rồi giám đốc Tần, vẫn là nằm xuống nghỉ ngơi một lát thì tốt hơn. Tôi cũng nên trở về nhà thôi.”

Tần Tiểu Dương không trả lời, vẫn chỉ khẽ mỉm cười như trước, nói: “Tiểu Lý, thì ra cậu dễ xấu hổ như vậy.”

“Ngày mai gặp lại.” Trái tim tôi nhảy dựng, vội vã xoay người đi.

“Lý Tân Kỳ.” Hắn ở phía sau thấp giọng gọi một tiếng, đột nhiên xô lên lưng tôi, hai tay nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng, hỏi, “Cậu nữ để tôi ngồi gốc ở đây một mình sao?”

“Gi?” Tôi lắp bắp kinh hãi, quay đầu lại, đối diện ngay với một đôi mắt trong veo như nước.

Tần Tiểu Dương nhú mày, đáy mắt là một mảnh sương mù mờ mịt, nhẹ nhàng nói: “Ở lại cùng tôi, có được không?”

Trong nháy mắt, bên tai tôi mơ hồ vang lên tiếng thở dài như có như không của Lý Thâm, nhưng rất nhanh lại bị tiếng nói ấm áp mềm mại của Tần Tiểu Dương thay thế, chỉ thoáng chần chừ một khoảnh khắc, tôi liền gật đầu đáp: “... Được.”

9. Chương 10

Tôi nhất định là bị ma ám rồi.

Tần Tiểu Dương vừa mới chia tay với Lý Thâm, tôi đã liền đáp ứng đề nghị của hắn, quang minh chính đại dọn vào trong nhà hắn ở, từ đây hai người bắt đầu sống chung.

Từ ngày đó, Tần Tiểu Dương vẫn luôn chuyên tâm làm việc, không còn nhắc tới Lý Thâm nữa. Chỉ thỉnh thoảng lại thoáng thất thần, ánh mắt mờ mịt nhìn chiếc nhẫn bạc trên tay kia.

Tôi vốn tưởng rằng sau khi ở cùng một chỗ với người mình thích, cuộc sống nhất định sẽ phát sinh biến hóa, kết quả lại vẫn là giống như trước kia, sóng yên biển lặng, bình an vô sự.

Quan hệ của tôi và Tần Tiểu Dương, có lẽ là tốt hơn một chút so với bạn bè bình thường, nhưng vẫn còn cách rất xa cái gọi là người yêu.

Một ngày nào đó vào nửa tháng sau, Tần Tiểu Dương vì công việc mà phải ra ngoài xã giao, tôi một mình ngồi gốc ở trong nhà cảm thấy rất nhàm chán, bèn chạy tới quán bar của Chu Lãm.

Lúc ấy đang là nửa đêm, chỗ kia tấp nập người ra kẻ vào, đã náo nhiệt lại càng thêm huyền ảo.

Tôi chen chúc trong đám người một hồi lâu, cuối cùng mới tìm được Chu Lãm đang ngồi bên quầy rượu cười cợt. Vì thế liền bước nhanh qua đó, đưa tay gõ gõ lên mặt bàn, nói: “Cho một chai bia.”

Hắn hơi sững sốt một chút, sau đó lại lập tức chuyển sang khuôn mặt tươi cười, bỏ nhào tới ôm lấy vai tôi, thân thiết hét: “Tiểu Kỳ thân mến, cuối cùng cậu cũng xuất hiện rồi. Suốt nửa tháng trời không thấy mặt, tôi nhớ cậu lắm nha, nếu vẫn tiếp tục không thấy tung tích cậu đâu, tôi đây chỉ sợ sẽ tương tự thành phát cuồng luôn mất.”

Tôi đẩy hắn ra, tìm đại một chỗ để ngồi xuống, cười mắng một câu: “Nói hươu nói vượn.”

“Hi hi,” Hắn cười ruồi hai tiếng, lại vươn tay ra choàng lấy cổ tôi, hỏi, “Rối cuộc gần đây cậu chạy đi đâu vậy? Điện thoại không bắt, gõ cửa cũng không trả lời, lẽ nào thật sự tu tâm dưỡng tính, đắc đạo thành tiên rồi?”

“Làm gì có chuyện?” Tôi trừng mắt lườm hắn một cái, khẽ thở dài, nhỏ giọng nói, “Tôi... dọn tới nhà Tần Tiểu Dương ở rồi.”

Nghe vậy, Chu Lãm lập tức há hốc miệng, kinh ngạc nhìn tôi, đôi mắt chớp lên chớp xuống, đáng vẻ vô cùng buồn cười. Một lúc lâu sau, mới hơi hơi lấy lại tinh thần, lấp bắp nói: “Nhanh... nhanh vậy sao? Thật không nghĩ tới, thằng nhóc cậu lại lợi hại như vậy.”

Tôi cầm lấy chén rượu trước mặt uống một ngụm, cười khổ, rầu rĩ đáp: “Bất quá chỉ là ở cùng bình thường mà thôi, giữa tôi và hắn, căn bản không có quan hệ ái muội gì.”

“Hả?” Chu Lãm nhíu mày, càng thêm vài phần kinh ngạc, “Cậu vẫn đang yêu đơn phương?”

Gật đầu.

“À mà, cậu và tay họ Tần kia ở cùng một chỗ, anh cậu lẽ nào hoàn toàn không có ý kiến gì?”

“Hai người bọn họ chia tay rồi.”

“Ồ, vậy chẳng phải cậu rất có hi vọng sao?” Chu Lãm vỗ vỗ lưng tôi, chậm rãi tiến sát tới gần, nói, “Tục ngữ nói, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, hai người hiện tại đã ở cùng dưới một mái nhà, về sau tự nhiên sẽ có nhiều cơ hội. Đừng nản chí, tiếp tục cố gắng, tiếp tục cố gắng.”

“Ừ.” Tôi miễn cưỡng trả lời, trong lúc lơ đãng, lại thoáng nhìn thấy một đạo thân ảnh quen thuộc trong góc phòng.

Trong nháy mắt, ngón tay phát run, khắp người rét lạnh.

Chuyện cũ thời còn trẻ từng cái từng cái hiện lên trong đầu, trải qua nhiều năm như vậy, tôi từng tưởng rằng những ái hận tình cừu ấy sớm đã tan thành mây khói cả rồi, nào ngờ, người kia lại xuất hiện lần nữa.

Hắn quay lại từ khi nào vậy? Tại sao lại xuất hiện trong quán bar của Chu Lãm? Lẽ nào hắn... tới tìm tôi để trả thù?

Càng nghĩ tới, lại càng cảm thấy da đầu phát run, gai ốc nổi đầy người.

“Tiểu Kỳ?” Chu Lãm bên cạnh nhéo nhéo má tôi, có chút nghi hoặc mà hỏi, “Cậu làm sao vậy? Tự nhiên ngồi gốc ra ở đó?”

“Hình như... tôi vừa nhìn thấy một người quen.”

“Ồ? Tình nhân trong mộng của cậu?”

Tôi lắc đầu, hạ mắt xuống, không nhìn về hướng kia nữa, chỉ nhỏ tiếng phun ra một cái tên: “Lăng Chính.”

Chu Lãm ngậy người một thoáng, nét mặt cứng đờ, thần sắc nhất thời trở nên dữ tợn khủng khiếp, nhưng rất nhanh lại khôi phục như bình thường, quơ quơ đôi dép lông lá lùm xum dưới chân, cười tủm tỉm nói: “Hắn? Làm sao có thể? Cậu nhất định là quá sức mệt mỏi, cho nên không cần thận sinh ra ảo giác rồi.”

“Đã bảy năm trôi qua, hắn là hắn cũng đã ra tù.”

“Vậy thì sao? Cho dù hắn thực sự trở về, cũng chưa chắc còn nhớ rõ hai tên bạn cũ chúng ta.” Nói xong, Chu Lãm móc ra một cây kẹo lớn từ trong túi, thuần thục bóc vỏ, bỏ ngay vào miệng, hàm hàm hồ hồ nói tiếp, “Thả lỏng chút đi, đừng tự hù dọa chính mình.”

“Ừm.” Tôi miễn cưỡng ửng một tiếng, tinh thần vẫn căng thẳng như trước.

Chu Lãm liền làm một biểu tình thờ dài khoa trương, một tay nâng cằm tôi lên, tay kia cầm bình rượu tới đổ vào. Một lúc sau, đột nhiên chớp chớp mắt nhìn tôi, cười cười nói: “Nhắc đến người quen, tôi lại nhớ tới một việc. Trong nửa tháng cậu mất tích này, thường xuyên có một vị khách quý hạ cố tới quán rượu của chúng tôi.”

“Ai?”

Con người đen của hắn khẽ chuyển, đưa tay chỉ chỉ về phía sau lưng tôi, cười vô lương tâm: “Chính là vị Lý tiên sinh đang đứng sau lưng cậu kìa.”

Tôi lấy làm kinh hãi, suýt nữa thì té khỏi ghế, do dự một lúc lâu, mới ngáp ngừng quay đầu lại, gượng cười hai tiếng, yếu ớt kêu: “Anh.”

Lý Thâm vẫn là cách ăn mặc như thường ngày, tây trang cà vạt, áo quần chỉnh tề, cùng với bầu không khí huyền ảo trong quán rượu thập phần không hợp. Bản thân anh lại không hề cảm thấy vậy, chỉ hơi hơi nhúu mày, thần sắc nghiêm túc mà nhìn thẳng vào tôi, sau đó mở miệng trào phúng một câu, lạnh lùng nói: “Lý Tân Kỳ, đã lâu không gặp.”

Tôi bất giác thối lui về phía sau, vừa thấy bộ dạng âm dương quái khí này của anh, liền biết anh còn đang vì chuyện ngày đó mà tức giận. Bởi vậy cũng không dám tùy tiện mở miệng đáp lời, chỉ ngoan ngoãn ngồi ở đó, yên lặng chờ xử lý.

Một lát sau, Lý Thâm quả nhiên tiến về phía trước vài bước, thấp giọng nói: “Nửa tháng qua, cậu không về nhà lấy một lần.”

“Ha? Anh, sao anh biết?”

“Ngu ngốc.” Môi mỏng khẽ mím lại, diện vô biểu tình mắng, “Bụi trong phòng cậu tích lại nhiều như vậy, tôi nhìn không đoán ra hay sao?”

“Ách, thì ra là thế.” Gật gật đầu, tự lảm bảm nói, “Hừ tôi một trận, còn tưởng rằng mỗi ngày anh đều chạy tới nhà tôi chờ chứ.”

Vừa dứt lời, liền thấy vẻ mặt của Lý Thâm biến đổi, hung tợn trừng tới.

Tim tôi đập mạnh, vội vàng ngậm miệng, không dám nói nữa.

Sắc mặt anh lúc này mới hơi dịu lại, tiếp tục không nhúc nhích mà chỉ nhìn tôi chằm chằm, con người đen u u ám ám, hỏi tiếp một câu: “Lý Tân Kỳ, có phải hiện tại cậu đang ở cùng với Tần Tiểu Dương?”

10. Chương 11

“Ừ.” Mặc dù tôi vô cùng sợ hãi, nhưng vẫn gật gật đầu, cực thẳng thắn mà thừa nhận, “Từ sau hôm anh và hắn chính thức chia tay, em liền dọn tới đó ở.”

Nghe xong những lời này, Lý Thâm lại không hề tức giận, chỉ bình tĩnh đi đến ngồi xuống bên cạnh tôi, lặng yên không nói.

Tôi đương nhiên cũng chỉ đành ngoan ngoãn ngậm miệng, mắt to trừng mắt nhỏ với anh.

Chờ một lúc lâu, cuối cùng cũng nghe thấy Lý Thâm nhẹ nhàng mở miệng nói: “Lý Tân Kỳ, cậu thực sự thích Tần Tiểu Dương như vậy?”

“...Phải.” Ngừng một chút, trong nháy mắt lại nhớ tới rất nhiều chuyện cũ, giọng nói không khỏi mềm xuống vài phần, “Từ bảy năm trước, khi nhìn thấy lần đầu tiên, em đã thích hẳn rồi.”

“Ồ.” Lý Thâm gõ gõ ngón tay lên mặt bàn, trên mặt vẫn không có biểu tình gì, nhàn nhạt quét mắt liếc tôi, hỏi, “Vậy, cậu có còn nhớ hay không, ngày trước khi tôi giới thiệu Tần Tiểu Dương cho cha và dì, bọn họ có phản ứng thế nào?”

“Mẹ sợ tới mức thiếu chút nữa thì té xú, cha tức giận đến nỗi suốt ba ngày không nói một lời nào.”

“Đây là một con đường rất khó đi, cậu tốt nhất nên suy nghĩ cho kỹ càng trước, rồi hãy quyết định có nên tiếp tục hay không.” Giọng anh khàn và nhỏ, ánh mắt u thâm tựa thủy, “Dù sao thời gian sau này, chỉ có tình yêu thôi vẫn là chưa đủ.”

“À.” Tôi ngơ ngẩn ửng một tiếng, đáy lòng kinh ngạc vạn phần.

Lý Thâm kia từ trước đến nay lãnh mạc vô tình, thế nào lại có thể nói ra những lời như vậy? Không lẽ... anh đang lo lắng cho tôi sao?

Đương nghĩ ngợi, liền thấy nam tử trước mắt hơi nhíu mày, anh lạnh lùng hỏi: “Câu trả lời của cậu là gì?”

“Bất luận thế nào, em cũng muốn ở bên cạnh Tần Tiểu Dương.”

“Cho dù sẽ bởi vậy mà làm cho cha mẹ tức giận? Cho dù tương lai phải chịu đủ lời dèm pha của người ngoài? Cho dù sau cùng người phải chịu tổn thương sẽ chỉ là chính cậu?”

“Em... em không quan tâm.”

“...Được.” Lý Thâm khẽ thở dài một tiếng, quay đầu đi, không nhìn tôi nữa, chỉ thấp giọng phun ra mấy chữ, “Tôi hiểu rồi.”

Dứt lời, anh chậm chậm đứng lên.

“Anh?”

“Không còn sớm nữa, tôi về nhà trước.” Anh dừng một lát, liếc mắt nhìn tôi một cái thật nhanh, lại lập tức quay đầu đi chỗ khác, nói, “Cậu uống ít thôi, tự giữ gìn thân thể.”

“Ừ.”

“Phải rồi, sao hôm nay cậu không mặc áo khoác?”

“À?” Tôi cúi đầu nhìn chiếc áo sơ mi trên người mình, vội vàng đem khay cổ cài lại, nói, “Dù sao cũng không quá lạnh.”

“Đã là tháng mười một, sao có thể không lạnh? Sau này đi ra ngoài nhớ mặc thêm nhiều đồ một chút, cẩn thận cảm lạnh.” Vừa nói anh vừa cởi áo khoác ngoài của mình ra, tiện tay ném vào trong lòng tôi. Sau đó cũng không nhiều lời nữa, chỉ xoay người đi thẳng, bước thật nhanh tới cửa quán bar.

Tôi lấy làm kinh hãi, ngồi ngốc tại chỗ suốt một lúc lâu mới phục hồi lại tinh thần, vội vàng đuổi theo.

“Anh!” Duỗi tay ra, kéo mạnh ống tay áo của anh.

“Sao? Còn chuyện gì?”

“Em...” Miệng mở ra khép lại, vẫn không biết nên nói gì cho phải, do dự hồi lâu, mới lí nhí hai chữ, “Xin lỗi.”

Im lặng.

Một lát sau, Lý Thâm cuối cùng cũng quay đầu lại, bình tĩnh nhìn thẳng vào tôi.

Ánh mắt anh vẫn băng lãnh như trước, bên môi lại thêm một tia tiếu ý, thuận tay gạt mớ tóc lòa xòa trước trán tôi, ngữ khí nhẹ nhàng: “Lý Tân Kỳ, tạm biệt.”

Dứt lời, chậm chậm gỡ tay tôi ra, tiếp tục đi về phía trước.

Đêm lạnh như nước.

Anh mặc một tấm áo sơ mi mỏng manh, đi thẳng vào bóng đêm mênh mang mờ mịt, tay áo bay bay, không hề quay đầu lại.

Tôi lúc này đã chẳng còn hứng thú uống rượu, vì thế vẫy vẫy tay chào Chu Lãm, cũng đi ra khỏi quán bar luôn. Trước mặt là một con đường dài dằng dặc, từng cột đèn đường nối tiếp nhau, chiếc áo khoác trong lòng tôi mơ hồ vẫn còn lưu lại hơi ấm của ai đó, đáy lòng lại chỉ cảm thấy một mảnh băng hàn.

Mặc dù cùng sống với nhau suốt mười mấy năm, Lý Thâm lại rất ít khi nói lời tạm biệt với tôi, lần đầu tiên anh nói ra hai chữ tạm biệt này là khi nào? Vì sao tôi lại không nhớ gì cả?

Tôi vốn tưởng rằng mình có thể vì tình yêu mà bất chấp hết thảy, nhưng vào thời khắc này... lại cảm thấy hối hận.

Đều là lỗi của tôi.

Tôi lúc trước không nên gặp Tần Tiểu Dương. Cho dù không cẩn thận mà quen biết hắn, yêu hắn, cũng không nên tranh giành với anh trai mình. Nếu như không có sự can dự của tôi, hai người bọn họ cho dù cãi lộn, cuối cùng nhất định vẫn sẽ làm hòa không phải sao?

Tôi ngẩn ngẩn ngơ ngơ suy nghĩ, từng bước đi về phía trước, cuối cùng lại vẫn về nhà Tần Tiểu Dương. Khi đẩy cửa tiến vào, đã thấy hắn đang ngồi trong phòng khách xem tivi.

“Giám đốc Tần, anh về rồi sao?”

“Ừ, bữa tiệc kết thúc sớm.” Hắn gật gật đầu, cười, “Tiểu Lý thì sao? Cũng đã muộn như vậy rồi, sao còn chạy ra ngoài chơi?”

“Tôi nhàn rồi nên buồn chán, đi uống chút rượu thôi.” Cúi thấp đầu, có chút chột dạ, không nói ra chuyện mình và Lý Thâm vừa gặp nhau.

“Ồ.” Tần Tiểu Dương liếc nhìn tôi, đột nhiên thoáng sửng sốt, thần sắc khẽ biến.

“Giám đốc Tần?”

“Tiểu Lý, cậu...” Hắn đứng bật dậy, bước nhanh về phía tôi, nhú mào, do dự hỏi, “Chiếc áo khoác trong tay cậu là lấy từ chỗ nào?”

“A?”

Mắt hắn nhìn thẳng vào tôi chăm chú, lại hỏi một câu: “Của Lý Thâm?”

“Ách,” Tôi hô hấp cứng lại, cười khan, “Giám đốc Tần thực lợi hại, liếc mắt một cái liền nhận ra ngay.”

Hắn không để ý tới lời tôi nói, chỉ chặt chẽ bắt lấy cổ tay tôi, tiếp tục truy vấn: “Hôm nay cậu gặp Lý Thâm, có phải không?”

Tôi biết rõ không thể gạt được hắn, chỉ đành thành thật trả lời: “Phải, tình cờ gặp trong quán bar.”

Nghe vậy, Tần Tiểu Dương mị mị mắt, lông mày nhú lại càng chặt, thì thào lẩm bẩm: “Hắn từ trước tới nay chưa từng đến những nơi như vậy.”

“Có lẽ bởi vì lâu rồi tôi không về nhà, anh tôi mới chạy tới quán rượu tìm tôi.”

“Thì ra là vậy.” Tần Tiểu Dương vốn đang ngẩn người, lập tức bật cười khẽ, biểu tình ôn nhu, ánh mắt lại mang vài phần quái dị, nhấn nhá từng chữ, “Hắn quả nhiên rất quan tâm tới cậu.”

Trái tim tôi đột nhiên nhảy dựng, mơ hồ cảm thấy trong lời nói của hắn có thâm ý, rồi lại thực sự đoán không ra ý tứ bên trong, chỉ đành miễn cưỡng nở nụ cười, nói: “Có lẽ vậy.”

“Chiếc áo này cũng là hắn cố ý cởi ra cho cậu mặc?”

“Ừ.”

“A,” Tần Tiểu Dương nhếch nhếch môi, nụ cười xán lạn, con ngươi đen trong veo tựa thủy, nhu thanh hỏi, “Lý Tân Kỳ, cậu rốt cuộc thích tôi bao nhiêu?”

11. Chương 12

Tôi thoáng ngẩn người, mặc dù không rõ vì sao hắn hỏi như vậy, nhưng vẫn buột miệng đáp: “Tôi bất cứ lúc nào cũng có thể... vì anh tan xương nát thịt.”

Dứt lời, chỉ thấy mi nhãn Tần Tiểu Dương thoáng cong lên, nở nụ cười nhẹ, ánh quang lưu chuyển trong con ngươi đen láy, quá mức động nhân. Hắn một phen đoạt lấy chiếc áo khoác trong tay tôi, nhẹ nhàng vút trên mặt đất, sau đó nghiêng người về phía trước, hai tay chậm rãi đặt lên vai tôi, nói từng từ từng chữ: “Vây, hôn tôi đi.”

Tôi lập tức ngậy người, nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt tựa thủy kia, chỉ cảm thấy tay chân mềm nhũn, miệng khô lưỡi khô. Tựa như bị thứ gì đó mê hoặc, kìm lòng không đành cúi thấp đầu xuống, hôn nhẹ lên môi hắn.

Sau một hồi môi lưỡi giao triền, Tần Tiểu Dương kê cằm lên vai tôi, cười cười thổi một hơi, giọng nói khàn nhỏ, nhu thanh hỏi: “Chúng ta vào trong phòng đi, được không?”

Trong đầu tôi một mảnh trống rỗng, căn bản cái gì cũng không thể suy nghĩ, chỉ hồ loạn ứng vài tiếng, gắt gao ôm lấy eo hắn. Cứ thế hai người ôm ôm ấp ấp, nghiêng ngả tiến vào phòng ngủ, ngã xuống giường.

Về mặt Tần Tiểu Dương có chút hoảng hốt, nụ cười lại vẫn dịu dàng, không ngừng hôn môi và má tôi. Tôi hiển nhiên càng thêm nhiệt liệt hôn đáp trả, đầu óc choáng váng, toàn thân nóng lên.

Quần áo lộn xộn, khí tức bất ổn.

Giữa lúc ý loạn tình mê, Tần Tiểu Dương đột nhiên đưa tay sờ lên mặt tôi, khe khẽ thở dài: “Kỳ quái, vì sao... cậu và anh cậu vẻ ngoài một chút cũng không giống nhau?”

Tôi ngốc lảng, trong đầu bỗng hiện lên bóng lưng cô tịch lúc rời đi của Lý Thâm, và hai chữ tạm biệt mà anh nói ra vô cùng nghiêm túc.

Tái bất tương kiến. (nghĩa là: không còn gặp lại. Chữ “tạm biệt” mà Lý Thâm nói nguyên văn là “tái kiến”)

Tôi toàn thân chấn động, trong lòng hốt nhiên lạnh xuống, nháy mắt đã dừng lại tất cả động tác.

“Tiểu Lý?”

“Giám đốc Tần, xin lỗi.”

Tôi nhìn thẳng vào hắn trong khoảnh khắc, thấp giọng nói một câu, sau đó trở mình, an an tĩnh tĩnh nằm xuống bên cạnh hắn, ngẩng đầu nhìn trần nhà trắng như tuyết.

“Vì sao?” Tần Tiểu Dương thở dốc, ngữ khí cực độ hoang mang, “Cậu rõ ràng nói thích tôi.”

“Chính xác, tôi từ bảy năm trước đã luôn âm thầm thích anh. Nhưng còn anh thì sao? Anh thực sự hi vọng tôi ôm anh sao? Hay là, chỉ xem tôi như thể thân của Lý Thâm?”

“Tôi...” Hắn mở miệng, lại nói không nên lời.

“Giám đốc Tần,” Tôi chậm rãi cầm lấy tay hắn, cẩn cẩn dục dục đặt lên ngực mình, nhẹ giọng nói, “Cùng một người lên giường rất dễ, cái khó chính là cùng hắn trần trọc. Tôi có thể vì anh bất chấp tất cả, thể nhưng, xin anh đừng nói lời không thành thật, tự mình làm tổn thương mình.”

Tĩnh lặng.

Một lúc lâu sau, Tần Tiểu Dương mới nhúc nhích ngón tay, quay đầu nhìn tôi, bật cười khẽ.

“Nguy rồi, đêm nay sợ là tôi thật sự ngủ không được nữa.”

“Tôi cùng anh nói chuyện phiếm.”

“Được.” Hấn mở lớn hai mắt, cười, “VẬY cậu đoán thử xem, tôi hiện tại đang nghĩ cái gì?”

“Lý Thâm?”

Hấn lắc đầu, vẫn mỉm cười, chậm rãi nói ra mấy chữ: “Lý Tân Kỳ.”

“Tôi?”

“Ừ.” Hấn nắm lấy tay tôi, hơi nghiêng đầu, đáy mắt mơ hồ như bị sương mù che phủ, nhu tình tựa thủy, “Tôi đang nghĩ, trên đời này có lẽ có nghìn nghìn vạn vạn cái Lý Thâm, nhưng ngu ngốc như Lý Tân Kỳ... lại chỉ có một.”

Tôi nghệt thở, mặt nhất thời đỏ lên, lặng yên không nói.

Tần Tiểu Dương cũng không nói gì nữa, chỉ mở lớn hai mắt nhìn tôi, ánh mắt mê mê mang mang, lơ lửng bất định.

Một đêm không ngủ.

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, Tần Tiểu Dương đã nhẹ chân nhẹ tay bước xuống giường, đi vào nhà tắm rửa mặt.

Tôi lẳng lặng nằm nguyên chỗ cũ, nghe tiếng nước chảy ào ào truyền đến bên tai, lại cảm thấy buồn cười một cách khó hiểu. Tôi cùng người mình thích sóng vai ngủ một đêm, kết quả lại chỉ là tay nắm tay mà thôi, mặt khác cái gì cũng không làm.

Nếu để cho Chu Lãm biết chuyện này, sợ là sẽ bị hấn cười nhạo không yên? Còn Lý Thâm thì sao? Nếu như anh biết được tôi và Tần Tiểu Dương cùng ngủ trên một giường, sẽ nghĩ như thế nào?

Ghen tị?

Hay là... không có phản ứng gì?

Trải qua tối hôm qua, tôi không còn tin Lý Thâm là một người lãnh mạc vô tình nữa, đối với Tần Tiểu Dương cũng vậy, vĩnh viễn đoán không ra trái tim của hấn.

Nghĩ một hồi, có chút bất đắc dĩ mà thở dài một hơi, cuối cùng nhảy xuống giường, tùy tay mở tủ quần áo bên cạnh ra.

Đập vào mắt chính là thuần một sắc trắng của áo sơ mi, kiểu dáng cực quen mắt, tôi lấy một chiếc thử ướm lên người, phát hiện đều không phải kích cỡ của Tần Tiểu Dương.

...Tất cả đều là quần áo của Lý Thâm.

Tôi ngơ ngẩn nhìn cả tủ quần áo hồi lâu, mới “Phanh” một tiếng đóng cửa lại, đưa tay ấn lên huyệt thái dương, cười khổ.

Đến thời khắc này mới tỉnh ngộ, kinh ngạc nhận ra tôi và Tần Tiểu Dương vĩnh viễn không thể ở bên nhau. Bởi vì, giữa tôi và hấn, thủy chung vẫn luôn bị ngăn cách bởi hai chữ Lý Thâm.

Nghĩ một lần liền đau một lần, như hình với bóng, xua cũng không đi.

Hấn vậy.

Tôi cũng vậy.

Mặc dù hiểu rõ đạo lý này, tôi lại vẫn không từ bỏ được Tần Tiểu Dương. Đợi hấn từ trong phòng tắm bước ra, đáy lòng tôi cho dù đau đến lợi hại, cũng vẫn tươi cười nghênh đón.

Cuộc sống sau đó, chúng tôi vẫn như trước cùng sống dưới một mái nhà, tường an vô sự.

Chỉ có điều, số lần Tần Tiểu Dương thất thần càng ngày càng ít, nụ cười trên mặt cũng càng lúc càng nhiều, người thường xuyên suy nghĩ vẫn vợ, đối lại là tôi.

Tôi từng quay về nhà mấy lần, nhưng trong phòng phủ đầy bụi bặm, căn bản không có dấu vết có người đặt chân tới; cũng từng hỏi thăm tin tức từ Chu Lãm, nhưng hắn nói người nào đó không thấy quay lại quán rượu nữa... Suốt một tháng trời, Lý Thâm hết như đột nhiên mất tích, bất vô âm tín.

Hoặc giả, anh kỳ thực vẫn đang sống an ổn ở một nơi nào đó, chỉ có điều, không còn xuất hiện trong thế giới của tôi nữa.

Tôi từ nhỏ đến lớn đều bị người anh Lý Thâm này trông coi, bây giờ đột nhiên đạt được tự do, lại không hề cảm thấy vui mừng, ngược lại mấy lần điện thoại trên tay mở ra số điện thoại của anh, cuối cùng vẫn chần chừ không dám ấn xuống.

Chỉ mơ mơ hồ hồ suy nghĩ, anh rốt cuộc có yêu Tần Tiểu Dương hay không?

Anh... có luôn oán giận tôi không?

Kể từ khi đó, tự nhiên cả ngày đều hốt hốt hoảng hoảng, tinh thần không yên.

Mà ngay cả Tần Tiểu Dương cũng mơ hồ nhìn ra dị trạng của tôi, nhân ngày cuối tuần khó có được, hắn liền kiên quyết kéo tôi đi lên phố dạo chơi. Tiếc là đi đi lại lại mấy con đường như vậy, hơn nữa người trên đường qua lại tấp nập, thực sự không có gì lý thú.

Cuối cùng liền dứt khoát rẽ vào một siêu thị gia đình bên đường.

12. Chương 13

Tần Tiểu Dương liền chen đến bên quầy hàng chọn chọn lựa lựa, tôi dứt hai tay trong túi quần, vừa hát thầm vừa lượn lờ xung quanh. Đi đi một hồi, chẳng biết tại sao lại cảm thấy trong lòng không yên, kết quả trượt chân một cái, thiếu chút nữa thì ngã nhào xuống đất.

May mà bên cạnh có người đưa tay ra đỡ lấy.

Tôi lúc này mới hơi hoàn hồn, liền thanh nói mấy câu cảm ơn, vừa ngẩng đầu lên, lại đối diện với một gương mặt cực kỳ quen thuộc.

“Anh?!” Tôi hô nhỏ một tiếng, kinh ngạc đứng nguyên tại chỗ, không thể động đậy.

Lý Thâm không lên tiếng, chỉ khoanh hai tay, lẳng lặng quét mắt nhìn tôi, thần tình đậm đặc. Tim tôi đập loạn, miệng mở lớn lại không biết nên nói cái gì cho phải.

Hai người cứ như vậy lẳng lặng nhìn nhau, ai cũng không mở miệng nói.

Một lát sau, bên tai đột nhiên truyền đến một hồi tiếng bước chân, ngay sau đó là giọng nói mềm mại ấm áp của Tần Tiểu Dương: “Tiểu Lý, mua xong đồ rồi, chúng ta cũng nên trở về thôi...”

Ngừng một lát, ngữ điệu trầm xuống, hơi run rẩy: “Lý Thâm?”

“Đã lâu không gặp.” Lý Thâm gật gật đầu, thần sắc bình tĩnh.

“Đúng vậy.” Tần Tiểu Dương đi từng bước đến bên cạnh tôi, cúi đầu xuống, khuôn mặt trắng bệch.

“Tôi mua đồ?”

“Ừ.” Tần Tiểu Dương ứng tiếng, nắm lấy cổ tay tôi thật chặt, ánh mắt cực cổ quái, từng từ từng chữ nói: “Tôi đi cùng với Lý Tân Kỳ.”

Nói xong, mắt cũng không chớp mà nhìn thẳng vào Lý Thâm, một đôi hắc mâu minh minh diệt diệt, tựa hồ có chút... căng thẳng?

Nhưng Lý Thâm lại chỉ nhẹ nhàng ờ một tiếng, quay đầu đi mặt không đổi sắc, tự xem rồi lựa chọn tỉ mỉ mấy món hàng trên giá, hoàn toàn không đếm xỉa đến sự tồn tại của chúng tôi.

Bầu không khí thoáng chốc trở nên thực quý dị.

Giữa lúc căng thẳng, đột nhiên có một người phụ nữ trẻ tuổi từ đằng xa đi tới, trên mặt mang nụ cười nhẹ, thanh thúy nói: “Bác sĩ Lý, anh chọn xong đồ chưa?”

“Ừ, gần xong rồi.”

“Vậy chúng ta nhanh đi thôi.” Vừa nói vừa đưa tay ra quàng lấy cánh tay của Lý Thâm, động tác tương đối tự nhiên.

Tôi ngẩn người, lập tức nhận ra cô gái này là ai, buột miệng hô: “Lâm tiểu thư?”

“A? Lý tiên sinh? Thì ra anh cũng ở đây, thật là trùng hợp.”

“Cô... cùng anh tôi...” Cô trước kia không phải là đối tượng xem mắt của tôi sao? Vì sao lại cùng một chỗ với Lý Thâm?

“A,” Cô hơi ngẩn người, vội buông lỏng tay ra, cười nói, “Hôm nay các đồng nghiệp trong bệnh viện tổ chức liên hoan, tôi và bác sĩ Lý phụ trách mua rượu. Phải rồi, từ sau bữa cơm lần trước chúng ta chưa có liên lạc lại với nhau lần nào. Thật là đáng tiếc, kỳ thực tôi vẫn rất thích cậu...”

Mới nói được một nửa, Lý Thâm liền trừng mắt với cô, lạnh lùng nói: “Không phải thời gian sắp hết rồi sao? Còn chưa đi?”

“Ax, thật ngại quá, sau này có thời gian rảnh rồi sẽ lại nói chuyện sau.”

Vừa nói dứt lời, hai người liền xoay người, khoác tay nhau rời đi.

Tôi ngơ ngác nhìn theo bóng lưng của họ, mơ hồ cảm thấy có chút kỳ quái, rồi lại sống chết không muốn làm rõ ràng tình hình này, chỉ kìm lòng không đặt mà mở miệng hô: “Anh.”

Lý Thâm không quay đầu lại.

Anh chỉ dừng một chút, sau đó lại bước tiếp về phía trước.

Tay tôi chậm chậm nắm thành quyền, nghiến răng.

Cho tới giờ phút này mới phát hiện ra, anh hôm nay... cứ nhiên một câu cũng chưa có nói với tôi.

Đang lúc ngây ngốc, Tần Tiểu Dương bên cạnh không biết đã khôi phục lại trạng thái bình thường từ khi nào, khẽ cầm lấy tay tôi, ôn nhu nói: “Chúng ta cũng về nhà đi.”

“Ừ, được.”

Sau khi rời khỏi siêu thị, ban đầu Tần Tiểu Dương tán dóc với tôi chút chuyện linh tinh, sau đó nghiêng nghiêng đầu, tựa như vô tình hỏi một câu: “Vị Lâm tiểu thư vừa rồi là người cậu quen?”

“Cô ấy từng là tối tượng xem mắt của tôi.”

“Lý Thâm giới thiệu cho cậu?”

“Phải, anh tôi là bạn đồng nghiệp của Lâm tiểu thư.” Dừng một chút, đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, lắp bắp hỏi, “Bọn họ... sẽ không...”

“Không thể nào.” Tần Tiểu Dương nhíu mi, phủ định hoàn toàn, đôi mắt đen hơi nheo lại, khàn khàn nói, “Tôi rất hiểu suy nghĩ trong lòng Lý Thâm là như thế nào, nói cho cùng, hẳn chẳng qua là đang trả thù tôi thôi. Ai bị kích động trước thì sẽ là người thua, mà tôi... nhất định phải thắng.”

“A?” Tôi ngẩn người, hoàn toàn nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của hắn, “Anh tôi mặc dù đã chia tay với anh, nhưng hẳn là không có ghi thù chứ? Vì sao còn muốn trả thù?”

Nghe vậy, Tần Tiểu Dương ngẩn người ra một chút, vẻ mặt cứng ngắc. Một lúc lâu sau mới chớp chớp mắt, chậm chậm cười rộ lên, nói: “Cái gì cũng không có. Vừa rồi tôi đều là nói lung tung thôi, cậu đừng để tâm.”

“Nhưng mà, giám đốc Tần...”

“Tiểu Lý, chúng ta đều đã ở cùng nhau lâu như vậy rồi, sao cậu vẫn còn xưng hô với tôi như thế?” Ngữ khí hần biến đổi, dễ dàng chuyển sang chủ đề khác.

“Tôi quen rồi.” Lén nhìn hần vài cái, có chút khó xử, “Hơn nữa, tôi nếu không gọi anh là giám đốc Tần, thì còn có thể gọi thế nào?”

“Rất đơn giản,” Mi nhàn hần cong lên, tiểu ý bên môi tràn đầy, nhẹ giọng nói, “Cậu có thể trực tiếp gọi tên tôi.”

“A?” Tôi chấn kinh, lắc đầu liên tục, “Việc này... tôi không thể...”

“Vì sao? Tên tôi không dễ nghe sao?”

“Đương nhiên không phải.”

“Vậy cậu gọi tôi một lần thử xem sao đi.” Hần cúi đầu, khẽ gầy gầy ngón tay tôi, cười.

Tôi nhất thời cực chẳng đã, sau một thoáng do dự, cuối cùng vẫn là dè dè dặt dặt nói: “...Tiểu Dương.”

“Ừ,” Hần nâng mắt lên nhìn tôi, ánh mắt ôn nhu tựa thủy, uyển chuyển động lòng người, “Tôi ở đây.”

Ngực tôi nhất thời kinh hoảng đập loạn, mặt đỏ tai nóng, tay chân mềm nhũn.

Tần Tiểu Dương liền cười khẽ một tiếng, giơ tay lên chọc chọc vào má tôi, nói: “Dễ ngượng ngừng như vậy sao? Cậu đỏ mặt trông thật là đáng yêu, chẳng trách... anh của cậu lúc nào cũng thích khi dễ cậu.”

Tôi lắc đầu nguầy nguậy, đưa tay lên xoa xoa mặt mình vài cái, thở phì phì nói: “Không có đâu.”

“Không có sao? Phải rồi, tên kia làm sao nữa?” Tần Tiểu Dương vẫn cười ôn nhu như trước, ánh mắt lại càng phiêu càng xa, giọng nói thoáng trầm, “Hần cũng chỉ khi dễ tôi mà thôi.”

Tôi trong lòng khẽ động, mặc dù biết hần lại đang thương tâm vì Lý Thâm, nhưng không biết nên an ủi thế nào mới tốt, chỉ đành lẩm nhẩm gọi: “Tiểu Dương.”

“Lý Tân Kỳ,” Hần hơi nghiêng đầu sang, cả người mềm mại dựa vào tôi, hỏi, “Cậu sẽ luôn ở bên tôi, phải không?”

“Đương nhiên.”

“Vậy là được rồi.” Hần hơi nhếch khóe môi, nụ cười ôn hòa, giọng nói lại dần thấp xuống, thì thầm, “Lý Thâm, tôi nếu đã cược, sao có thể thua?”

13. Chương 14

Tôi sững người, trong lòng chợt lạnh.

Dù sớm đã biết Tần Tiểu Dương vẫn luôn lợi dụng tôi để đấu với Lý Thâm, nhưng chính tai nghe thấy hần nói ra một câu như vậy, vẫn cảm thấy trên lưng phát lạnh, mơ hồ đã có chút hối hận.

Tôi có thể bỏ qua từng trận đau đớn dưới đáy lòng mình, nhưng làm cách nào cũng không thể quên được biểu tình lạnh lùng băng sương lúc nảy của Lý Thâm. Người đàn ông thoạt nhìn tưởng chừng lãnh mạc vô tình kia, lại có thể vì sự tùy hứng của tôi mà thụ thương?

Nếu hiện tại tôi rút ra, không biết liệu còn kịp không?

Trong lòng mặc dù nghĩ như vậy, nhưng lại không cách nào bỏ được Tần Tiểu Dương ôn nhu tựa thủy, chỉ đành kéo dài từng ngày từng ngày cùng hần, tiếp tục duy trì cuộc sống chung một mái nhà bình bình lặng lặng.

Sau hôm đó, Lý Thâm không xuất hiện nữa.

Tần Tiểu Dương tuyệt không đề cập tới tên anh, mà tôi đương nhiên cũng vậy, chỉ thỉnh thoảng lại ngẩn người thất thần, thường hay hồi tưởng lại một số chuyện năm xưa.

Thời gian nhoáng cái đã lại qua nửa tháng, thời tiết dần dần chuyển lạnh, bạn đồng nghiệp trong phòng làm việc hầu hết đều lười ra ngoài ăn cơm trưa, liền quyết định gọi đồ ăn ngoài.

Hôm đó vừa đúng tới phiên tôi xuống lầu trả tiền. Vừa bước ra khỏi thang máy liền thoáng thấy một người đàn ông trẻ tuổi đang đứng trong đại sảnh. Áo đen quần đen, thân hình gầy gò đơn bạc, trên đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai, mũ kéo xuống rất thấp, nhìn không rõ nét mặt.

Tôi bước tới, từ rất xa đã hỏi một câu: “Đưa đồ ăn tới?”

Hắn gật gù đầu, lắc lắc chiếc túi nhựa đựng đồ ăn trên tay trái, đáp: “Bốn phần cơm thịt băm trộn cá.”

Giọng nói kia vừa trầm vừa nhỏ, cũng không có gì đặc biệt, tôi lại bỗng chốc dừng cước bộ, như bị sét đánh. Đứng ngốc tại chỗ một lúc lâu, mới mấp máy môi dè dặt phun ra hai chữ: “Lăng Chính?”

Người nọ khẽ cười một tiếng, dịch mũ lưỡi trai hướng sang một bên, lộ ra khuôn mặt khá anh tuấn, nói: “Lý Tân Kỳ, thì ra cậu vẫn còn nhớ tôi.”

Đã bảy năm trôi qua, hắn vẻ ngoài lại vẫn như xưa, khi cười lộ lên, cặp mắt phượng hẹp dài cũng cong theo, mang vài phần tà khí.

Rõ ràng là trời lạnh như thế, lòng bàn tay tôi lại không ngừng đổ mồ hôi, hít sâu mấy hơi mới lắp ba lắp bắp hỏi: “Cậu... quay về từ khi nào?”

“Khoảng ba tháng trước.” Hắn đi từng bước đến bên cạnh tôi, cười ung dung, dáng vẻ cực thân thiện, “Đáng tiếc vẫn chưa tìm được công việc, cho nên cũng ngại gặp mấy người bạn cũ các cậu.”

“Bây giờ thì sao? Sao lại đi đưa cơm?”

“Không còn cách nào, tôi chưa tốt nghiệp trung học đã bị đuổi, tay phải lại có tật, làm sao có thể tìm được công việc tốt? đành phải ủy khuất một chút, làm chân chạy việc thôi.” Nói xong, chậm chậm nâng bàn tay phải đeo găng tay màu đen lên, mắt nhìn thẳng vào tôi, nụ cười băng lãnh.

Tôi hô hấp cứng lại, nhất thời nói không nên lời, chỉ cảm thấy huyết thái dương đập thành thạch, toàn thân phát run.

Sau một lúc lẳng lặng nhìn nhau, Lăng Chính đột nhiên đảo mắt, ngọt ngào cười một cái, đưa túi đồ ăn đang cầm trên tay tới, nói: “Tôi đang vội, sau này có thời gian rảnh lại ôn chuyện cũ vậy.”

“A?”

“Tổng cộng là 20 đồng, cảm ơn đã chiếu cố.” Kéo mũ xuống một chút, lại khôi phục thành khẩu khí nghề nghiệp.

“À.” Tôi ngây người một hồi lâu mới phục hồi lại tinh thần, thấp giọng ứng một tiếng, hốt hốt hoảng hoảng lấy tiền ra, lại biểu tình dờ dẩn mà nhìn hắn rời đi.

Khi gần tới cửa, Lăng Chính bỗng dừng cước bộ, quay đầu lại liếc nhìn tôi, tựa tiểu phi tiểu nói: “Lý Tân Kỳ, sẽ còn gặp lại.”

Nói xong, vẫy vẫy tay, khoe miệng khe khẽ nhếch, răng trắng ròn rợn.

Tôi cả kinh, bất giác lùi về phía sau mấy bước, trên trán ả ả phát đau.

Người kia nếu đã trở về, vì sao không trực tiếp tìm tôi trả thù mà lại mang vẻ mặt ôn hòa như vậy đi nói chuyện phiếm với tôi? Hắn thật sự bỏ qua được những ân oán tình cừu trong quá khứ kia, hay là... đang âm thầm trừ tính một kế hoạch trả thù hoàn mỹ?

Càng nghĩ tôi càng cảm thấy bất an, căn bản chẳng còn tâm tư tiếp tục làm việc, chỉ qua loa kiểm một lời nói dối làm cố, liền vội vàng chạy tới quán bar của Chu Lãm.

Lúc đó quán bar còn chưa mở, Chu Lãm đang bận rộn quét dọn vệ sinh, vừa nhìn thấy tôi, liền dang rộng hai tay nhào tới, theo thói quen mà tặng một cái ôm.

Tôi sốt ruột đẩy hắn ra, tùy tiện ngồi lên ghế sofa, nói: “Rượu.”

“Sao vậy?” Hắn cười tít mắt lấy ra hai cái ly, động tác thuần thục mà rót rượu, hỏi, “Tâm tình không tốt?”

“Tôi vừa mới gặp hắn.”

“Ai?”

“Lăng Chính.”

“Ồ.” Chu Lãm khẽ ửng một tiếng, mặt không đổi sắc, cầm lấy chén rượu giữa đầu uống một hơi cạn sạch, sau đó chớp chớp mắt, cười nói, “Tên kia cuối cùng cũng ra tù rồi sao? Bảy năm không gặp, hắn chắc hẳn thay đổi rất nhiều?”

“Khuôn mặt trông như nửa con thuyền vẫn giống trước đây, có điều, hắn hiện tại lại đang làm nhân viên đưa đồ ăn.”

“Ha ha.” Nghe vậy, Chu Lãm dậm dậm lên mặt bàn, lập tức cười như điên, “Công việc này chẳng hợp với hắn chút nào, đáng tiếc cho một vẻ ngoài đẹp dễ rồi. Về sau nếu có cơ hội gặp lại, nhớ đề nghị hắn đổi nghề sang làm MB.”

“Chu Lãm!” Tôi hung hăng đá hắn một cước, khoe miệng giật giật, “Đã là lúc nào rồi, sao cậu còn có tâm tình để đùa giỡn? Lăng Chính lần này trở về, nhất định là tới tìm chúng ta để trả thù.”

“Cậu khẳng định?” Hắn nhún nhún vai, cười, “Nói không chừng hắn đã cải tà quy chính, định làm người một lần nữa.”

“Không thể nào!”

“Sao? Chỉ cho giấc mơ của mình cậu thành sự thật, ôm mộng nhân trong lòng, còn thì không cho người ta cải tà quy chính? Cậu cho là cơm tù ăn ngon lắm hay sao?”

“Người khác có thể có khả năng, nhưng tên Lăng Chính này từ trước tới nay vẫn luôn là có thù tất báo, hắn... tuyệt đối sẽ không buông tha cho chúng ta.” Nhớ tới ánh mắt của hắn lúc gần đi, tôi liền nổi lên một tầng gai ốc.

“Cho dù như vậy, cậu cũng không cần phải căng thẳng quá mức.” Chu Lãm vỗ vỗ lưng tôi, lại đổ đầy rượu vào chén, vẻ mặt bình thản ung dung, ngữ khí cũng bình bình ổn ổn, nhẹ nhàng nói: “Bình tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn, Lăng Chính nếu thực sự tìm tới chúng ta, cùng lắm thì tôi bồi hắn một bàn tay là được rồi.”

Tôi ngẩn người, giương mắt lên nhìn hắn chăm chăm, kinh ngạc không thôi. Một lúc lâu sau, mới chậm chậm đưa tay tới, xoa nhẹ lên vết sẹo thật dài trên thái dương hắn, nói đứt quãng: “Hồi đó, người chặt đứt hai ngón tay của hắn... là tôi.”

“Vậy thì sao?” Chu Lãm cười hì hì, rũ mắt xuống, chậm chậm xoay cổ tay, giọng nói khàn đi, “Dù thế nào, của tôi cũng là của cậu.”

14. Chương 15

Tim tôi nhảy dựng, nắm lấy tay hắn thật chặt, trong lòng cảm động khó nói. Cho dù tình trường không được như ý thì đã sao? Chỉ ít... còn có một người bạn tốt như vậy ở bên cạnh tôi.

Nghĩ vậy liền nhịn không được bật cười khê, chạm cốc với hắn, nói: “Uống tiếp nào.”

“Được.” Chu Lãm liếc nhìn tôi một cái rồi bật cười lớn.

Hai người cứ thế chén này tiếp chén khác, uống đến tận khi quán bar chính thức mở cửa mới lưu luyến tan tràng, hắn bạn chào hỏi khách khứa, tôi cũng lái xe quay về nhà Tần Tiểu Dương.

Lúc mở cửa tiến vào, Tần Tiểu Dương đang ngồi trên ghế sofa xem tivi, vừa thấy tôi liền bước nhanh tới đón, ôn nhu hỏi: “Tôi nghe nói hôm nay cậu xin nghỉ ốm? Bây giờ thế nào rồi? Thân thể có khá hơn chút nào chưa?”

“Không sao đâu.” Tôi lắc đầu, đi thẳng tới ghế sofa ngồi xuống, ngáp liên tục.

Tần Tiểu Dương liền đưa tay tới sờ sờ trán tôi, hơi ngẩn ra một chút, nhíu mày nói: “Trên người cậu toàn là mùi rượu.”

“À, tôi mới từ quán rượu của Chu Lãm về.”

“Sao lại chạy đi uống rượu? Tâm tình không tốt sao?”

Tôi không trả lời, chỉ nâng mắt lên nhìn thẳng vào Tần Tiểu Dương.

Hơi rượu từng chút từng chút tràn lên, cả người mờ mịt hỗn loạn, ý thức lại thanh tỉnh hơn rất nhiều, những chuyện cũ hồi còn trẻ dần dần hiện lên trong lòng.

Khi ấy chúng tôi đều còn trẻ.

Lăng Chính là một tên đại ca lưu manh có chút danh tiếng ở trấn trên, suốt ngày uống rượu đánh lộn, ngang ngược không coi ai ra gì. Chu Lãm từ nhỏ đã cùng hắn lớn lên, miễn cưỡng được cho là thanh mai trúc mã, quan hệ giữa hai người nguyên bản vô cùng tốt, gần như có thể gọi là anh em. Mà tôi khi ấy đang là giai đoạn nổi loạn, thường phớt lờ những lời cảnh cáo của Lý Thâm, tiết học nào được nghỉ cũng chạy theo bọn họ đi chơi bời.

Về sau lại không biết vì nguyên do gì mà trở mặt thành thù, Chu Lãm bắt đầu phát sinh mâu thuẫn với Lăng Chính, thậm chí không ngừng cướp đi bạn gái của hắn, ngay sau đó liền thăng cấp lên thành sự kiện đánh nhau.

Hai người bọn họ chọn một nơi vắng vẻ để đấu tay đôi. Khi đã đánh đến khó phân thắng bại, Lăng Chính đột nhiên rút ra một con dao nhíp từ sau lưng, tuyên bố phải khoét mắt Chu Lãm.

Một đao hạ xuống, máu tươi chảy ròng ròng.

Tôi nhìn thấy mà kinh tâm động phách, vội vàng xông tới ngăn lại, giữa lúc hỗn loạn, lại không cẩn thận chém phải ngón tay của hắn. Máu汪 ra càng nhiều, tôi thoáng chốc liền cảm thấy mờ mịt, cơ hồ hồn lìa khỏi xác.

Cuối cùng cũng không biết là ai gọi điện thoại báo cảnh sát, Chu Lãm và Lăng Chính được đưa vào bệnh viện, còn tôi thì trực tiếp được đưa vào trại tạm giam.

Bất quá là tuổi trẻ nổi loạn mà thôi, thiếu chút nữa lại vì vậy mà phải đền cả một đời người.

Tôi khi đó đang ngồi ngốc trong trại tạm giam một đêm, xung quanh vừa tối vừa lạnh, những hình ảnh máu me cứ đến đến đi đi trong đầu, cả đời chưa từng căng thẳng sợ hãi như vậy.

Sau đó...

Sau đó, Tần Tiểu Dương xuất hiện.

Thời gian đã trôi qua nhiều năm như vậy, tôi lại vẫn nhớ như in bộ dáng của hắn lúc ấy. Áo sơ mi kẻ ca-rô nhạt màu, quần vải kiểu dáng đơn giản, tóc chải gọn gàng đến một sợi cũng không loạn, nét mặt cười ôn hòa, ánh mắt sáng ngời. Hắn đi từng bước về phía tôi, chậm chậm vươn tay ra, thanh âm ôn nhu dịu dàng, ẩn ước mang theo ý cười: “Đừng sợ, tôi sẽ cứu cậu ra.”

Chỉ trong một chớp mắt ngắn ngủi như vậy, tôi liền triệt để rơi vào vòng xoáy của hắn, từ đó vạn kiếp bất phục.

“Tiểu Lý.”

“A?”

“Cậu lại ngăn người rồi.”

“Xin lỗi.” Tôi cố lấy lại tinh thần, nhìn người đàn ông mang nét cười ôn nhu đang ngồi bên cạnh mình, bắt giác nắm chặt lấy tay hắn, hỏi, “Tiểu Dương, anh còn nhớ... tình cảnh khi lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?”

“A?”

Hắn thoáng sửng sốt, thần sắc mờ mịt. Một lúc lâu sau mới động động khóe miệng, hơi mỉm cười, thanh âm thấp xuống: “Đương nhiên còn nhớ. Cậu khi đó vì đánh nhau mà bị bắt, nghe nói nháo đến nghiêm trọng, anh cậu gọi liền mười mấy cuộc điện thoại tìm tôi xin giúp đỡ. Vừa may nhà tôi có chút quan hệ, liền nhờ vài người quen chạy chọt giúp, cuối cùng đem được cậu ra từ trại tạm giam.”

“Khi ấy nhất định đã gây cho anh rất nhiều phiền phức, cảm ơn.”

“Không, kỳ thực cũng không có gì lớn. Đang yên lành, sao đột nhiên lại nhớ tới chuyện cách đây lâu như vậy?”

“Chuyện này, đối với anh có lẽ không đáng nhắc tới, nhưng đối với tôi gần như là biến cố làm thay đổi cuộc đời.” Đúng là bắt đầu từ khi đó, tôi đã bắt chấp mọi việc để thích người đàn ông trước mặt này.

“Ai nói?” Tần Tiểu Dương vuốt vuốt má tôi, đáy mắt mê mang, nụ cười lại có vài phần cổ quái, khe khẽ nói rõ từng chữ, “Ngày đó, đối với tôi mà nói cũng có ý nghĩa trọng đại.”

“A? Vì sao?”

Hắn khẽ cười một tiếng, cắn cắn bờ môi nhợt nhạt, vẻ mặt hơi hốt hoảng, nói nhỏ: “Bởi vì...”

Mới nói được hai chữ, điện thoại của tôi chợt vang lên.

“Ngại quá, tôi nghe điện thoại đã.” Tôi vừa nói vừa đứng dậy, ấn nút nghe, “Alo, ai vậy?”

“Lý Tân Kỳ tiên sinh phải không? Tôi là Lâm Nhã.”

“Lâm tiểu thư?” Tôi thoáng sửng người, cả kinh, “Có chuyện gì sao?”

“Ừ, có một tin tức muốn báo cho cậu.” Cô hơi ngừng lại một chút, cười, “Tôi một tháng nữa sẽ kết hôn.”

“A? Nhanh như vậy?”

“Ha ha, thật vất vả mới tìm được đức lang quân như ý, đương nhiên phải tốc chiến tốc thắng, mau chóng đem người buộc lại bên mình rồi.”

“Ách, Lâm tiểu thư đúng là một người quyết đoán.” Tôi thấp giọng nói một câu, “Chúc mừng.”

“Thế nào? Không hỏi xem đối tượng kết hôn của tôi là ai sao?”

“Người tôi quen?”

Đầu bên kia điện thoại im lặng trong片刻, sau đó chậm rãi truyền đến hai chữ: “Lý Thâm.”

Tôi lập tức ngây người, ngón tay run lên, thiếu chút nữa làm rơi điện thoại xuống đất, mắt rất nhiều công sức mới lấy lại được tỉnh táo, run giọng hỏi: “Lâm tiểu thư không phải đang nói giỡn chứ?”

“Ngày cưới cũng đã định rồi, chẳng lẽ còn giả sao?” Lâm Nhã lại cười, ngữ khí thoải mái, “Hôm nay tôi gọi điện đến chào hỏi trước, sau này sẽ là người một nhà rồi, hi vọng có thể cùng sống thật vui vẻ.”

Tay tôi nắm chặt thành nắm đấm, kinh ngạc nghe cô nói, chỉ cảm thấy đáy lòng mờ mịt, cơ hồ hoài nghi có phải mình đang nằm mơ hay không, một lúc lâu sau mới xác định tất cả những việc này đều là sự thực.

Vì thế cũng không nói thêm gì nữa, chỉ trực tiếp cúp điện thoại, cả người ngã về phía sau, một lần nữa lún xuống ghế sofa.

Lý Thâm... sao lại muốn kết hôn?

Hơn một tháng trước anh còn ép buộc tôi đi xem mắt Lâm Nhã, bây giờ vai nam chính lại đổi thành chính anh? Thật sự là quá sức buồn cười! Vả lại, chuyện quan trọng như vậy vì sao tôi chưa từng nghe anh đề cập tới, lại phải biết được từ Lâm Nhã?

Trong thời gian một tháng này, rốt cuộc đã xảy ra những chuyện gì?

15. Chương 16

Tôi càng nghĩ lại càng cảm thấy ngực khó chịu đến lợi hại, trong đầu trăm mối tơ vò, toàn là những chuyện loạn thất bát tao. Cuối cùng nhận không được đứng bất dậy, đi nhanh về phía cửa.

“Tiểu Lý,” Tần Tiểu Dương ở phía sau hô một tiếng, hỏi, “Muộn như vậy rồi, cậu còn muốn đi đâu?”

“Tôi đột nhiên nhớ ra một số việc, phải về nhà một chuyến.”

“Không bằng để tôi lái xe đưa cậu đi?”

“Không sao, tôi sẽ trở về rất nhanh.”

Dứt lời, tôi phất phất tay, lao xuống cầu thang không quay đầu lại, thẳng một đường đi về nhà.

Bình thường lộ trình đi phải mất hai mươi mấy phút đồng hồ, lại chỉ dùng mười phút đã hoàn thành, sau khi mở cửa tiến vào mới phát hiện trong phòng vắng vẻ, chỉ có một mình Lý Thâm đang ngồi trong phòng khách đọc báo.

Anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng cực bình thường, hơi cúi đầu, thần tình chuyên chú, con ngươi đen thanh thanh lãnh lãnh, giống y như trước kia.

Vẫn ổn, vẫn là Lý Thâm trước kia mà tôi biết.

Nghĩ vậy, không kiềm được thở ra một hơi, khẽ gọi: “Anh.”

“Lý Tân Kỳ?” Anh nâng mắt lên nhìn tôi, tựa hồ có chút ngạc nhiên, nhưng rất nhanh lại khôi phục dáng vẻ bình thường, nhú mày hỏi, “Cậu hôm nay sao lại rảnh rỗi về nhà?”

“Em...” Tôi mở miệng, muốn nói lại thôi.

Vừa rồi bởi vì nhất thời xúc động mà chạy tới đây, chờ tới khi thật sự nhìn thấy người này rồi, lại không biết nên nói gì, chỉ nhìn quanh quất một chút, hỏi: “Ba mẹ đâu?”

“Ra ngoài đi dạo rồi.” Lý Thâm diện vô biểu tình, buông mắt xuống tiếp tục đọc báo.

“Ồ.”

Tôi thì thầm ứng một tiếng, đứng ngốc tại chỗ một lúc, lại có vài phần lúng túng luống cuống tay chân. Một lúc sau mới đi đến ngồi xuống bên cạnh anh, từ từ mở miệng nói: “Hôm nay em nói chuyện điện thoại với Lâm tiểu thư, nghe nói... hai người tháng sau sẽ kết hôn?”

“Ừ, đúng vậy.” Lý Thâm gật gật đầu, thần sắc trên mặt không thay đổi, vẫn một bộ bình bình tĩnh tĩnh kia.

Tôi lại cảm thấy trong lòng đại chấn, khí huyết giữa ngực với bụng lộn nhào, tay nắm thành quyền, nhìn anh chằm chằm, nghiêng răng hỏi: “Chuyện quan trọng như vậy, vì sao em lại được biết từ người phụ nữ kia? Sao chính anh chưa từng đề cập tới?”

Nghe vậy, Lý Thâm hơi giật mình một chút, ném tờ báo sang một bên rồi khoanh hai tay trước ngực, bên môi chậm rãi nổi lên một nụ cười lạnh: “Quan trọng? Việc tôi kết hôn, hình như không có bất cứ liên quan gì đến cậu.”

Tôi ghen thở, buột miệng hét: “Em là em trai của anh.”

“Đáng tiếc,” Mi nhàn thoáng cong lên, giọng nói băng lãnh, “Tôi hoàn toàn không có hứng thú làm anh trai của cậu.”

“Anh...” Tôi bỗng cảm thấy bên tai ong ong, hận không thể nhảy tới đánh cho anh một quyền, thật vất vả mới bình tĩnh lại được, hít sâu mấy hơi, lại hỏi: “Anh thực sự muốn kết hôn với Lâm tiểu thư?”

“Đương nhiên. Hôn lễ cũng đã định là ngày mừng sáu tháng sau, cậu nếu có thời gian rảnh, cũng có thể tới cho vui.”

“Nhưng anh rõ ràng thích đàn ông mà? Anh chưa từng qua lại với Lâm tiểu thư, chắc chắn cũng không có bao nhiêu tình cảm, hiện tại tự nhiên lại nói muốn kết hôn, cũng quá là không công bằng với cô ấy.”

“Đây là chuyện giữa tôi và Lâm Nhã. Hai người chúng tôi sớm đã thảo luận rất nhiều lần, bởi vì cùng chung chí hướng mới có thể đến với nhau, không hề tồn tại chút lừa gạt.”

Lý Thâm cũng đã nói như vậy rồi, tôi đương nhiên không thể phản bác thêm câu nào nữa, nhưng lại thực sự cảm thấy không cam tâm, nín nhịn một lúc lâu, mới nhỏ giọng hỏi một câu: “Vì sao?”

“Hửm?”

“Vì sao... đột nhiên quyết định kết hôn?”

“Tuổi tôi cũng không còn ít, chẳng lẽ không nên sớm thành gia lập thất sao?” Ngừng một chút, quay đầu nhìn về phía bên ngoài cửa sổ, ánh mắt rơi xuống một nơi nào đó không biết tên, khẽ cười, “Hơn nữa, kể từ nay về sau, cậu cũng sẽ vui vẻ hơn.”

“A? Liên quan gì tới em?”

“Chờ tôi kết hôn xong rồi, Tần Tiểu Dương hẳn là sẽ triệt để từ bỏ hi vọng. Cậu chỉ cần luôn ở bên cạnh hắn, cuối cùng cũng sẽ có một ngày đạt được sở nguyện.”

Tôi bỗng chốc trợn trừng mắt, ngây ngốc nhìn người đàn ông trước mặt mình, hoàn toàn nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của anh.

Mà Lý Thâm cũng không giải thích, chỉ khẽ thở dài một hơi, nói tiếp: “Hơn nữa, nếu cậu cố chấp muốn ở cùng với Tần Tiểu Dương, ít nhiều cũng nên suy nghĩ một chút đến cảm nhận của ba và di chúc? Một đứa con trai là như thế này, hai đứa con trai cũng là như vậy, bọn họ sao có thể chịu được? Nếu như tôi có thể nghiêm chỉnh lấy vợ sinh con, đối với bọn họ dù sao cũng xem như là có chút công bằng, tương lai quan hệ giữa cậu với Tần Tiểu Dương cho dù có bị phát hiện, cũng không đến mức quá khó xử.”

Anh vừa dứt lời, tôi liền hoàn toàn ngồi ngây người tại chỗ, mục trừng khẩu ngốc. Mỗi từ mỗi chữ anh nói ra miệng đều rất dễ hiểu, nhưng một khi kết thành mấy câu nói, liền như biến thành thiên thư, ý nghĩa không rõ, huyền cơ ẩn tàng.

Trong phòng một mảnh trầm mặc.

Tôi nhìn chằm chằm Lý Thâm, ngực thẳng thẩn nhảy loạn, tâm tư hoảng hốt. Do dự một lúc lâu mới mở miệng hỏi đứt quãng: “Anh, tất cả những việc này anh làm... lẽ nào đều là vì em?”

Anh không đáp lời, chỉ quay đầu lại một chút, chằm chằm đối diện với ánh mắt của tôi. Đôi mắt kia u u ám ám, thâm trầm tựa thủy, giữa mâu quang lưu chuyển lại nhuộm lên mấy phần ý cười.

Ánh mắt giao triền, cơ hồ quên luôn cả đất trời.

“Lý Tân Kỳ,” Anh chống một tay lên thái dương, thanh âm khàn nhỏ, ngữ khí dịu dàng, “Cậu quả là ngu ngốc đến hết thuốc chữa.”

“Anh?” Tim tôi đập loạn, bất giác nghiêng người về phía trước, kéo lấy ống tay áo anh.

Lý Thâm hơi chấn động, đột nhiên đẩy tay tôi ra, đáy mắt xẹt qua một tia lưỡng lự. Liền sau đó khẽ ho khan mấy tiếng, lại khôi phục thành bộ dạng lạnh băng vô tình kia, khước miệng nhếch lên trào phúng, lạnh lạnh nói: “Làm anh em mười mấy năm, sao cậu vẫn chẳng hiểu chút nào về tôi? Tôi là người ích kỷ như vậy, bất luận làm cái gì, cũng đều là vì chính bản thân mình.”

“Nhưng mà...”

“Không còn sớm nữa, nếu cậu không còn chuyện gì khác thì mau quay về với Tần Tiểu Dương đi.” Vừa nói anh vừa đứng dậy, đưa lưng về phía tôi, đi thẳng vào phòng trong.

Tôi bị thái độ lúc nóng lúc lạnh của anh làm mờ mịt, một lúc sau mới phục hồi lại tinh thần, vội vàng đuổi theo. “Anh, em không tin những lời anh vừa nói. Anh rút cuộc vì sao kết hôn với Lâm Nhã? Chí ít... cũng cho em một đáp án.”

“Thứ lỗi.” Anh dừng bước, nhàn nhạt quét mắt nhìn tôi, trong con ngươi đen hàn ý bức người, hờ hững nói, “Tôi hiện tại không muốn nhìn thấy mặt cậu.”

16. Chương 17

Tôi sững sờ, miệng há hốc nhưng không thể nói nổi một lời, chỉ mở lớn mắt nhìn Lý Thâm bước từng bước vào phòng ngủ, “Sầm” một tiếng đóng cửa lại.

Trong phòng yên ắng, chỉ còn lại một mình tôi đứng ngây ngốc tại chỗ, một lúc lâu sau mới hoàn hồn, đưa tay tự nhéo nhéo hai má mình, gắng sức chớp chớp mắt.

Lý Thâm nói không sai, tôi quả nhiên ngu đến ghê gớm.

Anh ta rõ ràng là người lãnh mạc vô tình như vậy, tôi sao có thể ngu xuẩn mà nghĩ rằng mọi việc anh làm đều là vì tôi?

Còn nữa, cái gì gọi là không muốn nhìn thấy mặt tôi? Mặt tôi không vẹo cũng không méo, anh ta... rút cuộc là nhìn không thuận mắt ở chỗ nào? Càng nghĩ càng cảm thấy tức giận, cũng chẳng còn tâm tư tiếp tục đứng ngốc ra ở đó, thẳng thắn hất tay, bước nhanh ra khỏi nhà.

Sắc trời vẫn còn sáng, trên đường người qua kẻ lại, đông đúc náo nhiệt.

Tôi đi thẳng dọc theo con đường thật dài, hai tay bắt giắc xiết chặt lấy quần áo trên người, sau lưng ả ả nổi lên một cơn ớn lạnh. Ban này vội vội vàng vàng chạy tới, quên mất không mặc áo khoác.

Nếu đổi lại là lúc bình thường, Lý Thâm nhất định sẽ trừng mắt mắng mỏ, niệm tụng lê thê suốt một lúc lâu, nhưng lần này anh lại không nói một câu nào, thậm chí... hoàn toàn không muốn nhìn thấy tôi.

Nghiến chặt răng, một cước đá bay hòn đá nhỏ bên đường, trong ***g ngực rầu rĩ, càng lúc càng cảm thấy lạnh.

Hừ, tôi cũng không phải Tần Tiểu Dương, còn lâu mới thêm để ý xem ánh mắt của Lý Thâm lạc tới chỗ nào, đương nhiên càng không quan tâm người anh ta ghi khắc trong lòng là ai.

Nghĩ một hồi, bước chân đã từ từ chậm lại, quay đầu nhìn về phía sau vài lần, đáy lòng trống rỗng, một mảnh mờ mịt.

Mất rất nhiều công sức, cuối cùng mới về được tới nhà Tần Tiểu Dương.

Trong phòng khách sáng đèn, người đàn ông mi mục ôn nhu kia vẫn ngồi trên ghế sofa chờ tôi như trước.

Nhưng tôi thực sự không còn tinh thần để nói chuyện với hắn, chỉ vẫy tay chào qua loa, lập tức đi thẳng vào phòng bếp. Đun nước, ngâm túi chườm nóng, sau đó gắt gao ôm vào trong ***g ngực.

Hai tay mau chóng ầm áp lên, ngực lại vẫn lạnh lẽo, toàn thân run rẩy không ngừng.

Tần Tiểu Dương đi tới vỗ vỗ lên vai tôi, dịu dàng hỏi: “Tiểu Lý, thân thể cậu không thoải mái?”

“Không phải.”

“Trong nhà xảy ra chuyện?”

“Không có.”

Ánh mắt hắn lập lờ, ngữ khí lại nhu thuận vài phần, nhỏ nhẹ nói: “Lẽ nào, là Lý Thâm hả...”

Tôi cả kinh, buột miệng hét lên: “Không liên quan đến hắn!”

Tần Tiểu Dương ngẩn ra một chút, con ngươi đen minh minh diệt diệt, hiển nhiên đã đoán được chút manh mối. Hắn lẳng lặng nhìn thẳng vào tôi, trực tiếp hỏi: “Lý Tân Kỳ, anh cậu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hô hấp tôi nghẽn lại, hoàn toàn không biết nên trả lời thế nào mới tốt, chần chờ một hồi lâu mới vươn tay ra ôm chặt lấy thắt lưng hắn, chạm trán mình vào trán hắn, cúi đầu phun ra mấy chữ: “Anh tôi sắp kết hôn.”

Vừa dứt lời, cơ thể Tần Tiểu Dương liền cứng đờ, cả người chầm chậm run lên.

“Lý Thâm là cố ý?”

“Hả?”

“Hắn nhất định là đang trả thù tôi.” Tần Tiểu Dương trên mặt không chút huyết sắc, thần tình cổ quái lắm lắm, “Đã nhiều năm như vậy, hắn vẫn luôn hận tôi, cho nên mới dùng loại phương pháp này để giày vò tôi.”

“Hận? Các anh tốt xấu gì cũng đã kết giao bảy năm, hắn không thương anh thì thôi không nói đến, nhưng vì sao phải hận anh?”

Nghe vậy, Tần Tiểu Dương bỗng dưng mở trừng hai mắt, nhìn thẳng vào tôi. Đôi mắt đen ôn nhu tựa thủy kia, thời khắc này lại trở nên u thâm sâu thẳm, phập phồng lên xuống, sóng dậy không ngừng. Một lát sau, lại dần dần trở về bình tĩnh, chỉ là khóe môi khẽ nhếch, hơi có chút thất thần cười khổ: “Bởi vì... tôi là một kẻ xấu không hơn không kém.”

“Tiểu Dương, anh nói lời này là có ý gì?” Tôi nhú nhú mày, đáy lòng nghi hoặc càng thêm sâu.

Hắn lại không nói thêm gì nữa, chỉ chầm chậm rũ mắt xuống, nhìn chiếc nhẫn trên tay trái đến không chớp mắt, khóe môi mỉm cười, thần tình ngẩn ngơ.

Tôi nhịn không được một tiếng thở dài, duy trì tư thế lúc trước, càng thêm dụng lực ôm lấy thắt lưng hắn.

Nhưng mà, rõ ràng hai người ôm nhau, vì sao tôi vẫn cảm thấy lạnh thế này? Trong lòng ôm Tần Tiểu Dương, trong đầu lại hiện lên hình ảnh Lý Thâm lặp đi lặp lại.

Tất cả đều là... lỗi của anh ta.

Một đêm mất ngủ.

Tôi và Tần Tiểu Dương lặng lẽ nhìn nhau một buổi tối, khi trời sắp sáng, tôi khẽ cầm lấy tay hắn, nói: “Tiểu Dương, hôm nay tôi cũng muốn xin nghỉ phép.”

“Sao? Cậu lại muốn đi tìm Lý Thâm?”

“Không,” Tôi lắc đầu, cười rất miễn cưỡng, “Tôi đột nhiên muốn đi tới một nơi.”

“Xa không? Tôi lái xe đưa cậu đi.”

“Cũng được.”

Vì thế hai người cùng xin nghỉ, không ăn điểm tâm mà ra ngoài luôn, đi thẳng về phía Tây.

Chỗ kia vốn là khu dân cư, vùng lân cận có rất nhiều nhà cấp bốn cũ kỹ, hiện giờ cũng đã xây tường che xung quanh, khắp nơi đều viết chữ “Dỡ” thật to.

Đi qua tiếp một con sông nhỏ, màu nước xanh u thẳm, ô nhiễm đến cực nghiêm trọng.

Tôi nắm tay Tần Tiểu Dương đi bộ bên bờ sông, vừa nhìn khắp xung quanh vừa nói: “Hồi còn nhỏ tôi sống ở căn gác xép bên kia, nhà Lý Thâm ở cách vách, chỉ cần mở cửa sổ ra là có thể nhìn thấy. Chúng tôi thường hay chạy đến bờ sông này chơi, mùa xuân vớt nòng nọc, mùa hè bơi lội, mùa đông nghịch tuyết.”

“Khi ấy tình cảm của hai người nhất định rất tốt.”

“Có lẽ thế.”

Nhưng thời gian thấm thoắt qua đi, tất cả những thứ bên mình đều thay đổi hình dạng, người thiếu niên đã từng vì tôi mà dũng cảm quên mình lao tới đánh nhau đến thụ thương kia, sớm đã không còn thấy bóng dáng.

Hiện giờ người anh trai lạnh lùng lãnh đạm, chỉ khiến tôi cảm thấy vừa hận vừa sợ.

Anh ta dựa vào cái gì mà coi thường sự tồn tại của tôi, lại vì sao đột nhiên chạy đi kết hôn? Vì tôi, hay là vì Tần Tiểu Dương?

Tôi hơi hít vào, khom lưng nhặt lên một viên đá đẹp, cầm trong tay ước lượng áng chừng, lẩm bẩm nói: “Trước kia mỗi khi tâm tình không tốt, chúng tôi đều tới nơi này chơi trò ném thìa lia, thì xem viên đá của ai có số lần nhảy trên mặt nước nhiều hơn, đáng tiếc tôi luôn thua anh ta.”

Nói xong, giơ tay lên, đã thấy hòn đá kia bị ném ra, “Bôm”, “Bôm” nhảy liên hai cái, sau đó chìm vào trong nước.

Tôi nhìn ba quang gợn gợn trên mặt nước kia, đưa tay lên khum xung quanh miệng, mở cuống họng hét thật lớn: “Lý Thâm đại hỗn đản!”

Phía sau truyền đến tiếng cười của Tần Tiểu Dương.

Tôi cũng chẳng để ý tới, chỉ tiếp tục cúi đầu nhặt đá, ném một lần lại chửi một câu, đem tất cả những lời thô tục mà mình có thể nghĩ được đều quăng lên người kia.

Sau đó, lời thốt ra cũng chỉ còn lại cái tên kia: Lý Thâm Lý Thâm Lý Thâm...

Thật là kỳ quái, vì sao càng chán ghét anh ta, lại càng dễ dàng hồi tưởng lại ký ức với anh ta? Những chuyện cũ ngày ấu thơ, những lần cãi nhau từ bé đến lớn, cùng với rất nhiều lần muốn nói lại thôi, vô số lần cất bước lướt qua vai nhau.

Tôi cảm thấy buồn cười, ánh mắt lại cay cay vô cớ, đưa tay lên dụi dụi, đau đến lợi hại.

17. Chương 18

Tần Tiểu Dương bên cạnh bỗng nhiên cũng cúi đầu niệm đọc cái tên Lý Thâm, bắt chước tôi giơ tay lên, ném một thứ gì đó vào trong lòng sông. Vật kia lại chẳng nảy lên lần nào, chỉ làm dậy lên một tầng sóng gợn nhẹ nhàng, liền chìm thẳng xuống đáy nước.

Trong lòng tôi cả kinh, ngoảnh đầu nhìn về phía hắn, hỏi: “Tiểu Dương, vừa rồi anh ném cái gì?”

Hắn không đáp lời, chỉ nhắm mắt lại, chậm chậm giơ tay lên.

Tôi lúc này mới phát hiện chiếc nhẫn bạc trên tay hắn đã biến mất không còn tung ảnh, vội vàng hỏi: “Tiểu Dương, chiếc nhẫn anh tôi tặng anh đâu?”

“...Kết thúc rồi.” Đôi mắt đen của hắn nhìn thẳng xuống mặt sông, khóe mắt chậm chậm chảy xuống những giọt lệ, thì thầm nói, “Từ nay về sau, sẽ không còn yêu nữa.”

Tôi chấn động toàn thân, đáy lòng lộ ra từng tia hàn ý.

Nếu như yêu một người là chuyện đau khổ đến vậy, thì tại sao lại có rất nhiều rất nhiều người, vì tình yêu mà cố chấp quên mình?

Tần Tiểu Dương là như thế.

Mà tôi, cũng là như vậy.

Hôm đó sau khi về nhà, Tần Tiểu Dương quả nhiên không còn nhắc tới hai chữ “Lý Thâm” nữa, nhưng nụ cười trên mặt hắn cũng dần dần ít đi, sắc mặt cũng ngày càng nhợt nhạt.

Lúc nhận được thiệp mời kết hôn của Lý Thâm, Tần Tiểu Dương cũng triệt để ngã bệnh. Tôi vốn cũng chẳng còn lòng dạ nào làm việc, liền dứt khoát xin nghỉ phép ở nhà chăm sóc hần.

Thế nhưng, châm cứu cũng đã châm, thuốc cũng đã uống, bệnh tình của hần lại vẫn không thấy có dấu hiệu chuyển biến tốt. Bất quá chỉ là cảm mạo thông thường, hần lại vẫn ngủ mê mê man man trên giường, thỉnh thoảng tỉnh lại, cũng chỉ nhìn về phía cánh cửa xa xa, không nói lời nào.

Tôi biết rõ, trong lòng hần vẫn đang nhớ mong Lý Thâm như trước, chỉ là quật cường không chịu nói ra mà thôi.

Cứ như vậy, oán hận của tôi đối với Lý Thâm tự nhiên cũng tăng lên đến cực điểm, hoàn toàn không thể xem anh ta là anh trai của mình, trái lại còn nguyện rửa cho hôn sự của anh ta phát sinh sự cố hết lần này đến lần khác. Ví dụ như động đất núi lửa, dịch bệnh sóng thần, hoặc là cô dâu bỏ trốn, cho dù ác độc thế nào cũng cứ rửa. Mặc dù vậy, thời gian vẫn thoăn thoắt trôi qua.

Hôn lễ được định vào ngày mười sáu tháng giêng.

Ngày lành tháng tốt, mọi việc đều phù hợp, đặc biệt thích hợp để cưới xin.

Hôm đó tôi thức dậy từ sớm, sau khi giúp Tần Tiểu Dương uống thuốc xong, một mình trốn vào trong phòng bếp, dùng bật lửa đốt tấm thiệp mời của Lý Thâm.

Mắt thấy tấm thiệp cưới đỏ thắm kia chậm chậm bốc cháy, dần dần hóa thành tro tàn, đáy lòng tôi cuối cùng dâng lên một loại sáng khoái lạ kỳ.

Sau đó lấy ra một bộ tây trang từ tủ quần áo, nghiêm túc mặc vào thật chỉnh tề, lại dặn dò Tần Tiểu Dương mấy câu, rồi bước ra khỏi nhà không quay đầu lại, bước từng bước tới hội trường tổ chức đám cưới – nhà hàng Long Đăng.

Lúc tôi tới nơi, vẫn còn khá sớm.

Khách khứa hầu như còn chưa tới, chỉ có một mình Lý Thâm ở trong đại sảnh vắng vẻ đang kiểm tra lại danh sách. Cho dù sắp kết hôn, anh ta vẫn ăn mặc như ngày thường, áo sơ mi trắng, âu phục màu đen, vẻ mặt nghiêm túc như sắp đi tham gia hội thảo nghiên cứu y học.

Tôi đứng thẳng trước cửa, ngẩn ngơ nhìn thân ảnh quen thuộc kia một hồi lâu, mới chậm chậm bước tới trước mặt anh, gọi một tiếng: “Anh.”

“Cậu đến rồi à.” Anh ngẩng đầu lên quét mắt nhìn tôi, tiện tay đưa tới một tờ giấy, mạn bất kinh tâm nói, “Vừa đúng lúc, giúp tôi xem xem thực đơn có vấn đề gì không.”

Khóe miệng tôi giựt giựt, tay nắm thành quyền. “Em hôm nay đến đây không phải để làm việc vặt.”

“Ồ.”

“Tần Tiểu Dương ngã bệnh rồi, dạo này chỉ toàn ngẩn người trong nhà tính dưỡng.”

“Vậy sao?” Lý Thâm nhẹ nhàng ửng một tiếng, mặt không đổi sắc, “Bảo hần chú ý giữ gìn sức khỏe.”

“Hần bệnh thành như vậy, hoàn toàn là vì anh! Cho dù chia tay rồi, tình nghĩa bấy năm cũng vẫn còn chứ? Anh sao có thể lãnh khốc như vậy?”

“Đây là chuyện giữa tôi và hần, không liên quan tới cậu.” Ngừng một chút, thanh âm anh băng lãnh, “À, phải rồi, tôi và Tần Tiểu Dương cũng chẳng còn liên quan gì đến nhau nữa.”

Tôi thấy thái độ lạnh lùng của anh ta, trong lòng không nhịn được lửa giận, hung hăng trừng mắt, lầm bầm nói: “Biết rõ hần đối với anh là một lòng chấp nhất, vì sao anh vẫn có thể thờ ơ? Chẳng lẽ đúng như Tần Tiểu Dương nói, anh thực sự hận hần?”

“Hận?” Lý Thâm ngẩn người, đột nhiên bật cười nhẹ, “Quay về nói với Tần Tiểu Dương là, tôi từ đầu đến cuối đều chưa từng trách hần. Hơn nữa, cho dù thực sự muốn hận, cả đời này tôi cũng sẽ chỉ hận một người.”

“Ai?”

Tới tận lúc này, Lý Thâm mới chuyển tầm mắt hướng đến tôi, hơi nheo nheo mắt, biểu tình u thâm tựa thủy. Sau đó, anh tiến lên một bước, đưa tay nắm lấy cằm tôi, môi mỏng hơi cất lên, khe khẽ nhấn từng chữ: “...Lý Tân Kỳ.”

Bên tay tôi vang lên từng tiếng ong ong, nhất thời cảm thấy khó thở, lẳng lặng cùng anh đối mặt hồi lâu, mới mở miệng hỏi: “Vì sao là tôi? Bởi vì tôi cướp mất cha của anh? Hay bởi vì tôi đoạt mất Tần Tiểu Dương?”

“...” Anh nhìn chằm chằm tôi trong giây lát, rồi buông tay, chậm chậm quay đầu đi chỗ khác, không trả lời.

“Anh, em... em không phải là cố ý!” Tôi kéo giắt ống tay áo của anh, kêu lên đứt quãng, “Em sau này sẽ không mang họ Lý nữa, cũng không ở cùng Tần Tiểu Dương nữa, toàn bộ em đều trả lại cho anh, có được không?”

Sau đó, anh cũng đổi lại cho em một Lý Thâm của trước kia, có thể không?

Anh lại chỉ thở dài một tiếng, nhẹ nhàng hất tay tôi ra. Một lúc lâu sau mới cúi đầu cười rộ lên, ánh mắt mình diệt bất định, thông thả nói: “Không cần phải ủy khuất như vậy, nếu như cậu thích, thì cứ việc lấy đi. Dù sao, thứ tôi thực sự muốn có... chưa bao giờ là những thứ này.”

“Anh...”

Anh xua xua tay cắt ngang lời tôi nói, đẩy mắt lại khôi phục thành một mảnh băng hàn, lạnh lùng nói: “Lý Tân Kỳ, phiên cậu nhường đường một chút, cậu chắn đường của tôi rồi.”

Tôi thoáng chốc liền im bật, không thể động đậy.

Lý Thâm lại nhíu mày, bước vòng qua người tôi đi mất.

Tôi đứng ngốc tại chỗ, khuôn ngực lạnh lạnh, tay chân mềm nhũn.

Trong đầu chỉ là một mảnh mê mang, rất nhiều hồi ức ập tới như bài sơn đào hải, vì sao chúng tôi lại hận thù nhau đến tận tình trạng này?

Vừa nghĩ vừa hít sâu vài hơi, không kìm được mà xoay người lại, nhắc chân đuổi theo bóng lưng Lý Thâm. Kỳ thực cũng không rõ mình định làm cái gì, chỉ toàn tâm toàn ý chạy thật nhanh về phía trước, bất chấp tất cả chỉ muốn bắt được tay anh.

Thế nhưng, tới khi tôi thật vất vả mới đuổi kịp Lý Thâm, anh đã tiến vào trong thang máy, hai cánh cửa trước mặt kia đang chậm chậm đóng lại. Trái tim tôi nhảy dựng, vươn tay ra không chút nghĩ ngợi, không hề do dự.

Lý Thâm tức thì kinh sợ biến sắc, vội vàng kéo lấy cánh tay tôi, thuận thế đem tôi kéo vào trong thang máy. Mặc dù vậy, chân tôi vẫn bị cánh cửa kẹp một chút, loạng choạng lão đảo vài bước, xô đầu vào ***g ngực anh.

Anh kêu lên một tiếng đau đớn, tay vẫn vững vàng nắm lấy tôi không buông, tròng lớn mắt, hung tợn mắng: “Lý Tân Kỳ, cậu rốt cuộc phát điên cái gì hả?”

18. Chương 19

Tôi rụt rụt vai, ngẩng đầu thử nhìn thăm dò anh mấy lần, không trả lời.

Lý Thâm lại thở dài một tiếng, đưa tay lên chạm vào hai má tôi, hạ giọng nhẹ nhàng hỏi: “Rốt cuộc cậu muốn thế nào?”

Đừng kết hôn!

Trong lòng tôi hồ lớn như vậy, nhưng mở miệng nói ra, lại vẫn biến thành một câu khác: “Anh có thể đi thăm Tần Tiểu Dương một chút được không?”

Anh biến sắc, chậm chậm rũ tay xuống, nhìn thẳng tôi chằm chằm. Lưỡng lự hồi lâu, mới nghiêng răng nghiêng lợi phun ra một chữ: “...Được.”

Tôi lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, khoe miệng khê cong, không tự chủ được mà hiện lên ý cười.

Lý Thâm nhú mày không vui, lập tức buông cánh tay tôi ra, ngữ khí vừa lạnh vừa cứng rắn: “Không còn nhiều thời gian nữa, mau đi thôi.”

Dứt lời, cửa thang máy vừa đúng lúc mở, anh bước ra ngoài, đầu không ngoảnh lại.

Tôi vội vàng đuổi theo bắt kịp bước chân anh, mới vừa rồi còn phiền muộn đến chết đi sống lại, bây giờ đã lấy lại tinh thần. Tim đập thành thịch, lòng tràn đầy vui sướng, cũng không biết là vì Tần Tiểu Dương đang bệnh nặng nằm trên giường, hay vì Lý Thâm đột nhiên thay đổi thái độ, anh tuy rằng luôn miệng nói hận tôi, nhưng cuối cùng lại vẫn thuận theo ý tôi.

Giữa lúc còn suy nghĩ miên man, chúng tôi đã tới nơi cần đến.

Tôi lấy chìa khóa ra mở cửa, để Lý Thâm vào nhà thăm Tần Tiểu Dương, còn mình thì chạy xuống dưới lầu đứng chờ.

Tôi không có dũng khí đứng gốc ở đó cùng bọn họ.

Tôi chỉ sợ mình sẽ không nhận được đồ kị.

Hoặc giả, kỳ thực trái tim tôi đã bắt đầu ần ần đau rồi, chỉ có điều giày vò đã quá lâu, cuối cùng cũng dần tê liệt.

Tôi một lòng chỉ nghĩ phải đem Lý Thâm rời khỏi hội trường tổ chức tiệc cưới, lại quên mất không nghiêm túc suy xét, vạn nhất hai người kia làm lành với nhau thì sao, đến lúc ấy mình phải làm thế nào?

Lui về vị trí cũ, tiếp tục lặng lẽ yêu đơn phương? Hay lại tìm một người để yêu lần nữa? Sớm biết tình yêu thống khổ như vậy, ngày trước không nên dễ dàng lún sâu vào mối phải.

Bất quá, cũng không sao cả.

Nếu Lý Thâm có thể tha thứ cho tôi từ bây giờ, không giận dữ mà đi kết hôn với một người phụ nữ nào đó, tôi sẽ chẳng ngại thất tình thêm vài lần.

Vừa nghĩ vừa đi đi lại lại dưới chân cầu thang, đã hi vọng hai người bọn họ có thể hòa hảo, lại vẫn cảm thấy trước ngực ần ần phát đau, mười mấy phút đồng hồ ngắn ngủi dài như cả thế kỷ, đáy lòng chịu hết mọi giày vò.

Một lát sau, đột nhiên có người vỗ vỗ lên bả vai tôi, nhẹ nhàng gọi: “Lý Tân Kỳ.”

Tôi cả kinh, tưởng Lý Thâm cuối cùng đã xuống rồi, vội vàng quay đầu lại, ai ngờ lại đối diện với một gương mặt cực kỳ quen thuộc – khoe mắt hơi cong lên, bên môi ngậm một nụ cười mỉm ẩn tà khí, mi mục phong lưu.

“Lăng Chính?!” Tôi bỗng nhiên tròn hai mắt, bất giác lùi về phía sau một bước.

“Đã lâu không gặp.”

“Tại sao cậu lại ở chỗ này?”

“Tôi đã nói từ trước rồi mà, rảnh rồi sẽ tới tìm cậu ôn chuyện cũ.” Hắn nghiêng đầu, nhẹ nhàng giơ bàn tay phải đeo găng tay màu đen, nụ cười sáng lạn, “Thế nào? Cùng đi uống một chén cafe chứ?”

“Thứ lỗi, tôi hôm nay rất bận.”

“Ài, đã bấy năm rồi, thật vất vả mới có cơ hội diện kiến một lần, sao cậu lại không chịu nể mặt tôi một chút?”

Nói xong, hắn uể oải vỗ vỗ bàn tay.

Lập tức liền có hai người đàn ông trẻ tuổi từ phía sau hòn non bộ cách đó không xa bước ra, bọn họ mặc áo sơ mi có kiểu dáng gần giống nhau, tóc nhuộm xanh xanh đỏ đỏ, vẻ mặt hung ác, vừa nhìn liền biết không phải người tốt.

Lăng Chính hướng về phía bọn họ cười tủm tỉm, nói: “Lý tiên sinh không muốn nể mặt tôi, các người giúp tôi khuyên nhủ cậu ấy cho tốt đi vậy.”

Đám người kia... quả nhiên đi hướng về phía tôi.

Đáng tiếc tôi quá mức sơ ý, gần đây chỉ một mực phiền não chuyện của Lý Thâm, hoàn toàn quên mất việc phòng bị Lăng Chính.

Tôi nghiêng nghiêng rằng, bất động thanh sắc thối lui về phía sau, âm thầm phỏng đoán khả năng chạy trốn. Thế nhưng, hai người kia không hề cho tôi một chút may mắn cơ hội để gỡ gạc, vừa đi đến nơi liền đánh một quyền lên bụng tôi, một trái một phải chế trụ cả vai tôi.

Đang trong giờ hành chính, xung quanh tịnh không có người đi lại, chỉ có một chiếc xe tải màu trắng đang đi tới từ chỗ rẽ, chậm chậm dừng lại trước mặt chúng tôi. Tài xế trên xe cũng là một bộ diện mạo lưu manh, rõ ràng cùng một đám người với Lăng Chính.

“Đem người đi.”

Lăng Chính vung vung tay, tôi liền bị nhét mạnh vào trong xe, sau đó liền thấy hắn cũng chui vào cùng, sầm một tiếng đóng cửa lại, giơ tay lên bỏ một cái vào sau gáy tôi.

Đầu văng mắt hoa.

Tôi kiệt sức nhắm mắt lại, chậm chậm chìm vào trong bóng tối.

Khi tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trong một gian nhà kho cũ nát, tay chân bị dây thừng trói lại, không thể động đậy. Mà Lăng Chính với vẻ mặt tươi cười lại đang khoanh tay đứng ngay bên cạnh.

Tôi nhìn xung quanh, giãy dụa ngồi dậy, hung hăng trừng hắn, nói: “Giữa thanh thiên bạch nhật mà dám giở trò bắt cóc, lá gan của cậu thật sự là càng ngày càng lớn.”

Lăng Chính mỉm cười, ngồi xổm xuống thật chậm, tay trái dè nghiêng lên cánh tay tôi, tay phải lại xoa xoa nhẹ lên má tôi, nhãn mâu lưu chuyển, mơ hồ xẹt qua một tia sát ý. “Ha, tôi ở trong tù lăn lộn đã lâu như vậy, còn loại sự tình gì chưa từng kinh qua? Còn có gì phải sợ nữa?”

Xúc cảm của chiếc găng tay màu đen kia thật lạnh lẽo, rờn rợn cảm giác ghê tởm.

Tôi nghiêng đầu, cố gắng cưỡng lại xung động muốn nôn, lẩm bẩm hỏi: “Cậu lần này... quay về là để tìm tôi báo thù?”

“Đúng hơn mà nói, là cậu và Chu Lãm.”

Nghe vậy, huyết thái dương của tôi thành thịnh đập mạnh, kinh hãi. “Người chém đứt ngón tay cậu là tôi, người hại cậu phải ngồi tù cũng là tôi, không có bất cứ liên quan nào tới Chu Lãm! Cậu đừng đi tìm hắn gây phiền toái!”

“Không liên quan?” Lăng Chính nhú nhú lông mày, khuôn mặt thoáng chốc trở nên dữ tợn, nói nhẩn từng chữ, “Tôi cùng tên hôn đản họ Chu từ nhỏ lớn lên cùng nhau, cảm tình so với anh em ruột thịt còn tốt hơn, từng nói có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu. Thế nhưng kết quả thì sao? Tên nhãi kia chẳng những cướp người phụ nữ của tôi, còn liên hợp cùng người khác đối phó tôi! Cậu nói xem, tôi rất cuộc có nên trả thù hắn hay không?”

Tôi thoáng nghẹn thở, không thể phản bác.

Lăng Chính lại cười cười, rút ra một con dao từ phía sau, quơ quơ trước mặt tôi, hỏi: “Hừ, tôi nên chặt một bàn tay của cậu trước, hay nên chặt một bàn chân của cậu trước thì thú vị hơn đây? Hoặc là, dứt khoát chờ Chu Lãm tới, xử lý cậu trước mặt hắn?”

Tôi trợn trừng hai mắt, không đáp lời, chỉ dùng sức nhìn hắn trừng trừng.

Đang lúc giằng co, một tên thanh niên áo đen đột nhiên xông vào, cung cung kính kính hô: “Lão đại.”

“Chuyện gì?”

Lăng Chính đứng lên, nhẹ nhàng ngoắc ngoắc tay, tên thanh niên áo đen kia liền bước nhanh tới, ghé vào lỗ tai hắn nói mấy câu. Hắn nghe xong, ánh mắt hơi lóe lóe, vẻ mặt cổ quái liếc nhìn tôi.

“Lý Tân Kỳ, tôi từ trước tới giờ đã luôn cảm thấy vận khí của cậu đặc biệt tốt, hôm nay xem ra, quả nhiên không sai.”

“Là ý gì?”

“Ngay cả lúc bị bắt cóc, cũng có người đến bồi cậu, chẳng lẽ còn chưa đủ may mắn hay sao?”

19. Chương 20

Tôi giật mình, kinh hô: “Cậu bắt cả Chu Lãm tới?”

“Đừng nóng vội, các người sớm muộn cũng sẽ được diện kiến, đáng tiếc... không phải bây giờ.” Nói xong, hắn thần thần bí bí nhếch mép cười, tay trái bật tách một cái.

Trước cửa lập tức vang lên tiếng bước chân dứt quãng, không lâu sau, tôi liền nhìn thấy Lý Thâm bị người đẩy vào từ bên ngoài. Hai tay anh bị trói sau lưng, quần áo bất chỉnh, mái tóc hỗn loạn, khóe mắt còn có một vết bầm, hiển nhiên là vừa đánh một trận với người ta.

“Anh?” Tôi bỗng chốc liền mở lớn hai mắt, kinh ngạc không thôi, “Sao anh lại ở chỗ này?”

“Thế nào? Rất kinh ngạc đi?” Lăng Chính chậm chậm nhướn mi, cười trên tức, “Chẳng những có một tên bạn tốt sẵn sàng cứu mình không tiếc cả mạng sống, còn có một người anh trai tốt bất chấp dẫn thân vào hiểm nguy, Lý Tân Kỳ, cậu thật đúng là khiến người khác phải hàm mộ đó.”

Tôi há miệng thở dốc, á khẩu không sao trả lời được.

Lý Thâm cũng không nói gì, chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, diện vô biểu tình đi về phía tôi, tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, thần sắc như thường. Mặc dù bị người ta bắt cóc, anh vẫn tàn khóc cực cùng, hoàn toàn không đem kẻ gây tội đặt vào trong mắt.

Thấy thế, khóe môi Lăng Chính hơi giật giật, tựa hồ có chút tức giận.

Tôi sợ hắn vì vậy mà nổi giận, vội vàng chắn trước người Lý Thâm, la lớn: “Anh tôi và cậu không thù không oán, cậu bắt cả anh ta đến làm cái quái gì?”

“Đần độn! Cậu tưởng rằng tôi thích tìm phiền toái lắm sao? Là tên này tự thích đóng vai anh hùng, đi theo tới tận đây.” Nói xong, một cước giẫm lên tôi thật mạnh.

Tôi hít ngược một hơi, còn chưa kịp kêu đau thành tiếng, đã nghe thấy “ầm” một tiếng vang thật lớn.

Không biết Lý Thâm làm cái thủ đoạn gì, lại đem giày trên chân phải đá ra, phóng xát qua má Lăng Chính. Hai tay anh bị trói ở sau lưng, trên chân lại mất đi một chiếc giày, bộ dạng thật là buồn cười, thần tình trên mặt lại lạnh như băng, khí thế mười phần, nói rành rọt: “Đừng đụng vào cậu ta!”

Tôi thoáng ngây người, trái tim lập tức nhảy dựng lên kinh hoàng, mặc danh kỳ diệu đỏ mặt.

Lăng Chính lại chỉ đứng bất động tại chỗ, nghiêng chặt răng, gắt gao nhìn Lý Thâm chằm chằm. Một lúc lâu sau, mới mỉm cười nhún nhún vai, thuận tay kéo một chiếc ghế qua, ngồi xuống, trong miệng ư ử nhẩm một ca khúc.

Bầu không khí quỷ dị.

Trong lòng tôi khiếp sợ bất an, thực sự đoán không ra Lăng Chính đang muốn làm cái quỷ gì, Lý Thâm lại vẫn như trước một bộ bình bình tĩnh tĩnh, trấn định như thường.

Một lát sau, điện thoại di động của Lăng Chính vang lên.

Thừa dịp hẩn nghe điện thoại, Lý Thâm nghiêng nghiêng đầu, đem môi kề tới bên tai tôi, hạ giọng nói: “Đừng sợ, tôi đã báo cảnh sát rồi, hẩn là có thể thoát hiểm ngay thôi.”

“A? Anh đã có cơ hội báo cảnh sát, sao còn có thể bị bắt?”

Lý Thâm hơi ngẩn người, không trả lời, chỉ mị mị mắt, nhìn tôi không chớp.

“Anh?”

“...” Anh thở dài, đột nhiên biểu tình nhu hòa xuống, nói một câu rất khẽ, “Tôi lo cho cậu.”

Tôi chấn động toàn thân, cảm thấy cả người lộn loạn mờ mịt, đại não trống rỗng, tựa hồ ngay cả hô hấp cũng ngừng lại, chỉ có thể ngây ngốc nhìn anh.

Một đôi mắt đen u u ám ám kia, nhìn như hàn ý bức nhân, lại phẳng phất hàm chứa vô hạn nhu tình.

Tim tôi đập đến lợi hại, chớp chớp mắt, vừa muốn mở miệng nói, bên tai lại truyền đến tiếng mắng to của Lăng Chính: “Cái gì? Không bắt được người? Ngay cả việc nhỏ như vậy cũng làm không xong, các người rốt cuộc là ăn phải cái gì hả?”

Mới nói được một nửa, hẩn bỗng dừng lại, khuôn mặt dần dần vắn vẹo, đồng tử co rút, cúi đầu phun ra hai chữ: “Chu, Lâm?”

Tôi cả kinh, cũng căng thẳng theo, ngưng thần nín thở, tỉ mỉ quan sát biểu tình của Lăng Chính. Chỉ thấy tay cầm điện thoại của hẩn hơi run run, thần sắc âm tình bất định, lúc thì nghiêng răng nghiêng lợi, lúc lại nhú chặt mày, cuối cùng nhếch nhếch khóe môi, bật cười lớn.

“Bạn tốt Lý Tân Kỳ của cậu bây giờ đang ở trong tay tôi, nếu không muốn hẩn xảy ra chuyện, cậu lập tức lăn đến đây cho tôi!” Hẩn đi từng bước tới trước mặt tôi, đưa tay kéo tóc tôi, nụ cười bừa bãi, “Này, nói một tiếng cho tên họ Chu kia nghe.”

Tôi trừng mắt liếc hẩn, hít sâu mấy hơi, mở miệng liền hét: “Lăng Chính này vừa biến thái vừa thần kinh rồi, cậu không cần phải để ý tới hẩn, có thể chạy được bao xa thì chạy ngay đi!”

Vừa dứt lời, dưới bụng liền ăn thêm một quyền.

Lăng Chính oán hận nện điện thoại xuống mặt đất, từ trên cao nhìn xuống tôi, khóe môi mặc dù mang ý cười, ánh mắt lại vừa âm lãnh vừa ngoan độc, khiến tôi trực tiếp sởn gai ốc. “Lý Tân Kỳ, cậu thật đúng là đủ nghĩa khí. Cũng được, nợ cũ giữa tôi và cậu, liền dứt khoát tính toán xong trong hôm nay luôn đi.”

Vừa nói hẩn vừa rút ra con dao sáng loáng kia lần nữa, xoay một vòng trước mặt tôi, âm trầm hỏi: “Một bàn tay hoặc một bàn chân, cậu tự chọn.”

“Tay.” Tôi còn chưa kịp có phản ứng đã bất chợt nghe thấy Lý Thâm bên cạnh lạnh lùng nói, “Tay phải của tôi.”

Nghe vậy, cả tôi và Lăng Chính đều sững sờ, nhất tề nghiêng đầu sang nhìn anh.

Tôi thấy biểu tình Lý Thâm rất nghiêm túc, vội vàng lắc đầu quây quây, la lớn: “Anh, anh đừng nói bây nói bậy! Tên biến thái này từ trước đến nay thủ đoạn độc ác, chuyện gì cũng làm được.”

Anh lại chẳng thèm đếm xỉa đến tôi, chỉ nhìn chằm chằm Lăng Chính hồi lâu, nói: “Lý Tân Kỳ ngày trước chém đứt hai ngón tay của cậu, bây giờ tôi trả lại cho cậu một bàn tay phải, hẩn là đủ rồi chứ?”

Lăng Chính mạn bất kinh tâm ngắm nghía con dao trong tay, cười xùy một tiếng, nói: “Đây là ân oán giữa tôi và Lý Tân Kỳ, không liên quan gì tới anh.”

“Cũng chưa chắc.” Lý Thâm nhắm mắt, ngữ khí bình bình ổn ổn, khinh miêu đạm tả nói thẳng thừng, “Bảy năm trước, người chém thương tay cậu là Lý Tân Kỳ, nhưng người hại cậu ngồi tù... là tôi.”

Lời vừa nói ra, không chỉ Lăng Chính, ngay cả tôi cũng ngây người.

“Anh, anh hôm nay không phải bị đụng hự não rồi chứ? Sao toàn nói lung tung vậy?”

“Tôi biết các người huynh đệ tình thâm, nhưng cũng không đáng phải bịa ra lời nói dối vụng về như vậy để đi lừa người. Tôi trước kia chẳng quen biết anh, ngồi tù hay không, có thể liên quan quái gì đến anh?”

Lý Thâm liếc nhìn tôi, nhẹ nhàng cười, lạnh lạnh hỏi ngược lại: “Cậu cho rằng, năm đó là ai đem chứng cứ đánh lộn ẩu đả của cậu đưa cho cục cảnh sát? Lại là ai mua chuộc thủ hạ của cậu, khiến cho bọn hắn nhất tề xác nhận tội của cậu là thật?”

Dứt lời, nụ cười trên mặt Lăng Chính cuối cùng cũng biến mất, ánh mắt thoáng chốc trở nên hung ác, vung tay lên, dao nhọn hướng thẳng về phía Lý Thâm đâm tới.

20. Chương 21

Hô hấp của tôi nghẽn lại, trong nháy mắt không thể suy xét thêm bất cứ điều gì, chỉ nghiêng người sang, lao vút về phía bên cạnh, đề sắp lên người Lý Thâm.

“Lý Tân Kỳ?!”

Kèm theo một tiếng kinh hô, tôi cảm thấy có thứ gì đó sắc lạnh như băng đâm vào cánh tay, ngón tay trước tiên là một hồi tê liệt, ngay sau đó liền đau đến thấu xương.

Tôi nghiêng chặt răng, rõ ràng đau đến lợi hại, lại ngay cả một tiếng kêu đau cũng không bật ra được. Gắng gượng hết sức ngẩng đầu lên, liền đối diện với đôi mắt kinh ngạc đến cùng cực của Lý Thâm.

Anh ngày thường lúc nào cũng vừa đạm mạc vừa lãnh tĩnh, bất luận gặp phải chuyện gì cũng đều là một bộ dáng bình thản ung dung, hi vọng chưa từng lộ ra, giờ phút này lại mở lớn hai mắt, biểu tình ngốc trẻ nhìn tôi, đầy mắt xẹt qua một tia hoảng loạn.

Tôi cảm thấy đáng vẻ này của anh thực sự có chút buồn cười, còn thực sự cúi đầu cười khế, thì thầm dứt quãng: “Anh, đau thật.”

Ánh mắt anh lóe lóe, thần tình lại thêm mấy phần cổ quái, hung tợn mắng: “Ngu ngốc! Cậu nhào về bên này làm cái quái gì?”

“Không biết a, em còn chưa kịp phản ứng, thân thể đã tự chuyển động rồi...” Bất quá, thật may vì người bị thương là em chứ không phải anh.

Tôi còn chưa kịp nói ra câu tiếp theo, trên đầu đã vang lên tiếng trào phúng lạnh lùng của Lăng Chính: “Cư nhiên tranh nhau giành lấy một dao của tôi, hai anh em các người thật đúng là kỳ quái.”

Nghe vậy, Lý Thâm lập tức trừng mắt nhìn hắn, lạnh lùng nói: “Không liên quan đến mày.”

Tôi lại tựa đầu lên vai Lý Thâm, hữu khí vô lực hỏi: “Tay phải của tôi hẳn là vẫn chưa gãy phải không? Cậu tiếp tục đi.”

Dứt lời, liền cảm thấy cánh tay một trận co rút đau đớn, chắc là Lăng Chính lại đâm tới một dao.

“Dừng tay!” Sắc mặt Lý Thâm tức thì đại biến, gấp gáp kêu lên.

“Anh, đừng lo.” Tôi đau đến có chút tê dại, khe khẽ thở dốc, nói, “Nguyên bản chính là em nợ hắn, hôm nay vừa vặn làm một cái kết thúc.”

Đang nói chuyện, bên tai lại truyền đến tiếng cười lạnh của Lăng Chính, cùng với âm thanh quái dị của cái ghế bị kéo lê trên mặt đất.

Hắn lại đang làm trò gì?

Tôi mơ mơ hồ hồ suy nghĩ, đã thấy Lý Thâm mặt mày xanh mét, nghiêng rằng nghiêng lợi quát: “Lý Tân Kỳ, mau tránh ra.”

“Không muốn.”

“Hỗn đản! Cậu cứ đề lên tôi làm cái gì? Còn không mau rút ra!” Trong mắt anh toàn là nộ ý, nét mặt vằn vẹo đến gần như đáng sợ.

“Em...”

Há miệng thở dốc, vừa mở miệng liền nghe thấy một tiếng rầm cực lớn.

... Một trọng vật nào đó hung hăng nện lên chân tôi.

Tôi thoáng run rẩy toàn thân, mơ hồ nghe thấy được cả tiếng xương cốt gãy rạn.

Thì ra, Lăng Chính đã trực tiếp đem chiếc ghế đập tới, khó trách phản ứng của Lý Thâm lại quyết liệt như vậy.

Tôi cả người chũn chũn choáng choáng, không dùng nổi một điểm khí lực, nhưng ý thức vẫn rất rõ ràng, tự nhiên muốn cười. Một tay lại thêm một chân, Lăng Chính hẳn là giải được hận rồi chứ? Hi vọng hẳn không gây khó dễ cho Lý Thâm.

Nghĩ nghĩ một hồi, ánh mắt dần trở nên mơ hồ, bên tai ong ong không ngừng. Trong phút chốc, từ cửa tựa hồ truyền đến tiếng bước chân ồn ào, sau đó chính là giọng nói trầm thấp của Lăng Chính: “Là hử? Chu Lãm... cuối cùng cũng tới!”

Chu Lãm!

Tôi cả kinh trong lòng, giây dựa quay đầu nhìn, lại không thể nhìn rõ cái gì, những gì thấy được, duy chỉ có gương mặt vừa anh tuấn vừa đầy tà khí của Lăng Chính kia. Tình quang trong mắt hẳn ngời sáng, môi mỏng hơi run run, vẻ mặt ban đầu là dữ tợn khủng bố, một thoáng sau lại đổi thành mừng rỡ như điên, khoe miệng khe cong lên, khoe đầy răng trắng.

Tên này có lý nào chỉ là biến thái? Căn bản chính là phát rồ rồi!

Tôi mặc dù lo lắng cho an nguy của Chu Lãm, nhưng thân thể thực sự vẫn không thể động đậy, chỉ có thể trợn trừng mắt nhìn Lăng Chính xoay người, cười lớn mà đi ra khỏi cửa.

Đợi hẳn đi rồi, Lý Thâm nãy giờ cứng đờ một chỗ bỗng nhiên ho khan mấy tiếng, mở miệng hỏi nhỏ: “Lý Tân Kỳ, đau không?”

“Hử?” Tôi chậm chạp quay đầu lại, bất giác dựa lên người anh, đáp, “Vẫn ổn.”

Anh lẳng lẳng nhìn tôi một lát, cuối cùng khôi phục lại nét mặt đạm mạc tựa thủy như lúc thường, lạnh lùng hỏi: “Vừa rồi vì sao cậu không nghe lời tôi?”

“A?”

“Tôi rõ ràng đã bảo cậu tránh ra.” Anh nói gần từng chữ, ngữ khí nghiêm khắc đến dọa người.

Kỳ quái chính là, tôi giờ phút này lại không hề cảm thấy sợ sệt chút nào, trái lại còn cười với anh một cái, nói: “Phiền toái này là do em gây ra, hiển nhiên nên do em tự giải quyết.”

“Vậy tôi cố ý để bọn chúng đánh một trận, trối lại như cái bánh chưng trà trộn vào đây... còn có ý nghĩa gì?”

Lòng tôi khê rung động, nghiêm túc nhìn lại, lúc này mới phát hiện Lý Thâm mặc dù mặt mũi băng sương, nhưng ánh mắt lại âm âm áp áp, nhu tình tựa thủy. Hô hấp không khỏi trở nên dồn dập, buột miệng đáp: “Chỉ ít, có anh ở bên cạnh, em cảm thấy rất an tâm.”

“Lý Tân Kỳ...”

“Anh,” Tôi nhắm mắt lại, đau đớn nơi miệng vết thương càng lúc càng mãnh liệt, “Em thực mệt.”

“Ngu ngốc! Ai dạy cậu cứng đầu cật lực như vậy hử? Tay phải của cậu đang chảy máu, chân phải có lẽ cũng gãy rồi, thần trí trở nên mơ hồ cũng là lẽ thường.”

“Vậy phải làm sao bây giờ? Em sẽ chết sao?”

“Cậu đã từng nghe nói có người nào vì loại tiểu thương này mà chết chưa? Chết vì dốt thì không ít.” Anh hung hăng mắng một câu, lập tức lại thả nhẹ biểu tình, ôn nhu nói, “Đừng lo, cảnh sát sẽ tới ngay thôi.”

“Đã chờ lâu như vậy rồi mà vẫn không thấy bóng dáng, nói không chừng căn bản là không có phần diễn.”

“Thế nào? Cậu không tin tôi?”

“Hi hi,” Tôi cười gượng hai tiếng, nói, “Để phòng vạn nhất, em vẫn là nên nói trước một chút di ngôn đi.”

“Lý Tân Kỳ!”

“Đùa thôi mà.” Tôi giờ phút này đã không còn mở nổi mắt, chỉ có thể hàm hàm hồ hồ lẩm bẩm: “Bất quá, anh, có một câu em thực sự muốn nói với anh.”

Tĩnh lặng.

Cách một lúc lâu, Lý Thâm mới khe khẽ phun ra mấy chữ: “Cậu nói đi, tôi nghe đây.”

Tôi hít sâu một hơi, dùng hết mọi khí lực hét: “Lý Thâm, tôi ghét anh.”

“Hả?”

“Em biết anh không thích người em trai là em, cũng biết anh hận em đoạt mất Tần Tiểu Dương, nhưng mà, vì sao anh lúc nào cũng khi nóng khi lạnh, âm tình bất định? Nếu anh ghét em, thì cứ thẳng thắn cách ra thật xa, vĩnh viễn đừng để ý đến em nữa. Nếu anh vẫn còn quan tâm tới em, thì có thể đối tốt với em một chút được không?” Càng nói lại càng cảm thấy ủy khuất, “Cho dù không thể dịu dàng săn sóc như Tần Tiểu Dương hay Chu Lãm, chỉ ít, cũng không nên ác với em như vậy.”

Vừa nói xong, Lý Thâm liền cúi đầu, cứng mạnh một cái lên trán tôi, lạnh lùng hừ một tiếng, nói: “Tôi chẳng muốn được so với bọn họ.”

21. Chương 22

Tôi giật mình, mơ hồ cảm thấy ngữ khí của anh có chút cổ quái, nhin không được bèn hỏi: “Vậy anh muốn so với ai? Lăng Chính? Cái này chỉ e là có chút khó khăn, anh đại khái cả đời cũng không hư hỏng hơn được tên biến thái kia.”

“Lý Tân Kỳ, trong mắt cậu tôi là một người xấu sao?”

Tôi nghen thở một chút, nhất thời cũng không biết nên trả lời ra sao, do dự một hồi mới đáp: “Lúc em nghĩ rằng anh quan tâm tới em, anh đột nhiên lại nói không muốn nhìn thấy mặt em nữa. Lúc em nghĩ rằng anh hận em, anh lại ngu ngốc mà lao vào nguy hiểm. Em dường như vĩnh viễn đều không thể đoán ra được tâm tư của anh, làm sao mà biết được anh rốt cuộc là một người như thế nào?”

“Chuyện tới nước này, cậu chẳng lẽ còn chưa nhìn ra sao? Tôi cứ thay đổi liên tục như vậy, lo được lo mất, hoàn toàn là bởi vì...” Anh chỉ nói một nửa, rồi lại cứng ngắc ngừng lại, không nói thêm gì nữa.

“Anh? Rốt cuộc là bởi vì cái gì?”

“Bởi vì...” Ngữ khí của anh thay đổi rồi lại thay đổi, bỗng nhiên quay sang hai bên nói, “Máu ở vết thương của cậu ngừng chảy rồi, xem ra sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.”

“Anh! Anh đừng tùy tiện đổi chủ đề.” So với đau đớn trên cơ thể, giờ phút này tôi lại càng lưu tâm đến câu trả lời của anh hơn.

Lý Thâm bèn thở dài một tiếng, lại cúi thấp đầu xuống, lần này chỉ khẽ chạm vào má tôi, thấp giọng hỏi: “Cậu thực sự muốn biết.”

“Đương nhiên.”

Một hồi tĩnh lặng.

Lúc lâu sau, mới cảm thấy môi Lý Thâm chậm chậm tiến gần tới bên tai tôi, dịu dàng khe khẽ nhả ra mấy chữ: “Bởi vì, tôi thích cậu.”

“Hả?”

Tôi thoáng sững sờ, cả người lập tức trở nên hốt hoảng, mặc dù nghe hiểu được lời anh vừa nói ra, nhưng hoàn toàn không rõ ý tứ bên trong. Lý Thâm nề nếp lãnh mạc vô tình kia, sao có thể nói ra một câu như vậy? Chẳng lẽ tôi mất máu nhiều quá, cho nên sinh ra ảo giác rồi sao?

Ngẫm nghĩ một lát, tôi mới miễn cưỡng mở mắt, kinh ngạc vô cùng mà giương mắt nhìn anh, ngây ngốc hỏi: “Anh, anh vừa mới... nói cái gì?”

Lý Thâm cong cong khóe môi, trên mặt chậm chậm hiện lên một nụ cười nhẹ, trong đôi mắt đen cũng dịu dàng như làn nước, vô hạn nhu tình, nghiêm nghiêm túc túc đáp: “Lý Tân Kỳ, tôi thích cậu.”

Thích?

Thích...

Thích!

Ngực tôi đập thùng thùng, cho tới giờ phút này mới muộn màng đỏ mặt, suy nghĩ loạn thành một nùi, không thể suy xét bất cứ chuyện gì. Trong mắt trong lòng, tất cả đều là nét mặt mỉm cười nhẹ nhàng của Lý Thâm.

Anh nói không muốn so sánh với Tần Tiểu Dương, nhưng đáng về anh bây giờ, có chỗ nào là không hơn Tần Tiểu Dương?

Tôi lúc nào cũng oán giận anh bằng lãnh vô tình, lại chưa từng đoán được, người thực sự ở sâu trong lòng anh... cư nhiên lại là tôi.

Thực sự, sao có thể là tôi?

“Anh, em kỳ thực sớm đã đau đến ngắt đi rồi phải không? Cho nên, em bây giờ hẳn là đang nằm mộng?”

“Ngu ngốc!” Anh hung hăng lườm tôi một cái, đột nhiên hé miệng, cắn nhẹ một cái lên má tôi.

Từ ngữ trách mắng cực kỳ bình thường, lúc này nghe được lại mang theo mấy phần vị đạo ái muội, tôi bỗng cảm thấy gò má vừa mềm vừa tê, nửa người đều mềm nhũn.

Mà Lý Thâm vẫn nhìn thẳng vào tôi, mắt đen u u ám ám, nhẹ giọng nói: “Tôi thích cậu. Chỉ cần cậu nguyện ý nghe, cho dù phải lặp lại ba chữ này cả nghìn vạn lần, tôi cũng sẽ không cảm thấy phiền chán.”

Thoáng dừng lại, anh cắn răng, có chút không xác định mà hỏi: “Lý Tân Kỳ, tôi có thể nói với cậu những lời này không?”

Tôi nên trả lời thế nào? Gật đầu hay là lắc đầu?

Dù là Tần Tiểu Dương đã kết giao cùng anh suốt bảy năm, hay Lâm Nhã sắp làm vợ anh, cũng chưa từng có cơ hội nghe được những điềm ngôn mật ngữ này, tôi sao có thể cự tuyệt?

Trái tim trong ***g ngực đập thành thịch, hô hấp rối loạn, cuối cùng rốt cuộc cũng rũ mi xuống, khẽ “Ừ” một tiếng.

Nghe vậy, Lý Thâm dường như thở phào nhẹ nhõm, ý cười dưới đáy mắt sâu thêm mấy phần, biểu tình trên mặt mặc dù không có gì biến hóa, ánh mắt lại ấm áp êm ái, vạn phần động nhân.

Mặt tôi nóng lên, gần như không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của anh, vội vàng quay đầu sang chỗ khác, rầu rĩ hỏi: “Anh bắt đầu từ khi nào thì... em?”

“Không nhớ rõ.”

“Hả?”

“Cái đó thực sự là cách đây quá lâu, lâu đến nỗi tôi căn bản không thể nhớ nổi.”

“Nếu đã như vậy, tại sao vẫn luôn không nói?”

“Khi đó chúng ta đều còn trẻ, làm sao có thể biết được tình là cái gì? Ban đầu, tôi gần như chỉ muốn bảo vệ cậu mà thôi. Đợi tới khi tôi hiểu ra được tâm ý của mình thì...” Anh nhắm mắt lại, cười khổ, “Cậu đã là em trai của tôi rồi.”

Tôi ngẩn người, không nói nổi lời nào.

Thì ra, những lần khóc vô tình kia, những nghiêm khắc hung dữ kia, tất cả đều là anh ngại ngùng. Tất cả tất cả, chẳng qua là vì một cái thân phận anh em gần cách mà thôi.

Khi tôi bởi vì sự lạnh lùng của anh mà tức giận bất bình, làm sao đoán được những đấu tranh cùng thống khổ trong lòng anh? Lần đầu tiên trong đời, thống hận vô cùng sự trì hoãn của mình, cứ nhiên ngu ngốc đến nỗi cho tới bây giờ cũng chưa từng phát hiện ra tình cảm của anh.

Anh kiêu ngạo tự phụ, trong mắt không dung bất luận kẻ nào, ánh mắt lại vẫn luôn vương vấn trên người tôi; thời gian anh đợi chờ, ở một chỗ chờ hết năm này qua năm khác, mà tôi lại không hề hay biết.

Tôi rõ ràng đứng ngây ngốc ở nơi gần anh nhất, tâm lại vẫn một mực cách xa như vậy. Muốn nói lại thôi, đi lướt qua vai, chỉ đơn giản vậy liền bỏ lỡ bao nhiêu năm tháng.

Huyết thái dương co rút một chút, tay phải và chân phải lại truyền đến từng trận đau đớn, nhưng dấu vết nào cũng không đau bằng trái tim.

“Anh...” Sau một lúc lảng lạng đối diện cùng ánh mắt của Lý Thâm, vừa định mở miệng nói chuyện, lại bị tên biến thái Lăng Chính kia cắt ngang.

“Lý Tân Kỳ,” Tiếng bước chân của hắn càng lúc càng gần, kèm theo tiếng cười lớn như điên cuồng, “Lúc trước tôi nói quả không sai, vận khí của thằng khốn cậu quả nhiên rất tốt.”

“Có ý gì?” Tôi nhíu nhíu mày, gắng hết sức để quay đầu lại.

Lăng Chính khả khả cười hai tiếng, cũng không trả lời, chỉ vung tay lên, dễ dàng cắt đứt sợi dây đang trói tay tôi. Cơ thể sớm đã trở nên cứng ngắc của tôi tức thì sụp xuống, ngã vật xuống mặt đất.

Đầu văng mắt hoa.

“Lăng Chính, cậu lại muốn giỡn trò gì?” Tay chân tôi đau đến lợi hại, nhưng vẫn gắng sức lết về phía Lý Thâm, nói, “Nếu muốn trả thù, cứ nhắm vào tôi là được rồi, đừng đả thương anh tôi.”

“Đừng lo, tôi đã quyết định sẽ thả cho các người đi.”

“Cậu? Sao có thể?”

“Ha ha.” Lăng Chính khê cười, đáy mắt lập lòe sáng tối, tấn hiển vẻ hưng phấn, “Chỉ có thể trách nhân duyên của cậu thực sự quá tốt, bất luận bằng hữu hay anh trai, một đám đều tranh nhau đứt chân đứt tay thay cậu.”

22. Chương 23

Tôi ngẩn ra, sau đó liền lập tức minh bạch ý trong lời nói của hắn, vội vàng hỏi: “Khốn nạn, mày đã làm gì Chu Lãm rồi?”

Lăng Chính nhún nhún vai, dương dương tự đắc mỉm cười, đáp: “Cũng không có gì, bất quá chỉ là hắn tự nguyện dùng hai tay đổi lấy cho cậu một con đường sống, tôi đương nhiên rất hảo tâm mà thuận theo.”

“Mày...!” Thân thể tôi chấn động, một chút sức lực cũng không vận lên được, liều mạng ho khan mấy tiếng, nói, “Đây là ân oán giữa tao và mày, một chút cũng không liên quan tới Chu Lãm, mày đừng động vào cậu ấy!”

“A, nhưng việc này cũng không phải do cậu làm chủ.” Lăng Chính cúi đầu nhìn bàn tay phải của mình, mi nhãn loãn lên, cười, “À phải rồi, tôi chỉ đáp ứng Chu Lãm là thả cho cậu tự do. Cho nên, có thể an toàn rời khỏi nơi này hay không, còn phải xem vận khí của cậu nữa.”

Dứt lời, hắn cười híp mắt, xoay người đi về phía cửa lần nữa, miệng thậm chí còn thấp giọng hát ư ử.

Tâm tình của hắn càng tốt tôi lại càng cảm thấy sờn gai ốc, rất sợ Chu Lãm đã bị hạ độc thủ gì rồi. Mặc dù da đầu phát tê, toàn thân hư nhược, nhưng vẫn vật lộn bò về phía cửa, hét lên đứt quãng: “Lăng Chính... Mày quay lại đây...”

“Lý Tân Kỳ,” Người bên cạnh bỗng nhiên gọi một câu, lạnh lùng hỏi, “Cậu đi đâu?”

“Chu Lãm đang gặp nguy hiểm, em phải đi cứu cậu ấy.”

“Với cái tình trạng hiện tại của cậu?” Lý Thâm nhíu mày, tựa hồ tức giận không nhẹ, “Giúp tôi cởi trói đã rồi nói sau.”

“A.”

Tôi hô nhỏ một tiếng, lúc này mới nhớ ra hai tay anh vẫn còn bị trói ở sau lưng, vội vàng bò ngược trở về. Bởi vì tôi chỉ có thể sử dụng tay trái, nên phải mất rất nhiều sức lực cuối cùng mới giúp anh lấy lại được tự do.

Lý Thâm chỉ thoáng cử động tay chân một chút, liền bắt đầu xem xét thương thế trên người tôi.

“Vết thương trên tay tương đối nông, hơn nữa máu cũng đã ngừng chảy rồi, hẳn là không có gì quá đáng ngại. Nhưng chân cậu bị thương khá nghiêm trọng, tốt nhất là lập tức tới bệnh viện điều trị.” Vừa nói anh vừa kéo cánh tay tôi, rất tự nhiên khoác lên vai anh, nói, “Tôi công cậu.”

“A? Nhưng mà, còn Chu Lãm thì sao bây giờ?”

“Trước khi bị bắt tôi đã thoáng quan sát qua tình hình một chút rồi, phát hiện Lăng Chính có tổng cộng bốn tên thủ hạ, hơn nữa thân thủ mỗi tên đều không tồi, chỉ dựa vào tôi và cậu... căn bản không cứu được người.”

“Nhưng cũng không thể mặc kệ Chu Lãm a! Tốt xấu thế nào cũng nên thử một lần.” Mặc dù biết anh nói rất có lý, nhưng vừa nghĩ tới việc Chu Lãm đã rơi vào tay tên biến thái Lăng Chính kia, tôi liền cảm thấy kinh hãi.

Lý Thâm cứng mặt, diện vô biểu tình nói: “Tôi chưa bao giờ làm bất kỳ việc gì mà mình không nắm chắc.”

Tôi trong lòng phát lạnh, hất tay anh ra, nói: “Em tự đi.”

Nhưng vừa cử động hai chân đã tê dại, Lý Thâm lập tức kéo lấy cánh tay tôi, lạnh lùng nói: “Cậu cũng không được phép.”

“Vì sao?”

“Cậu đi cũng chỉ là đâm đầu vào chỗ chết, đừng làm bừa vô lý.” Anh hơi nhíu mày, biểu tình nghiêm túc, làm gì còn nửa phần bóng dáng ôn nhu?

“Anh,” Sau một hồi lẳng lặng đối mắt với anh, tôi có chút bất đắc dĩ thở dài, nói, “Chu Lãm là bạn của em.”

“Ừ.”

“Cậu ta là vì em mới bị Lăng Chính bắt được.”

“Tôi biết.”

“Cho nên, dù biết rõ không có phần thắng, em cũng nhất định phải chạy đến bên cạnh cậu ấy. Giống như là...” Ngừng một chút, đỏ mặt, “Giống như anh không ngại nguy hiểm trà trộn vào đây bảo vệ em.”

“Tôi có thể, nhưng cậu thì không được.” Lý Thâm vẫn là một bộ biểu tình lạnh lùng lãnh đạm kia, tay vừa giờ đã kéo tôi lên trên lưng, sau đó xốc mạnh tôi lên, bước nhanh về phía trước.

“Anh!?”

“Còn lười thôi làm lãng phí thời gian nữa, có tin tôi trực tiếp đánh cho cậu ngất đi không?”

“Anh, anh sao có thể vô tình như vậy?”

“Thứ lỗi, tôi có lẽ vĩnh viễn không có khả năng ôn nhu sẵn sàng như Tần Tiểu Dương.” Anh không quay đầu lại nhìn tôi, chỉ dồn hết sức đi về phía trước, giọng nói trầm thấp, “Tôi sớm đã nói, từ trước tới giờ tôi đều là một kẻ ích kỷ. Ở trong mắt tôi, không có bất luận kẻ nào hay bất cứ chuyện gì, có thể so với Lý Tân Kỳ quan trọng hơn. Cho nên bất luận gặp phải tình huống gì đi nữa, tôi cũng chỉ có thể đem cậu đặt lên vị trí ưu tiên hàng đầu.”

Mặt tôi lại đỏ thêm một chút, mặc dù cảm thấy suy nghĩ này của anh quá mức cố chấp, nhưng vẫn có chút cảm động.

“Nhưng mà, Chu Lãm hấn...”

“Là tôi một mực cố chấp muốn đưa cậu đi bệnh viện, nếu hấn thực sự xảy ra chuyện gì, cũng tuyệt đối không liên quan đến cậu.” Anh quay đầu lại liếc nhìn tôi, cười nhẹ, “Tất cả đều là lỗi của tôi.”

“...”

Trái tim tôi nhảy loạn, mở miệng mấy lần lại không nói nổi lời nào. Một lúc lâu sau mới tựa đầu lên vai anh, thì thầm nho nhỏ: “Xin lỗi.”

Cho tới giờ phút này mới phát hiện ra, mình quả thực đã quá mức tùy hứng rồi. Hữu dũng vô mưu, chỉ biết đầu đá lung tung, chẳng trách Lý Thâm lúc nào cũng phải vì tôi mà nhọc lòng lo nghĩ khắp nơi.

Nhưng mà, Lý Thâm ở bất kể tình huống nào cũng vừa trấn định vừa lãnh tính, thực sự có điểm khủng bố.

Giữa lúc suy nghĩ vẩn vơ, anh đã công tôi ra khỏi căn nhà kho bỏ hoang kia. Phóng mắt nhìn xung quanh, tứ phía là từng mảnh đất hoang rộng lớn, không một bóng người, chỉ có một con đường mịn mù đất cát cách đó không xa, trải rất dài, không nhìn thấy điểm cuối.

“Chúng ta đang ở đâu vậy?”

“Vùng ngoại thành.”

“Nếu cứ thế này trở về, đại khái sẽ mất khoảng bao nhiêu thời gian?”

“Hai tiếng đồng hồ.”

“Ax,” Khóe miệng tôi giật giật, cười gượng, “Em vẫn là nên lưu lại cùng Chu Lãm thì hơn.”

“Đừng sợ,” Lý Thâm nhẹ nhàng cầm lấy tay tôi, ngữ khí kiên định, “Có tôi ở đây, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Dứt lời, anh bắt đầu cất bước không chút do dự.

Suốt lộ trình hai tiếng đồng hồ, anh cứ như vậy công tôi, từng bước từng bước đi tiếp.

Tôi chỉ lặng lẽ nằm trên lưng anh, không nói một lời, vết thương ở tay và chân vẫn ỉn ỉn phát đau, nhưng đau đốn dưới đáy lòng đã từ từ tiêu tán.

Cho dù để lỡ mất khoảng thời gian mười mấy năm qua thì đã sao? Chỉ cần sau này, hai người chúng tôi...

Hở?

Chờ một chút! Vì sao tôi lại nghĩ tới sau này?

Người tôi thích rõ ràng là Tần Tiểu Dương, cho dù hiện tại biết được tâm ý của Lý Thâm, tôi và anh sao có thể có tương lai gì?

Trừ phi, tôi kỳ thực... cũng đã động tâm rồi.

Tai ong ong lên, trong đầu lại là từng mảng hỗn loạn, giữa lúc đang hoảng hốt, chợt nhìn thấy một chiếc xe hơi đang đi tới từ phía xa. Xe kia nhìn rất quen mắt, nhưng tôi nhất thời không nhớ nổi từng thấy ở đâu. Mãi đến khi chiếc xe chậm chậm dừng lại, một người từ trong xe bước ra, tôi mới kinh ngạc kêu lên: “Tần Tiểu Dương?!”

23. Chương 24

“Tiểu Lý,” Tần Tiểu Dương bước nhanh tới, sau khi đánh giá tôi từ trên xuống dưới một phen, mới nhíu mày hỏi, “Cậu bị thương?”

“Một chút tiểu thương thôi, đừng lo.” Tôi khề động khóe môi, miễn cưỡng nở nụ cười, nói, “Tiểu Dương, anh bệnh nặng như vậy, sao còn chạy tới nơi này?”

“Tôi...” Hắn thoáng ngây người, vẻ mặt trong nháy mắt trở nên cứng đờ, “Bệnh của tôi...”

“Hửm?”

“Tiểu Lý, tôi kỳ thật...”

Hắn đưa tay lên xoa xoa thái dương, mặc dù mở miệng, nhưng nói không nên lời. Tôi đang cảm thấy kỳ quái chợt nghe thấy Lý Thâm lạnh lùng hỏi một câu: “Tần Tiểu Dương, tôi lúc đó hẳn là đã kính nhờ cậu báo cảnh sát thì phải?”

“Àh, đúng vậy.”

“Thế cảnh sát đâu?”

Tần Tiểu Dương chớp chớp mắt, vô tội cười yếu ớt, khe khẽ đáp: “Còn đang trên đường tới.”

Sau đó hai người cũng không nói thêm gì nữa, chỉ lẳng lặng nhìn nhau, bầu không khí quỷ dị.

Tôi mặc dù không nhìn thấy biểu tình của Lý Thâm, nhưng rõ ràng cảm nhận được từng trận hàn ý, một lúc lâu sau mới nghe thấy anh lạnh lùng hừ một tiếng, nói: “Cậu đưa Lý Tân Kỳ đến bệnh viện trước đi, tôi còn có chút việc phải xử lý, sau đó sẽ chạy tới ngay.”

Vừa nói anh vừa cẩn cẩn dực dực nhét tôi vào trong xe, đưa tay áp lên hai má tôi, ôn nhu nói: “Tôi quay lại xem thử tình hình của Chu Lãm. Cậu chỉ cần tự chú ý bản thân là được rồi, những chuyện khác đều giao cho tôi giải quyết, hiểu không?”

“Anh,” Trong lòng tôi khề động, gắt gao nhìn thẳng vào anh, nhỏ giọng thì thầm, “Chú ý an toàn.”

Anh gật gật đầu, vẫn là bộ dạng diện vô biểu tình, thuận miệng dặn dò Tần Tiểu Dương mấy câu, rồi liền vẫy vẫy tay, xoay người rời đi. Tần Tiểu Dương đứng ngốc tại chỗ một lúc rồi mới ngồi lại vào trong xe, quay đầu xe đi hướng về phía nội thành.

Sau khi Lý Thâm rời đi, đau đớn nơi vết thương của tôi cuối cùng lại tràn lên, thân thể khề run rẩy, mở miệng thở dốc, lòng bàn tay không ngừng toát ra mồ hôi lạnh.

Cho dù như vậy, cũng vẫn phát hiện cảnh vật lướt qua ngoài cửa sổ có chút kỳ quái.

“Tiểu Dương, sao chúng ta càng đi càng vắng vẻ vậy?”

“Đây là một lối đi tắt.” Tần Tiểu Dương ngoảnh đầu lại nhìn tôi, nụ cười điềm mỹ.

Vẻ mặt của hắn vẫn ôn nhu vô hại như trước, ánh mắt lại thiêm thiêm, thoáng mang vài phần quỷ dị. Tôi đột nhiên nhớ lại đoạn đối thoại lúc trước giữa hắn và Lý Thâm, mơ hồ đoán được chút gì đó, trái tim thỉnh thoảng đập mạnh một cái, sống lưng phát hàn.

“Là anh tôi bảo anh báo cảnh sát?”

“Ừ, lúc tôi đưa hắn xuống lầu, vừa đứng lúc nhìn thấy cậu bị người ta nhét vào trong xe tải. Khi đó điện thoại của anh cậu đã bị tôi đập bể, hắn lại vội đuổi theo xe của các người, vì thế liền nhờ tôi đi báo cảnh sát.”

“Vậy kết quả?”

“Tôi đứng nguyên tại chỗ không cất bước nổi, trong lòng nhin không được hiện lên ý nghĩ, nếu cậu cứ như vậy một đi không trở về thì Lý Thâm sẽ thế nào?” Ngữ khí hắn nhu nhu nhuyễn nhuyễn, miệng cười ôn hòa, “Hắn là sẽ hận không thể giết chết tôi? Nhưng nếu như thế, hắn sẽ có thể mãi mãi ghi nhớ tôi. Thế nhưng qua một lúc thật lâu mới đột nhiên nghĩ tới, nếu cậu chết rồi, nói không chừng hắn cũng sẽ không sống nữa. Cho nên, tôi rút cuộc vẫn đi theo tới đây.”

Tôi cả kinh trong lòng, lại hỏi: “Có phải anh sớm đã biết, anh tôi... thích tôi không?”

“Đương nhiên. Tôi từ bảy năm trước đã biết rõ tâm tư của hắn, lại vẫn không chịu buông tay, kiên quyết muốn hắn cho tôi một cơ hội. Từ đó liền một cước hăm sâu vào, tới tình cảnh chật vật như ngày hôm nay.”

Nghe vậy, tôi ngoảnh đầu liếc nhìn Tần Tiểu Dương, phát hiện thần sắc hắn tuy rằng như thường, nhưng trong mắt đen lại bị một tầng hơi nước che mờ, ngón tay cũng khô run khó nhận ra.

Một khi đã yêu, chính là vô tận thống khổ.

Tôi, Lý Thâm, Tần Tiểu Dương, ba người dường như đã bị rơi vào một vòng lẩn quẩn nào đó, thứ muốn có thì không chiếm được, thứ không muốn có lại hết lần này đến lần khác tiến tới bên người. Dây dưa làm khổ nhau, tổn thương lẫn nhau.

Đang mãi nghĩ, ô tô đã tiến vào một con ngõ nhỏ, cảnh vật xung quanh càng lúc càng xa lạ.

Tần Tiểu Dương thật sự đang đi đường tắt? Hay là định tìm một chỗ nào đó giết người diệt khẩu?

Tay tôi nắm lại thành quyền, vừa liếc nhìn hắn liền trở nên căng thẳng mặc danh kỳ diệu, rồi lại không nhin được có chút đau lòng.

Hắn vì muốn đạt được Lý Thâm, từ trước tới nay đều liều lĩnh bất chấp, nhưng người Lý Thâm thực sự thích lại là tôi. Lúc hắn cùng tôi nằm trên một giường, lúc hắn ôn nhu mỉm cười với tôi, trong lòng lại suy nghĩ điều gì?

Đố kị? Hay là... oán hận?

Tôi cúi đầu thở dài một hơi, vờn vàng nhìn thẳng vào nửa bên mặt đẹp đẽ của Tần Tiểu Dương, nói: “Khí sắc của anh hôm nay xem ra rất tốt, một chút cũng không giống bộ dạng ngã bệnh.”

“A,” Hắn gục gặc đầu, khinh miêu đạm tả đáp một câu: “Kỳ thực tôi vẫn luôn giả bệnh để lừa cậu.”

“...”

“Tôi lúc trước cố ý ở cùng cậu, chính là để trả thù Lý Thâm, để hắn hối hận việc đã vứt bỏ tôi. Sau đó lại cố ý giả bệnh, nằm ở trên giường hấp hối, lại là để cậu đi ngăn cản Lý Thâm kết hôn.” Hắn nghiêng đầu sang, hướng về phía tôi, cười hỏi, “Thế nào? Tôi quả là một tên đê tiện vô liêm sỉ phải không?”

Đáy lòng tôi chấn kinh không ngừng, nhưng không biết nên trả lời thế nào mới tốt, chỉ nhắm mắt lại, lắc đầu mạnh một cái.

Tần Tiểu Dương lại bật cười, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, nói: “Bất quá, tên Lý Thâm kia so với tôi cũng không tốt hơn là bao.”

“Hả?”

“Hắn biết rõ tôi là người như thế, lại vẫn nhờ tôi đưa cậu đến bệnh viện, cậu đoán là vì cái gì?”

“Bởi vì anh ấy rất tín nhiệm anh, tin chắc anh sẽ không làm tổn thương tôi?”

“Sai rồi.” Bên môi hắn gợi lên một nụ cười nhạt, hai tay gắt gao xiết vô-lăng, khớp ngón tay trở nên trắng bệch, nghiêng rằng nghiêng lợi nhấn từng chữ, “Hắn chẳng qua là muốn nhân cơ hội này, để cậu hoàn toàn nhận rõ bộ mặt thật của tôi mà thôi.”

Tôi ghen thổ, miệng vết thương đau đến càng lợi hại, ý thức dần trở nên mơ hồ, lại vẫn cố hỏi: “Vì thế anh liền theo như sở nguyện của anh ta, đem tất cả chân tướng đều nói cho tôi biết?”

Tĩnh lặng.

Một lúc sau, Tần Tiểu Dương gật gật đầu, thông thả nói: “Lý Tân Kỳ, ngàn vạn lần đừng thích tôi nữa.”

Tôi há hốc miệng, lại bởi vì đau đớn mà không thể nói ra thành lời, chỉ thấp thoáng nhìn thấy ô tô đã đi ra khỏi con ngõ nhỏ kia, đang chạy thẳng tới một bệnh viện.

“Tôi đổ kị với cậu suốt bảy năm ròng, từ đầu tới cuối, đều chỉ là lợi dụng cậu mà thôi.” Tần Tiểu Dương chậm chậm nhướn mày, thần tình ôn nhu tựa thủy, giọng điệu lại lạnh như băng, nói từng chữ, “Bất luận kẻ nào mà tôi có thể thích trên thế gian này, cũng tuyệt đối... không thể là Lý Tân Kỳ.”

Tôi bỗng cảm thấy ***g ngực co rút mạnh mẽ, đáy lòng một mảnh lạnh lẽo. Cuối cùng cũng không gắng gượng nổi nữa, chậm chậm nhắm mắt lại, rơi vào trong bóng tối vô biên.

24. Chương 25

Khi tỉnh lại, tôi đã thấy mình đang nằm trên giường của bệnh viện, không thấy bóng dáng Tần Tiểu Dương, chỉ có Lý Thâm lặng lẽ ngồi bên cạnh. Vết thương trên người tôi cũng không nghiêm trọng như trong tưởng tượng, hai dao đâm vào tay phải cực nông, đùi phải cũng không gãy, chỉ cần tĩnh dưỡng vài ngày là có thể xuất viện.

Thời điểm kia, Lăng Chính vì sao lại thủ hạ lưu tình?

Còn Chu Lãm... đang ở đâu rồi?

Theo lời Lý Thâm nói, lúc anh chạy về đó, trong căn nhà kho cũ đã không còn một bóng người. Cảnh sát mặc dù cũng điều tra việc này, nhưng mãi vẫn chưa phát hiện ra tung tích của Lăng Chính.

“Tôi đã xem qua rất kỹ rồi, hiện trường không có dấu tích ấu dả, cho nên Chu Lãm hẳn là không nguy hiểm đến tính mạng.” Lý Thâm đoan đoan chính chính ngồi ở đầu giường, vừa thuận thực gọt táo vừa nói.

Tôi nhăn mày, mở lớn hai mắt nhìn trần nhà, ngơ ngác phản bác: “Tính cách của Lăng Chính từ trước tới giờ đều là có thù tất báo, sao có thể dễ dàng buông tha cho chúng ta như vậy? Chu Lãm hiện giờ tám phần mười đã đứt tay đứt chân rồi.”

Vừa dứt lời, Lý Thâm liền nhăn mày theo, đặt tay lên trán tôi một chút, lạnh lùng trách: “Đừng suy nghĩ lung tung nữa, nghỉ ngơi cho tốt đi.”

“Ồ.” Tôi uể oải ứng một tiếng, tiếp tục thở dài. Chu Lãm sống chết thế nào chưa biết, Tần Tiểu Dương lại trực tiếp ngã bài, bảo tôi còn tâm trạng đâu mà nằm trong bệnh viện dưỡng bệnh đây?

Thấy thế, Lý Thâm có chút bất đắc dĩ lắc đầu, đặt quả táo gọt được một nửa xuống bên cạnh, cúi người xuống nhìn thẳng vào tôi, vừa định mở miệng nói thì bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa.

“Ai thế?”

“Bác sĩ Lý, là tôi.” Giọng phụ nữ trong trẻo, khá quen tai, “Có chút việc cần tìm anh thương lượng.”

“Được rồi, tôi lập tức tới ngay.” Nói xong, anh đắp lại chăn cho tôi, chậm rãi đứng lên.

Tôi thoáng giật mình, đột nhiên nhớ ra giọng nói kia hẳn là của Lâm Nhã, vì thế không tự chủ được kéo lấy ống tay áo Lý Thâm, yếu ớt gọi: “Anh...”

“Ngoan ngoan ngủ một giấc.” Anh đưa tay chụp lên mắt tôi, giọng nói mặc dù lãnh đạm lạnh giá, ngữ khí lại cực dịu dàng, “Tôi sẽ quay lại rất nhanh.”

Dứt lời liền bước nhanh ra ngoài, đóng cửa lại.

Tôi vội vàng giãy dụa ngồi dậy, gắng sức duỗi dài cổ, nhưng ngoại trừ tiếng nói chuyện đứt quãng bên ngoài thì không nghe rõ được gì khác. Cuối cùng đành phải chán nản nằm trở về, nhắm mắt lại ngẩn người.

Bởi vì việc bắt cóc ngày hôm đó mà hôn lễ của Lý Thâm đã bị hủy, thời điểm này có phải bọn họ đang thảo luận việc sửa chữa lại buổi tiệc không?

Biết rõ không thể ngăn cản, lại vẫn cảm thấy rầu rĩ buồn bực nơi ***g ngực, không cam nguyện tràn đầy trong lòng.

Hỗn đản! Cũng đã nói thích tôi rồi, vì sao còn muốn chạy đi kết hôn với phụ nữ? Ý niệm này vừa mới hiện lên trong đầu, tôi liền bị chính mình dọa cho hoảng sợ. Sao nghe... quả thực giống như đang ghen tị vậy.

Tôi vẫn luôn không muốn Lý Thâm kết hôn, đến tột cùng là vì Tần Tiểu Dương, hay vì chính bản thân tôi?

Càng nghĩ lại càng cảm thấy kinh hãi, hai má dần dần nóng lên.

Lẽ nào tôi thực sự động tình với anh ta rồi?

Nhưng mà, vì sao thời điểm nghe Tần Tiểu Dương nói vĩnh viễn không yêu, trái tim tôi lại đau đến lợi hại như vậy? Một người có thể đồng thời yêu hai người sao? Người thực sự ở trong lòng tôi... đến tột cùng là ai?

Tôi lẩn qua lộn lại trên giường suy nghĩ cả lúc lâu, chẳng những không thể kiếm ra một manh mối, trái lại càng thêm hỗn loạn hơn, bay qua bay lại trước mắt, toàn là thân ảnh Lý Thâm và Tần Tiểu Dương.

Sau đó thực sự quá mệt, không biết đã chìm vào giấc ngủ từ khi nào.

Lúc tôi mở mắt ra lần nữa, Lý Thâm vẫn ngồi bên cạnh như trước, quả táo kia đã được gọt sạch và cắt thành từng miếng, đang an an tĩnh tĩnh nằm trên chiếc bàn ở đầu giường.

“Muốn ăn không?”

Gật đầu.

Anh liền dùng tăm nhọn xiên một miếng, cẩn thận đưa đến bên miệng tôi.

Tôi há miệng cắn một miếng, vừa ngẩng đầu liền đối diện ngay với con người đen u thâm tựa thủy của anh, mặt lập tức đỏ lên, lắp bắp hỏi: “Anh, ban này Lâm tiểu thư tìm anh có việc gì vậy?”

“Ồ,” Lý Thâm nhú mày, mặt không đổi sắc đáp: “Cô ấy thảo luận với tôi một chút về việc hủy hôn.”

“Hai người không kết hôn nữa?” Tôi chấn kinh, buột miệng hô lớn, lập tức phát hiện ra biểu hiện của mình quá mức kích động, vội ho khan vài tiếng, hỏi tiếp, “Vì sao?”

“Có lẽ bởi hành động vì cứu cậu mà cố ý để cho Lăng Chính bắt được của tôi, khiến cô ấy cảm thấy chỉ số IQ của tôi quá thấp, hoàn toàn không thích hợp trở thành chồng của cô ấy.” Lý Thâm lạnh nhạt cười, thần sắc đậm nhạt, tựa hồ hoàn toàn không để tâm đến chuyện này.

Tôi sửng sốt, nhất thời không biết phải nói sao. Mặc dù cảm thấy lý do này có chút quá mức khiên cưỡng, nhưng cũng không định truy vấn thêm, chỉ cần nghĩ đến việc anh cuối cùng cũng không cần phải kết hôn nữa, tâm tình liền rất tốt, khóe môi bất giác cong lên.

Lý Thâm nâng cằm lên, một tay chống má, lẳng lặng nhìn tôi chằm chằm trong thoáng chốc, bỗng nhiên mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Biết tôi và Lâm Nhã định hủy bỏ hôn lễ, chắc hẳn cậu rất vui vẻ phải không?”

“A?” Tôi ngây ngốc, tưởng anh đã nhìn thấu tâm tư của mình rồi, ngực nhất thời phập phồng như điên, “Sao... sao có thể?”

“Bởi vì nếu tôi không kết hôn, Tần Tiểu Dương sẽ rất cao hứng.”

“Liên quan gì đến Tần Tiểu Dương?”

Lý Thâm cúi đầu thở dài một tiếng, ung dung hỏi: “Chỉ cần hẳn hạnh phúc, cậu cũng liền cảm thấy hạnh phúc, có phải không?”

Tôi ghen lời, theo phản xạ có điều kiện mà gật đầu.

Người đàn ông trước mặt thu liễm ý cười, chậm rãi cầm lấy tay tôi, hai mắt nhìn thẳng tới, nghiêm nghiêm túc túc nói rõ: “... Tôi cũng như vậy.”

Cái gọi là cũng như vậy, ý là chỉ, anh cũng bởi vì tôi vui vẻ mà vui vẻ, vì tôi đau lòng mà đau lòng?

Trong nháy mắt, tim đập gia tốc.

Tôi rõ ràng vừa mới ngủ dậy, nhưng lúc này lại cảm thấy choáng váng đầu óc, vì bốn từ vô cùng đơn giản này mà hô hấp rối loạn.

“Anh, em...” Áp úng không biết nên nói với anh thế nào. Thích hay không thích, căn bản là không thể xác định, lúc này hiển nhiên càng thêm tiến thoái lưỡng nan.

Mà Lý Thâm cũng lộ ra một bộ biểu tình không quá tự tại hiếm khi thấy được, xua xua tay, vội vàng chuyển chủ đề, nói: “Thân thể cậu chưa bình phục, vẫn là ít nói chuyện một chút, nghỉ ngơi nhiều một chút thì hơn.”

“Vâng.” Tôi gật đầu ưng thuận, trong thâm tâm muốn ngoan ngoãn nghe lời, tay trái lại không nghe theo sai sử, duỗi ra kéo lấy ống tay áo anh.

Lý Thâm ngạc nhiên quay đầu lại, chỉ liếc nhìn tôi một cái, hàn băng trong đôi mắt đen kia liền tiêu biến, nói một câu nhẹ vô cùng: “Đừng sợ, tôi sẽ luôn ở đây.”

25. Chương 26

Sau khi tôi nghe anh nói những lời này, quả thực an tâm hơn, đem những phiền não loạn thất bát tao ném ra sau đầu, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Mấy ngày tiếp theo lại sóng yên biển lặng.

Cũng không lâu sau, cơ thể của tôi đã khỏe hẳn, cuối cùng cũng có thể xuất viện.

Lúc Lý Thâm ở trong phòng bệnh giúp tôi thu dọn đồ đạc, vừa gấp lại quần áo vừa thờ ơ hỏi: “Sau khi cậu xuất viện sẽ quay về đâu ở? Nhà Tần Tiểu Dương, hay nhà mình?”

Tôi ngẩn ngơ, lúc này mới phát hiện mình chưa từng suy nghĩ qua về vấn đề này.

Tần Tiểu Dương đã nói rõ rằng không thích tôi, nếu tôi còn chạy tới nhà hắn, không khỏi có chút hiềm nghi liều chết quần lấy, nhưng nếu cứ như vậy cắt đứt quan hệ thì chung quy vẫn cảm thấy không ổn.

Giữa lúc còn đang chần chừ, chợt nghe thấy tiếng Lý Thâm khe khẽ thở dài, anh đưa tay tới gõ một cái lên trán tôi, diện vô biểu tình nói: “Nói chung hôm nay cứ về nhà cha mẹ ăn bữa cơm đi. Cha và dì mặc dù không biết chuyện cậu bị thương, nhưng đã lâu như vậy rồi chưa thấy cậu, nhiều ít cũng có chút lo lắng.”

“A,” Tôi gật đầu, vội đáp ứng cuống quýt, “Được.”

Sau đó Lý Thâm không nói gì nữa, chỉ thuần thực thu xếp tất cả mọi thứ thật hoàn chỉnh, mang theo một túi hành lý to ra khỏi phòng bệnh. Tôi răm rắp đi theo phía sau anh, lúc nhìn bóng lưng quen thuộc nọ từ xa, tim đập dồn dập khó hiểu.

Bất giác lại suy tư về vấn đề kia: người tôi thích đến tột cùng là ai?

Khi nhớ tới Tần Tiểu Dương, trong lòng tôi sẽ ần ần phát đau, còn khi ở cùng một chỗ với Lý Thâm, lại cảm thấy mặt đỏ tai nóng, tay chân mềm nhũn. Tôi yêu đơn phương một người suốt bảy năm ròng, từ trước tới giờ đều dũng cảm tiến về phía trước, phần đầu quên mình, chuyện đến ngày hôm nay mới đột nhiên phát hiện ra mình kỳ thực không hiểu ái tình.

Nếu ngay từ đầu chưa từng để vuột mất Lý Thâm, nếu như sau đó không gặp Tần Tiểu Dương, có phải sẽ không do dự khó quyết như bây giờ không? Đều bởi vì tôi phát giác quá muộn, hai người kia mới có thể hăm sâu xuống bùn lầy, chịu hết mọi giày vò.

Thì ra, người thực sự sai... vẫn luôn là tôi.

Giữa lúc tôi còn đang hồ tư loạn tưởng, Lý Thâm đã thuận lợi hoàn thành thủ tục xuất viện, quay đầu lại hướng về phía tôi vẫy vẫy tay. Tôi ngoan ngoãn bắt kịp bước chân anh, tâm bất tại yên ngồi vào trong xe, tiếp tục phát ngốc.

Sau khi đi được một lát, Lý Thâm đột nhiên thấp giọng gọi một tiếng: “Lý Tân Kỳ.”

“Hả?” Tôi giật mình, đột nhiên hoàn hồn lại, “Cái gì?”

Anh liếc nhìn tôi, lạnh lùng nói: “Đừng nhú mày.”

“... Hả?”

Anh vươn một tay tới, nhẹ nhàng đảo qua nơi giữa hai hàng lông mày của tôi, nói: “Không có gì đáng phải phiền não cả, cậu chỉ cần đi thẳng về phía trước là được rồi. Bất luận cuối cùng cậu chọn Tần Tiểu Dương, hay là...” Anh ngừng một chút, nghiêng rằng, “Anh đều sẽ giúp cậu loại bỏ tất cả mọi chướng ngại.”

Nghe vậy, tôi ngoảnh đầu lại, bình tĩnh nhìn thẳng vào anh, một lúc lâu sau mới cảm thấy ngực kinh hoàng đập dồn dập, hô hấp rối loạn.

Một câu nói này, hẳn chính là cái mà người ta vẫn gọi là điềm ngôn mật ngữ đi? Nhưng Lý Thâm lại dùng biểu tình băng lãnh như vậy để nói ra, từ đầu tới cuối đều bình bình tĩnh tĩnh, thần sắc như thường.

Chậc, anh rốt cuộc phải tàn khốc đến loại bộ dạng nào mới cam tâm đây?

Nghĩ vậy khóe môi bất giác cong lên, bật cười khế, đem những ái hận tình cừu tạm thời đặt sang một bên, chỉ chuyên chú nhìn người bên cạnh.

Tôi trước đây vẫn luôn cho rằng Tần Tiểu Dương dung mạo tuấn mỹ, trong mắt tới tới lui lui đều chỉ có một mình hắn, giờ phút này mới tử tế nhìn thử, phát hiện ra diện mạo Lý Thâm kỳ thực cũng vô cùng đẹp. Anh đã từng là thanh mai trúc mã của tôi, sau lại đột nhiên trở thành anh trai của tôi, sau đó... có khả năng trở thành người yêu không?

Hay là, cuối cùng cũng sẽ có một ngày rời khỏi tôi, từ đó về sau hình đồng mạch lạc*?

(*chỉ người đã từng quen thuộc lại bởi vì một sự tình nào đó mà không qua lại nữa, đa phần là chỉ bạn bè hoặc người yêu khắc cốt ghi tâm, coi tất cả đều như chưa từng phát sinh, từ nay về sau đường ai nấy đi)

Vừa nghĩ tới điểm này, tay trái lại bất ngờ cử động, dè dặt nắm lấy vạt áo anh.

Lý Thâm sau một lúc lâu mới phát hiện ra việc này, tranh thủ liếc nhìn tôi, nhẹ nhàng nói: “Sắp về đến nhà rồi.”

Tôi đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện xe quả thực đã chạy vào con đường quen thuộc, rất nhanh liền dừng lại trước một tòa chung cư.

Tôi và Lý Thâm cùng xuống xe, lại cùng đi lên cầu thang, lúc sắp đến cửa nhà anh bỗng ngừng bước, đưa tay chỉnh trang lại áo của tôi, nói: “Đừng lúc nào cũng mặt nhăn mày nhíu, hiếm có được một lần về nhà, chí ít cũng nên xốc lên tinh thần.”

“Vâng.” Tôi kéo kéo khóe miệng, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười.

“Tốt lắm.” Lý Thâm xoa nhẹ hai má tôi, hài lòng gật đầu, sau đó kéo tay tôi tiến vào cửa.

Cha vẫn như mọi khi không có ở nhà, chỉ có một mình mẹ đang bận bịu trong bếp. Bà vừa nhìn thấy tôi liền nhào ngay tới, thở phì phì trách mắng: “Thằng nhỏ hư, cuối cùng cũng chịu về nhà rồi?”

“Xin lỗi, gần đây công việc của con khá bận rộn.”

“Hừ, nếu không phải anh con nhắc nhở, chỉ e căn bản con sẽ chẳng nghĩ tới chuyện quay về đây phải không?”

“Cái đó...” Khóe miệng giật giật, cười gượng.

Lý Thâm không nói lời nào, chỉ chậm rãi buông tay tôi ra, tự nhiên như thường đi đến ngồi xuống ghế sofa, lật báo ra đọc.

Còn tôi lại bị mẹ bắt vào trong bếp hỗ trợ.

Sau khi trách mắng cần nhằn liên miên một hồi, đột nhiên mẹ chớp chớp mắt nhìn tôi, thần thần bí bí hỏi: “Tiểu Kỳ, con có cảm thấy... dạo này anh con có chút kỳ quái không?”

“Sao có thể? Rõ ràng vẫn như ngày thường mà.”

“Nó lúc trước mặc danh kỳ diệu chia tay với Tần Tiểu Dương, sau lại như điên điên khùng khùng muốn kết hôn với người phụ nữ xa lạ, từ việc mời khách khứa đến chuẩn bị tiệc rượu đều tự tay ôm đồm hết. Đến khi hôn lễ thực sự tới rồi, lại chạy mất không thấy bóng dáng, ngày hôm sau đây người thương tích quay về, ngay cả một lời giải thích cũng kiên quyết không nói. Lẽ nào như vậy còn chưa đủ kỳ quái sao?”

“... Quả thực.” Tôi ứng tiếng, đáy lòng co rút một trận đau đớn.

Những hành vi không hề ăn khớp ấy, quả thực vô cùng kỳ quái, mà tất cả những việc này, toàn bộ đều chỉ vì tôi. Vì... một Lý Tân Kỳ căn bản không yêu anh.

“Anh con tuổi cũng không còn nhỏ, bất luận nó thích đàn ông hay phụ nữ, vẫn nên tìm một người cố định đi thôi.”

“Ừm.” Tôi gật đầu, vâng vâng dạ dạ, trong lòng thầm nghĩ, nếu anh quyết định người theo cả đời kia là tôi, không biết mẫu thân đại nhân sẽ có cảm nghĩ gì?

“Ôi trời, nước tương lại dùng hết rồi.” Mẹ cau mày, vừa thái rau vừa gọi tôi, “Tiểu Kỳ, tới siêu thị mua một chai về đi.”

“Ồ.” Tôi ngày thường đã bị sai bảo thành quen, vậy nên ngoan ngoãn lĩnh mệnh, xoay người ra khỏi nhà bếp.

Lúc đi qua phòng khách, Lý Thâm ngẩng đầu lên liếc nhìn tôi, hỏi: “Đi ra ngoài mua đồ?”

“Vâng, mua nước tương.”

Anh nhìn tôi chằm chằm, bên môi mơ hồ phỉm lên ý cười, tùy tay đặt tờ báo xuống, chậm rãi đứng lên, nói: “Tôi đi cùng cậu.”

Sau đó cũng không chờ tôi đáp ứng, liền bước nhanh đến bên cạnh tôi.

Tôi ngốc trệ, vội vàng cúi đầu xuống, tránh đi ánh mắt của anh. Cũng không hiểu tại sao, chỉ là đối diện với đôi mắt đen u u ám ám kia, tay chân liền phát run nhè nhẹ, vạ phần căng thẳng.

26. Chương 27

Lúc cùng Lý Thâm bước ra khỏi nhà, sắc trời đã tối.

Tôi và anh sóng vai đi được một đoạn, chợt phát hiện có chút mất tự nhiên, cuối cùng tôi nhin không được bèn nói: “Chỉ là mua một chai nước tương thôi, kỳ thực cũng không cần phải hai người cùng đi.”

“Ừ, có lý.”

“Vậy anh còn đi theo làm gì?”

“...” Lý Thâm lẳng lẳng liếc nhìn tôi, nhíu nhíu mày, thông thả đáp, “Cho dù tôi nói ra nguyên nhân, cậu cũng không hiểu được đâu.”

“Nếu anh cái gì cũng không nói, chẳng phải em càng không hiểu gì sao?”

Nghe vậy, sắc mặt anh khê đổi, dường như đang có chút chần chừ. Một lúc lâu sau mới chậm rãi rũ mắt xuống, như có như không than: “Khoảng thời gian có thể ở một mình cùng với người mình thích... đương nhiên càng nhiều càng tốt.”

Nói xong, anh lại tiếp tục cúi đầu đi về phía trước, không nói thêm gì nữa.

Còn tôi lại sững sờ cả người, toàn thân chấn động. Mặc dù đã gắng gượng đuổi theo bước chân anh, nhưng chỉ cảm thấy tay chân mềm nhũn, hoàn toàn không nghe theo sai sử.

Tôi thật không hiểu nổi, một câu nói vô cùng đơn giản như vậy, sao có thể khiến người ta mặt đỏ tai nóng, trái tim kinh hoàng đập loạn? Chỉ cần một ánh mắt, một động tác, đã dễ dàng bị anh câu mất tâm hồn.

Đang nghĩ ngợi, Lý Thâm đột nhiên kéo giật tay tôi lại, lạnh lùng mắng: “Lý Tân Kỳ, đang đi ngoài đường mà cậu phát ngốc cái gì? Cố tình để xe tông chết à?”

“A?” Tôi giật mình kinh hãi, lúc này mới phát hiện ra đèn giao thông sớm đã chuyển sang màu đỏ, mình lại cứ hùng dũng xông vào đường cái.

“Đã nói bao nhiêu lần rồi, lúc qua đường không được ngo đầu ngo tây, sao cậu không nghe?” Lý Thâm hung hăng trừng mắt, cực kỳ phẫn nộ.

“A, xin lỗi.” Tôi ngơ ngác ửng một tiếng, ánh mắt không tự chủ được mà xoay chuyển lên gương mặt anh.

“Ngu ngốc, tôi là bảo cậu nhìn đường cho cẩn thận, không phải nhìn mặt tôi.” Anh vừa nói vừa giơ tay búng búng lên trán tôi.

Tôi không trả lời, ngay cả động đậy một chút cũng không được, vẫn chỉ lẳng lẳng nhìn anh, làm cách nào cũng không thể dời tầm mắt đi chỗ khác.

Tay của Lý Thâm cứng lại giữa khoảng không, ban đầu nắm lại thành quyền, một lát sau lại chậm chậm buông ra, từng chút từng chút xoa nhẹ lên má tôi, giọng nói trầm thấp: “Lý Tân Kỳ...”

“Ừm?”

Tôi vừa mới ửng một tiếng, cánh tay đã bị anh kéo lấy, cả người bổ nhào về phía trước, nhào thẳng vào trong lòng anh.

“Anh?” Tôi thoáng giãy dụa, lại phát hiện ra thắt lưng mình bị ôm lấy chặt chẽ, không thể nhúc nhích, vì thế lập tức mặt đỏ phừng, nhỏ giọng thì thầm, “Đây là vỉa hè đó, sẽ chắn lối người ta đi.”

Lý Thâm khê hừ nhẹ, xoay người một cái cực nhanh, túm tay tôi quẹo vào một con hẻm nhỏ bên cạnh.

Trong hẻm không có một bóng người.

Đèn đường đã hỏng từ lâu, bốn phía đen thui một mảng.

Tôi chỉ xiêu xiêu vẹo vẹo đi được vài bước đã lại bị Lý Thâm ôm lấy. Tiếng hít thở nhàn nhạt gần ngay bên tai, trái tim trong lòng tôi càng đập lợi hại, vừa ngẩng mặt lên liền đối diện với ánh mắt sâu thẳm như nước của anh.

Đôi con ngươi đen lập lòe ánh sáng, tựa như phản chiếu điểm điểm tinh quang, giữa sóng mắt lưu chuyển là muôn vạn nhu tình.

Đáy lòng tôi cũng mềm xuống theo, mở lớn hai mắt, si ngốc cùng anh nhìn nhau.

“Lý Tân Kỳ,” Tay anh hơi run, biểu tình lại vừa nghiêm túc vừa chuyên chú, nói từng chữ, “Nếu cậu không phản kháng, tôi liền trực tiếp hôn xuống.”

Bên tai tôi vang lên từng tiếng ong ong, hai má phát nóng, trong đầu lại chẳng có chút ý niệm xoay người bỏ chạy, chỉ tập trung nhìn vào khuôn mặt tuấn tú đang từ từ tiến lại gần kia, bờ môi ầm ập chậm chậm bao phủ lên.

Nhất thời tim đập như sấm, gần như quên cả hô hấp.

Trong bóng tối, mơ hồ nghe thấy Lý Thâm hàm hàm hồ hồ nói ra chữ: “... thích...”

Tôi bỗng cảm thấy hô hấp nghẽn lại, trong đầu trống rỗng, cả người đều vụng vụng hồ hồ, ngay cả đứng cũng không vững. Bởi vậy chẳng những không giãy dụa, trái lại còn bất giác ôm lấy vai anh.

Mãi cho đến khi nụ hôn kết thúc, tôi cũng không từ từ trở lại bình thường, vừa há miệng thở dốc vừa thất thần nhìn anh chăm chăm.

Lý Thâm lui về phía sau một bước, vẻ mặt phức tạp nhìn tôi, ngón tay thon dài xẹt qua khóe mắt tôi, nhẹ nhàng nói: “Chúng ta đi ra ngoài lâu như vậy rồi, có lẽ đi đang lo lắng.”

“Ừm.”

“Quay về thôi.”

Tôi gật gật đầu, nhưng không cất nổi chân bước, cắn chặt răng, ủy ủy khuất khuất kêu: “Chân em mềm nhũn rồi.”

Lý Thâm giật mình, lập tức bật cười khê, lông mày hơi nhíu, cực tự nhiên nắm lấy tay tôi, dắt tôi đi về phía trước.

Vừa về tới nhà liền bắt gặp ngay ánh mắt xem thường của mẹ.

“Chỉ là mua một chai nước tương thôi, làm gì mà rầy rà lâu như vậy? Còn nữa, sao lại trở về tay không?”

Tôi ngẩn người, lúc này mới phát hiện ra mặc dù mình và Lý Thâm đi cả một vòng, nhưng lại quên không mua nước tương, ập a ập ứng định giải thích: “Việc này... con...”

“Nước tương vừa bán hết mất rồi.” Kể nào đó bên cạnh đã bình tĩnh nói một câu, khí định thần nhàn, tay phải vẫn thủy chung nắm lấy tay tôi không buông.

“Thì ra là thế.” Mẹ lập tức chuyển giận thành cười, xua xua tay chẳng chút nghi ngờ, nói, “Vào ăn đi.”

Mẹ vừa xoay người đi vào nhà bếp, Lý Thâm liền chớp chớp mắt nhìn tôi, khóe môi khê cười. Vẻ mặt hơi có chút trẻ con kia cùng vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị thường ngày của anh chẳng chút tương thích, nhưng sao lại thấy đáng yêu thế chứ.

Thần trí của tôi lại chạy đi mất, ngây ngốc để anh kéo tới bên bàn, lại mờ mịt cầm bát dưa lên ăn cơm, suốt cả một buổi tối đều hốt hốt hoảng hoảng, hơi nóng trên mặt trong phút chốc chưa thể tiêu tán. Thậm chí trước khi đi ngủ, một câu chúc ngủ ngon mà anh thuận miệng nói ra cũng hại tôi tim đập thành thịch.

Một ngày ngẩn ngui mà phát sinh nhiều chuyện như vậy, trong đầu tôi toàn là những thứ rối tinh rối mù, vốn tưởng rằng chắc chắn sẽ mất ngủ, ai dè vừa nhắm mắt lại đã nặng nề thiếp đi.

Một đêm không mộng寐.

Sáng sớm ngày hôm sau bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

“Alo? Ai vậy?”

“Tiểu Kỳ thân mến, còn nhớ tôi không?” Giọng điệu nhẹ nhàng thoải mái, ẩn ẩn hàm cười.

“Chu Lãm?” Tôi lập tức ngồi bật dậy từ trên giường, kinh ngạc vô cùng, “Cậu... bình an vô sự?”

“Hi hi, thật ngại quá, khiến cậu lo lắng rồi.”

“Bây giờ cậu đang ở đâu?”

“Nhân rồi không có việc gì làm, đang đi dạo trên đường.” Hắn dừng một chút, cười, “Thế nào? Có thể ra ngoài ăn bữa cơm không?”

“Đương nhiên!”

“Vậy nửa tiếng nữa, vẫn là chỗ cũ nhé.”

“Không vấn đề.”

Tôi cúp điện thoại, luống cuống tay chân bò xuống giường, qua quýt mặc lên người một bộ quần áo, liền lao nhanh ra khỏi phòng.

27. Chương 28

Lúc đi qua phòng khách, liếc mắt nhìn thấy Lý Thâm đang ngồi trên ghế sofa đọc báo.

“Lý Tân Kỳ,” Anh ngẩng đầu lên nhìn tôi, lạnh lùng nói, “Bữa sáng.”

“Em đang vội, lúc về sẽ ăn sau.” Nói xong liền tiếp tục xông về phía trước. Ai dè vừa đi tới cửa liền bị Lý Thâm kéo tay lại.

“Anh?”

Trên mặt anh vẫn như trước không có biểu tình gì, chỉ lạnh lùng cứng rắn lặp lại hai chữ: “Bữa sáng.”

“Ax, nhưng mà em...” Khóe miệng giật giật, sau một lúc mở trừng độ mắt với anh, cuối cùng đành chịu thua, ngoan ngoãn đi tới bên bàn, cầm mấy miếng bánh mì lên ăn ngấu nghiến.

Lý Thâm nhìn tôi chăm chú một lát, lại tiếp tục cúi đầu lật báo đọc, thờ ơ hỏi một câu: “Cậu có việc gì gấp? Có cần tôi lái xe đưa cậu đi không?”

“Không cần phiền toái.” Tôi xua xua tay, hàm hàm hồ hồ đáp, “Chu Lãm hẹn em nửa tiếng sau gặp nhau.”

“Chu Lãm? Hắn cuối cùng cũng xuất hiện rồi?”

“Ừm.”

“Có bị thương không?”

“Bình an vô sự.”

“Vậy tốt rồi.” Lý Thâm gật đầu nhẹ một cái, bình tĩnh nói, “Sau này cho dù có vội thế nào cũng không được quên ăn sáng. Ngộ nhớ đói đến đau bao tử, hối hận cũng không kịp.”

Tôi ngẩn người, tim lại thoáng đập nhanh, hô hấp cũng gấp lên vài phần. Người đàn ông trước mặt này mặc dù lúc nào cũng đều là một bộ dáng vẻ lạnh lùng lãnh đạm, nhưng vẫn luôn bất động thanh sắc quan tâm đến tôi, vì sao trước kia tôi... chưa từng phát hiện ra?

“Anh,” Tôi vội vàng nuốt xuống miếng bánh mì cuối cùng, liếc mắt nhìn anh có chút luyến tiếc, nói, “Em đi đây.”

“Buổi tối trở về ăn cơm.”

“Vâng.”

Tôi ứng ngay một tiếng không chút do dự, vẫy vẫy tay, xoay người chạy nhanh ra ngoài.

Chạy suốt một đường.

Lúc tôi thở hổn hển đạp tới đích, vẫn bị muộn vài phút, Chu Lãm sớm đã cười híp mắt đứng chờ ở đó.

“Tiểu Kỳ thân mến, cậu vội vã như vậy tới gặp tôi, thật đúng là khiến người ta cảm động na~.” Hắn vừa nói vừa dang rộng hai tay, theo thói quen bế nhào tới, cho tôi một cái ôm thân thiết.

Lần này tôi lại không giãy dụa, trái lại còn đưa tay ôm lấy hắn, sờ từ trên xuống dưới một lượt, hỏi: “Cậu vẫn ổn, không tổn thương gì?”

“Đương nhiên, không đứt tay cũng chẳng đứt chân.” Chu Lãm nhún nhún vai, cười, “Nhưng nghe nói cậu bị Lăng Chính khi dễ rất thảm?”

“Chỉ là mấy vết thương nhỏ thôi. Àh phải rồi, sau đó cậu làm thế nào mà chạy thoát được? Lăng Chính đi đâu rồi?”

“Hắn à...” Chu Lãm chớp chớp mắt, vẫn chỉ cười, ánh mắt lại bất chợt trở nên mờ ám, “Có lẽ đang trốn trong một góc mốc meo nào đó rồi.”

Tôi cũng người, chung quy vẫn cảm thấy nụ cười của hắn có chút kỳ quái, nhưng lại không hiểu được rốt cuộc là quái ở chỗ nào, cuối cùng chỉ đành vỗ vỗ vai hắn, nói: “Tóm lại tìm một chỗ nào đó ngồi trước đã. Nhà cậu hay là nhà tôi?”

Nghe vậy, ánh mắt Chu Lãm hơi lập lờ, thấp giọng thì thầm: “Nhà tôi... có lẽ không tiện lắm, vẫn là đi đến quán bar thì hơn.”

“Sao thế? Cậu đang sửa sang lại nhà cửa à?”

“Không, chỉ là đang nuôi một con thú cưng ở trong phòng, kết quả là cả gian phòng đều biến thành lung tung lộn xộn cả.”

“A? Con gì vậy?”

“Một con Felidae (1) cỡ lớn phi thường đáng yêu.”

“Con hổ?” Tôi hung hăng trừng mắt, nghiêng răng nói, “Lại nói hươu nói vượn rồi! Cậu căn bản là đang giấu gái trong nhà chứ gì?”

Chu Lãm cười hì hì, cũng không đáp lời, chỉ uể oải ngáp dài một cái, kéo tay tôi đi về phía trước.

Không lâu sau đã thuận lợi đi tới quán bar. Chu Lãm động tác thuần thục mở cửa tiến vào, dẫn tôi đi tìm một chỗ rồi ngồi xuống, sau đó mở bình rót rượu.

Sau khi tôi với hắn uống cạn liền hai chén, cuối cùng lại nhin không được mở miệng hỏi: “Lăng Chính hắn...?”

“Suyt!” Tôi vừa nói được mấy chữ, Chu Lãm liền đưa ngón trỏ lên môi, thần thần bí bí cười, “Tất cả mọi ân oán đều đã giải quyết xong rồi, sau này tên kia sẽ không gây chuyện gì nữa.”

“Chỉ như vậy? Nhưng mà lúc đó rõ ràng hắn nói phải chém đứt một tay của tôi.”

“À, bất quá là phô trương thanh thế vậy thôi, hắn cũng thật biết hù dọa người.” Chu Lãm nghiêng nghiêng đầu, đáy mắt toàn là tiểu ý, nhẹ giọng nói khẽ, “Ài, tên kia chẳng có gì thú vị để nói, hay là nói một chút về cậu đi.”

“Hả? Tôi làm sao?”

“Lông mày cậu nhíu chặt như vậy, cười lên cũng cứng ngắt như thế, trên trán còn viết rõ rành rành hai chữ “phiền não”, có chút nào giống đáng về không có chuyện gì?”

Tôi ghen lời, đưa tay tự nhéo nhéo mặt mình, một hồi mờ mịt.

Thì ra tôi biểu hiện ra ngoài rõ ràng đến vậy sao? Nghĩ nghĩ một hồi, bất đắc dĩ thở dài một tiếng, đem toàn bộ những chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian này nói cho Chu Lãm biết.

Sau khi hắn nghe xong, ngón tay gõ nhịp chậm chậm trên mặt bàn, hỏi: “Vậy cho nên, hiện giờ cậu đang dao động bất định giữa hai người Lý Thâm và Tần Tiểu Dương, do dự không biết nên chọn người nào?”

“Hmm, tôi không hiểu rốt cuộc thì mình thích người nào.”

“Ngu ngốc!” Chu Lãm gấp ngón tay lại, dùng sức gõ lên đầu tôi một cái, nói, “Cậu có thực sự hiểu cái gì là tình yêu không?”

“Ax...” Tôi mở miệng định nói nhưng nói không nên lời.

Chu Lãm vẽ mặt khoa trương thở dài một hơi, rót đầy rượu vào trong chén, lại ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, sau đó nhíu mày, khàn khàn giọng nói: “Cái gọi là tình yêu, chính là trong lòng cậu thời thời khắc khắc đều nhớ tới một người, cậu không hề cố ý nghĩ đến hắn, nhưng tới khi hoàn hồn lại, mới phát hiện mình toàn là nghĩ về hắn. Thế gian rộng lớn, cậu chỉ nhìn thấy rõ dáng vẻ của người kia, nghe thấy được giọng nói của người kia, cho dù biết rõ phía trước là vực sâu vạn trượng, nhưng vẫn một mực đi về phía hắn, căn bản sẽ không do dự bất định, lại càng không thể dao động giữa hai bên.”

Lúc hắn nói ra những lời này, ánh mắt hơi rũ xuống, nhìn thẳng vào một nơi nào đó không rõ tên, nét mặt nghiêm túc chưa từng có.

Tôi nhìn đến gần như ngây người, một lúc sau mới tỉnh táo lại, thì thầm nói: “Cậu dường như... rất có kinh nghiệm.”

“Chắc!” Hấn đẩy tôi một cái, khôi phục lại thành dáng vẻ bất cần đời ngày thường, cười hì hì nói, “Tôi với cái tình yêu ngu ngốc của cậu hoàn toàn không có tiếng nói chung. Theo tôi thấy, bất kể là Lý Thâm hay Tần Tiểu Dương, cậu rõ ràng không yêu ai cả.”

Tôi nuốt nước miếng, càng thêm mờ mịt hỏi: “Vậy tôi phải làm sao bây giờ?”

“Chuyện tình cảm, người ngoài cũng không thể vội vàng giúp gì được, cậu cứ trở về tự suy nghĩ cho rõ ràng đi. Chờ đến khi cậu thực sự hiểu được cái gì là tình yêu, vấn đề này tự nhiên sẽ có thể giải quyết dễ dàng.” Nói xong, hấn vươn vai duỗi duỗi thắt lưng, chậm rãi đứng dậy, “Ra ngoài lâu quá rồi, tôi cũng nên trở về nhà thôi, sau này có thời gian rồi lại hẹn đi chơi.”

“A? Nhanh như vậy sao? Chúng ta ngay cả cơm trưa cũng còn chưa ăn mà.”

“Ngại quá,” Chu Lãm đảo đảo mắt, vô tội cười yếu ớt, “Tôi phải chạy về nhà cho thú cưng ăn.”

*Chú thích:

(1) Felidae:

Mọi loại thú “giống mèo” là thành viên của họ Mèo (Felidae). Các thú giống mèo đều là động vật ăn thịt, một trong chín họ của bộ Ăn thịt (Carnivora). Những họ hàng gần khác của mèo nằm trong các họ khác, trong nhánh của chúng, thuộc cây tiến hóa của động vật ăn thịt: cây hương, linh cẩu hay cây măng gút. Những con mèo đầu tiên đã tách ra từ thời kỳ thuộc thế Eocen, khoảng 40 triệu năm trước. Con vật thông thường nhất là mèo nhà, đã gắn với cuộc sống của con người khoảng từ 7.000 đến 4.000 năm trước. Họ hàng hoang dã của chúng vẫn còn sinh sống ở châu Phi và Tây Á, mặc dù sự phá hủy môi trường sống đã thu nhỏ khu vực sinh sống của chúng.

Các thành viên khác của họ Mèo bao gồm các loài mèo khổng lồ như sư tử, hổ, báo hoa mai, báo đốm Mỹ và báo gèpa (mặc dù chúng có kích thước lớn, nhưng vẫn là hậu duệ của những loài mèo nhỏ đã tồn tại trước đây), và các loài mèo hoang khác như linh miêu, báo sư tử (puma) hay linh miêu Mỹ.

28. Chương 29

Vừa nói dứt lời, hấn liền thu dọn qua loa những thứ trên bàn rồi bước ra khỏi quán bar trước. Tôi không còn cách nào khác, đành phải chẳng chút cam nguyện mà chào tạm biệt hấn, chậm chậm đi một mình về nhà.

Suốt dọc đường đi, những lời Chu Lãm nói ban nãy cứ trở đi trở lại vang vọng bên tai.

Nếu yêu sâu sắc một người nào đó, hiển nhiên sẽ vì hấn mà bất chấp tất cả, sao còn có thể dao động không ngừng? Vậy nên, tôi kỳ thực không yêu ai cả? Hoặc là, tôi thực sự ngu ngốc đến lợi hại, vậy nên còn chưa phát hiện ra... người mà mình thực sự yêu là ai?

Vừa đi vừa thở dài nặng nề, càng suy nghĩ sâu hơn lại càng cảm thấy mờ mịt.

Lúc tôi nhìn thấy Tần Tiểu Dương nhíu mày cười yếu ớt, sẽ cảm thấy đau lòng không nổi, hận không thể tiến tới trước ôm lấy hấn thật chặt, không buông tay nữa. Cái này chẳng lẽ còn không phải là yêu sao?

Lúc tôi ở cùng một chỗ với Lý Thâm, hơi một tí là lại đỏ mặt rồi tim đập thành thịch, hô hấp rối loạn, toàn thân đều mềm nhũn, tay chân hoàn toàn không nghe theo sai sử. Cái này lẽ nào cũng không tính là yêu?

Nếu vậy, tôi đến cùng là yêu ai?

Mặt mày nhăn nhó, cười khổ.

Nói không chừng, người mà tôi yêu nhất căn bản chỉ có chính bản thân mình.

Bởi vì sợ phải chịu thương tổn, cho nên mới không dám như Lý Thâm hay Tần Tiểu Dương, phấn đấu hết mình để bước về phía một người nào đó. Những do dự không quyết, những lưỡng lự giữa chừng ấy, tất cả đều bởi vì tôi nhất gan hèn yếu, không đủ dũng khí.

Giữa lúc còn đang mải mê suy nghĩ thì đã đi về tới cửa nhà.

Tôi lê lét rất lâu mới mở cửa tiến vào, phóng tầm mắt nhìn khắp xung quanh, trong phòng khách không có ai cả.

Lý Thâm có lẽ đã đến bệnh viện đi làm rồi? Nghĩ vậy tâm tình trong lòng lại thêm mấy phần phiền muộn, cúi đầu xuống, ỉu xìu xìu đi về phía phòng ngủ của mình. Ai ngờ, vừa đẩy cửa phòng ra liền đâm phải một người nào đó.

“Đau quá!” Tôi hô nhỏ một tiếng, ngẩng đầu lên liền đối diện với một đôi mắt vô cùng quen thuộc, thoáng giật mình, vịn phần kinh ngạc, “Anh, anh chưa đi làm sao?”

“Hôm nay tôi nghỉ phép.” Lý Thâm thần tốc trả lời một câu, vội vàng dời ánh mắt đi nơi khác, thần sắc lại có mấy phần kỳ quái.

Tôi ngây ngốc nhìn anh một lúc mới hỏi tiếp: “Sao anh lại từ trong phòng em đi ra?”

“...” Anh như nghẹn lời, không đáp.

“Anh?”

Im lặng.

Một lúc lâu sau Lý Thâm mới liếc mắt nhìn tôi cực mắt tự nhiên, biểu tình cứng nhắc mở miệng nói: “Trong phòng cậu quá bẩn, tôi quét tước sơ qua một chút.”

“Ồ, cảm ơn.”

Nghe vậy, anh hơi hơi nheo mắt, bỗng nhiên vươn tay ra chạm lên má tôi, hạ giọng nói: “Có phải bất luận tôi nói gì đi nữa... cậu cũng đều tin?”

“A?”

“Không có gì.” Anh khoát khoát tay, lại khôi phục thành bộ dạng bình bình tĩnh tĩnh kia, “Không phải cậu đi gặp Chu Lâm à? Sao nhanh như vậy đã trở về rồi?”

“Hắn dạo này rất bận, căn bản là không có thời gian để ý đến em.”

“Thì ra là vậy.” Lý Thâm gật gật đầu, nhẹ nhàng nói, “Vậy cũng tốt.”

“A? Vì sao?”

Anh hơi nhú mày, nghiêm túc đáp: “Hai người nếu chỉ là bạn bè bình thường, vậy bảo trì một khoảng cách thích hợp, không nên quá mức thân cận thì tốt hơn.”

Tôi sững sốt, nhin không được bật ra tiếng cười: “Lời này nghe thế nào lại thấy như đang ghen vậy.”

Chỉ là thuận miệng nói ra thôi, chẳng ngờ Lý Thâm lại lập tức thay đổi sắc mặt, mở lớn hai mắt hung hăng trừng tôi, trên mặt dần dần hiện lên sắc hồng.

“Anh?” Tôi lấy làm kinh hãi, bất giác đưa ngón tay lên chọc chọc anh, lắp bắp nói, “Anh... anh... anh đỏ mặt sao?”

Anh nắm chặt lấy tay tôi, mắt nhìn thẳng tới, thấp giọng thì thầm: “Bị cậu đoán trúng rồi, không được sao?”

Tôi thoáng thất thần, si ngốc nhìn anh, không tự chủ được mà nhìn thật sâu vào trong mắt anh, càng nhìn càng hăm sâu, không thể tự rút ra được.

Một lúc sau, Lý Thâm bỗng nhiên nghiêng người về phía trước, bờ môi ấm áp khẽ chạm lên trán tôi, lại nhanh chóng lùi ra ngay lập tức, quay đầu đi mất.

Trái tim trong lồng tôi nhảy loạn, chạy đuổi theo anh mấy bước, đuổi tay ra ôm lấy thắt lưng anh.

“Lý Tân Kỳ, buông tay.”

“Anh, đi về phía trước thêm nữa chính là ban công rồi.” Tôi thít chặt vòng tay, cẩn thận dè dặt nói, “Cho dù anh muốn đi, cũng tính sai hướng rồi.”

Tôi vừa dứt lời, cả người Lý Thâm liền cứng đờ tại chỗ, lặng yên không nói. Còn tôi cũng không biết bị cái quỷ gì, lại gắt gao ôm chặt lấy thắt lưng anh, làm cách nào cũng không buông tay ra được.

Trong phòng yên tĩnh, hai người đều không mở miệng nói gì, chỉ có tiếng trái tim thẳng thắn đập càng lúc càng vang dội, dần dần nhịp đập như hòa làm một.

Hồi lâu sau tôi mới tựa đầu lên lưng anh, thấp giọng hỏi một câu: “Anh, rốt cuộc anh thích em ở điểm nào?”

“Sao đột nhiên lại hỏi cái này?”

“Em chẳng những diện mạo bình thường, lại còn trì độn, tính cách càng không quyết đoán, dài dòng dây dưa, kém hơn Tần Tiểu Dương bao nhiêu. Vì sao... người anh một mực chọn lại là em?”

“Nếu tôi biết được nguyên nhân thì tốt rồi.” Lý Thâm hơi run run, một tay nắm lấy tay tôi, tiếng thở dài như có như không: “Đáng tiếc, từ đầu tới cuối tôi chỉ biết rõ một điều, người tôi thích chính là Lý Tân Kỳ. Cho dù cậu ta có bao nhiêu khuyết điểm như vậy, cho dù người mà cậu ta nhớ mong thời thời khắc khắc không phải là tôi, tôi cũng không nhịn được mà động tâm vì cậu ta. Một khi đã yêu rồi, đó chính là vạn kiếp bất phục*.”

(*muôn đời muôn kiếp không thay đổi được)

Ngón tay tôi khẽ run rẩy, cảm thấy ngực mình lại phiền muộn đau nhức, buột miệng nói: “Những lời này của anh, nếu có thể nói cho em nghe sớm hơn một chút thì tốt rồi.”

“Ngu ngốc! Cậu tưởng rằng chữ ‘thích’ này nói ra miệng dễ dàng như vậy sao?” Lý Thâm quay đầu lại lườm tôi, giọng điệu lạnh lùng như băng, nghiêng răng nói, “Ở trước mặt người mà mình yêu, cho dù là ai cũng sẽ trở nên thiếu tự tin.”

“Cũng bao gồm cả anh?”

Anh nhắm mắt lại, mâu quang ôn nhu tựa thủy, thông thả nói ra hai chữ: “...Đương nhiên.”

Tôi thực không ngờ được, một Lý Thâm từ trước đến nay luôn kiêu ngạo tự phụ, lại cũng có lúc mang biểu tình bối rối như vậy, mà tất cả những điều này, toàn bộ đều là vì tôi.

Nghĩ vậy, trái tim trong lồng liền kinh hoàng đập loạn, trong đầu chỉ còn lại một mảnh trống rỗng. Thân thể lại không kiểm soát được, ngửa đầu lên, chậm chậm hôn lên bờ môi mềm mại của anh.

Lần môi lưỡi tương giao này, không biết có đủ để biểu đạt tâm ý của nhau hay không, có thể khiến tôi... nhận ta tình cảm thực sự của mình hay không?

Vừa kết thúc nụ hôn, tôi mở miệng thở dốc, nói: “Anh, em quyết định ngày mai phải đi đến nhà Tần Tiểu Dương.”

Lý Thâm giật mình, thần sắc thoáng biến đổi nhưng lập tức lại khôi phục như thường, anh rũ mắt xuống, khàn giọng đáp: “Tôi đưa cậu đi.”

“Không cần phiền toái đâu.” Tôi nhẹ nhàng nắm lấy tay anh, cười nói, “Em chỉ là đi thu dọn một chút đồ đạc thôi, sẽ quay về rất nhanh.”

29. Chương 30

Vừa dứt lời liền cảm thấy một trận đầu choáng mắt hoa, trong nháy mắt tiếp theo, cả người đã bị Lý Thâm ôm chặt vào trong lòng.

“Anh?” Tôi hơi giãy dụa vài cái, có chút kinh ngạc.

“Đừng cử động.” Anh đặt cằm lên vai tôi, giọng nói trầm thấp, ngữ khí dịu dàng, “Để tôi ôm một lát thôi.”

Tôi giật mình, cơ thể bỗng nhiên lại mềm nhũn ra, nhất thời tứ chi vô lực, chỉ có thể ngây ngốc đứng nguyên tại chỗ, mặc cho anh ôm lấy không buông. Hơi thở ấm áp ở ngay bên tai, tôi cảm thấy ngực mình phập phồng lợi hại, nghe được rõ ràng từng hồi tim đập dội vang.

Một lúc sau, Lý Thâm cuối cùng cũng buông tay ra, lại cố ý quay đầu đi chỗ khác, nhìn cũng không nhìn tôi lấy một cái, chỉ lạnh lùng cứng rắn nói mấy chữ: “Gần trưa rồi, cậu có đói không? Tôi đi xuống bếp nấu ít đồ ăn.”

Dứt lời liền xoay người đi mất.

Lần này thì không tính sai phương hướng, nhưng dáng đi hơi có chút kỳ quái. Tôi nhìn chăm chăm bóng lưng quen thuộc kia một lúc lâu mới đột nhiên hoàn hồn lại, anh... anh... anh cứ nhiên bước đi cùng tay cùng chân?! (tay và chân cùng nhịp đó, mọi người hãy tự tưởng tượng nha ())

Cửa phòng vừa đóng lại, tôi liền ngã lăn ra giường che miệng cười, một lúc sau mới bò dậy nổi. Trước đây sao tôi chưa từng phát hiện ra tên kia kỳ thực đáng yêu như vậy nhỉ? Chẳng trách Tần Tiểu Dương lại bất chấp tất cả mà mê luyến anh, cũng chẳng trách, tôi lại dễ dàng bị mê hoặc như vậy.

Nếu muốn thật lòng yêu Lý Thâm này, quả nhiên không khó một chút nào. Chỉ cần hạ quyết tâm nắm lấy tay anh, hẳn là có thể hạnh phúc phải không?

Vừa suy nghĩ vẫn vơ vừa đưa mắt nhìn quanh gian phòng đã được quét dọn đến sạch sẽ ngăn nắp, nhin không được lại ngây ngốc nở nụ cười. Trong lòng ấm áp êm ái, ngàn vạn nhu tình, vừa mở miệng ra liền kìm lòng không đành gọi khẽ tên người kia: “Lý Thâm...”

Bỗng nhiên nghe thấy từ trong phòng bếp truyền ra một tiếng động thật lớn.

Tôi hoảng sợ đứng bật dậy, vội vàng phóng về phía cửa gọi to: “Anh, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Lý Tân Kỳ!” Lý Thâm hô còn lớn hơn cả tôi, trong khẩu khí mơ hồ mang theo mấy phần hoảng loạn, “Không được đến đây!”

“Làm... làm sao vậy?”

“Không việc gì, chỉ là làm vỡ một cái bát thôi.”

“Vậy em giúp anh thu dọn.” Nói xong tôi tiếp tục đi về phía trước.

Ai ngờ Lý Thâm lại lạnh lùng quát: “Không được!”

“Vì sao?”

Lặng yên.

Một lúc sau, giọng của Lý Thâm mới dứt quãng truyền tới tai: “Bộ dạng tôi hiện giờ... không muốn bị cậu nhìn thấy...”

Hiện giờ? Bộ dạng gì?

Tôi ngẩn người, buột miệng hỏi: “Anh, anh xấu hổ sao?”

“Choang!” Một tiếng giòn vang.

Rất rõ ràng, lại một cái bát nữa hi sinh oanh liệt.

Tôi chớp chớp mắt, không truy vấn thêm nữa, chỉ ngoan ngoãn xoay người đi trở về phòng, lại một lần nữa nằm lên giường bò lăn ra cười khúc khích.

Đến khi bữa trưa được bưng lên bàn ăn, Lý Thâm mới khôi phục lại một bộ biểu tình đăm đăm như nước, nhưng chỉ cần nhìn đồng lộn xộn trong phòng kia liền không khó để tưởng tượng ra anh đã tâm hoảng ý loạn, tay chân vụng về thế nào.

Vì thể khỏe môi tôi bắt giác cong lên, hai tay chống cằm, rất có tinh thần theo dõi anh.

“Cười cái gì?” Anh hung hăng trừng mắt nhìn tôi, gấp một miếng rau bỏ vào trong bát tôi, lạnh lùng nói, “Ăn cơm.”

“Ồ.” Tôi đáp ứng, lơ đãng cầm lấy đôi đũa, ánh mắt vẫn đảo quanh người anh.

Lý Thâm mới đầu còn có thể bình tĩnh ăn cơm, sau đó cũng nhịn không được vươn tay tới gõ một cái thật mạnh lên trán tôi, hỏi: “Cậu ngơ ngác cái gì hả? Mặt tôi đẹp đến vậy sao?”

“Ừm.” Tôi đáp một câu chẳng chút do dự, gật đầu thật mạnh.

Nghe vậy anh lập tức ngậy người, tay phải cứng lại giữa khoảng không, hai mắt thẳng tắp nhìn tôi, suốt cả hồi lâu không nói nên lời.

Tôi liền dè dặt khẽ nắm lấy tay anh, nhẹ nhàng gọi: “Anh?”

“Lý Tân Kỳ, sao hôm nay cậu lại trở nên kỳ quái như vậy?”

“Nào có?” Tôi cười cười với anh, đáp, “Em chỉ là đặc biệt vui vẻ thôi mà.”

Cuối cùng cũng không còn dao động trước sau, phân vân giữa hai bên.

Cuối cùng, giữa yêu và không yêu, đã hạ xuống được một quyết định.

Từ nay về sau, hẳn là có thể phấn đấu hết mình để yêu rồi phải không? Như Chu Lãm đã nói vậy, toàn tâm toàn ý đi về phía người kia, không còn chần chừ.

“Khụ khụ...” Lý Thâm cúi đầu ho khan mấy tiếng, bỗng nhiên trở tay đan năm ngón vào tay tôi, cười rất khẽ rất khẽ, thì thầm, “...Tôi cũng vậy.”

Tối hôm sau, mặc dù Lý Thâm kiên trì muốn đưa tôi đến nhà Tần Tiểu Dương, nhưng cuối cùng tôi vẫn từ chối ý tốt của anh, tự đi một mình.

Dù sao quan hệ giữa ba người chúng tôi cũng rắc rối phức tạp như vậy, nếu gặp mặt, khẳng định sẽ không tránh được một phen khó xử. Hơn nữa, trong tư tâm của tôi cũng không hi vọng Lý Thâm và Tần Tiểu Dương gặp nhau.

Suốt nửa tháng trời không gặp, tinh thần của Tần Tiểu Dương tựa hồ đã tốt hơn khá nhiều, sắc mặt tuy vẫn còn tái, nhưng nụ cười trên mặt lại nhã nhặn, ôn hòa động nhân.

“Tiểu Lý?” Lúc hắn nhìn thấy tôi, trên mặt không hề có chút sắc thái kinh ngạc, chỉ khẽ nở nụ cười, nói, “Sao cậu lại tới đây?”

“Tôi tới thu dọn một chút đồ, thuận tiện đem chìa khóa trả lại cho anh.”

“Ồ, cuối cùng cũng quyết định được rồi? So với tưởng tượng của tôi thì hơi chậm hơn một chút.” Nói xong, hắn chỉ chỉ vào một túi hành lý to trong góc phòng khách, ôn nhu nói, “Tôi sớm đã giúp cậu thu dọn xong đồ đạc rồi, cậu xem xem còn thiếu thứ gì nữa không?”

“A, cảm ơn.” Tôi cúi đầu, hoàn toàn không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, “Làm phiền anh lâu như vậy, thật ngại ngùng.”

“Tiểu Lý, cậu phải nói ngược lại mới đúng chứ?” Tần Tiểu Dương chậm chậm ngồi xuống sofa, khẽ thở dài, “Lúc ấy rõ ràng là tôi kiên quyết muốn giữ cậu ở lại.”

“Khi ấy là tôi cam tâm tình nguyện.”

“Tiểu Lý,” Hắn nghiêng nghiêng đầu, đáy mắt từ từ bị một tầng sương mù che phủ, dịu dàng nói, “Cậu ở lại với tôi một đêm cuối cùng nữa, được không?”

“Hả? Nhưng mà...”

“Đừng quên, một khi cậu đã bước ra khỏi căn phòng này, hai người chúng ta chính là tình địch.” Hấn rũ mắt xuống, giọng nói càng lúc càng nhỏ, “Cậu thật sự không có một chút lưu luyến nào sao?”

Tôi nhất thời á khẩu, chỉ đành gật gật đầu, nói: “Để tôi gọi điện thoại nói với anh tôi một tiếng đã.”

Nhưng điện thoại di động vừa lấy ra đã bị Tần Tiểu Dương đoạt đi mất.

“Giám đốc Tần?”

“Thế nào? Sợ anh cậu lo lắng?” Hấn nheo nheo mắt, bật cười nhẹ, “Lý Thâm chờ cậu cũng đã lâu như vậy rồi, lẽ nào còn để tâm một buổi tối hay sao?”

“...”

“Đừng sợ, tôi sẽ để cậu an toàn hoàn chỉnh trở về bên cạnh hấn.” Tần Tiểu Dương vừa nói vừa đứng dậy, tay phải chậm chậm xoa lên mặt tôi, trong đôi mắt đen lưu quang ám chuyển, “Hơn nữa, nếu cậu ngoan ngoãn ở lại đây, tôi còn có thể nói cho cậu biết một bí mật.”

30. Chương 31

Tôi cả kinh nhìn thẳng về phía Tần Tiểu Dương, chỉ thấy hấn dịu dàng mỉm cười, đôi mắt trong suốt tựa thủy nhẹ nhàng xoay chuyển.

Có âm mưu!

Đáy lòng tôi lập tức nảy lên một ý niệm như vậy, vì thế không chút nghĩ ngợi liền hất tay hấn ra, cấp bách xoay người lại, đi nhanh về phía cửa.

“Lý Tân Kỳ,” Tần Tiểu Dương túm giắt lấy cánh tay tôi, nhẹ nhàng hỏi, “Cậu thực sự không muốn nghe?”

“Thứ lỗi, tôi không có hứng thú.”

“Chẳng lẽ cậu không cảm thấy kỳ quái sao? Nếu từ trước đến giờ Lý Thâm đều chưa từng thích tôi, vậy lúc trước vì sao lại ở bên tôi?”

“Đó là chuyện giữa hai người các anh, không liên quan đến tôi.” Mặc dù miệng nói như vậy nhưng bước chân đã bất giác ngừng lại.

“Ai nói?” Tần Tiểu Dương tiến tới hai bước, thừa dịp ngăn lại lối đi của tôi, cả người mềm mại dựa tới, cười nhẹ nói, “Nếu không phải bởi vì cậu, tôi làm sao có bản lĩnh giữ được Lý Thâm ở lại bên mình?”

Tôi sửng sốt, mí mắt đột nhiên giật giật, có chút kinh ngạc hỏi: “Có ý gì?”

Người đàn ông trước mặt nháy nháy mắt với tôi, tầm nhìn thoáng chốc trở nên lơ lửng, nét mặt cũng là mê mê mờ mờ, thì thầm nói: “Từ nhỏ đến lớn, bất luận tôi làm chuyện gì cũng đều là tùy ý, những người xung quanh có ai là không phải tranh nhau lấy lòng tôi? Duy chỉ có Lý Thâm là hoàn toàn không hề đặt tôi vào trong mắt. Bởi vậy, hồi mới vào đại học tôi gần như hận hấn thấu xương, tìm hấn gây phiền toái khắp nơi, nghĩ tất cả mọi biện pháp để đối đầu với hấn, ai ngờ, hấn lại vẫn không hề để tâm đến tôi.”

“Các người... không phải nhất kiến chung tình?”

“Đâu chỉ vậy? Chúng tôi rõ ràng chính là kẻ thù.” Hấn cười giễu một tiếng, khuôn mặt vẫn nhả nhả vô hại như vậy, đáy mắt lại nổi lên lãnh ý nhàn nhạt, “Thẳng cho đến một ngày, cậu đánh lộn ẩu đả bị bắt vào trại tạm giam, Lý Thâm mới gọi mười mấy cuộc điện thoại đến tìm tôi. Khi đó tôi không biết đã có bao nhiêu vui sướng, lập tức đồng ý giúp hấn, chỉ là có một điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Tay tôi khẽ run lên, trong lòng lại mơ hồ phát lạnh.

Tần Tiểu Dương vẫn là một bộ dáng vẻ thản nhiên cười nhẹ, hai tay chậm rãi ôm lấy thắt lưng tôi, khuôn mặt tuấn mỹ từng chút tiến tới gần, bờ môi ấm áp dán lên tai tôi, từng chút từng chút nói: “Tôi muốn hắn... trở thành người của tôi.”

Nghe thấy vậy tôi liền cảm thấy toàn thân chấn động, tay chân lập tức trở nên cứng đờ, không thể động đây.

Tần Tiểu Dương lại càng cười đến vui vẻ, vàng trán nhẹ nhàng chống lên bả vai tôi, tự nói tiếp: “Cậu đoán xem Lý Thâm đã trả lời thế nào? Hắn vì cứu cậu, ngay cả một tích tắc do dự cũng không có, lập tức đồng ý.”

“Giả dối!” Tôi cực kỳ phản nộ phun ra hai chữ, hung hăng đẩy hắn ra, “Anh lừa tôi!”

Tần Tiểu Dương loạng choạng lùi về phía sau mấy bước, nụ cười trên mặt càng thêm trượng cuồng, ngữ khí ngả ngớn: “Có muốn biết khi hắn ở trên giường là dáng vẻ như thế nào không? Rõ ràng đau muốn chết, lại vẫn cứng rắn nhẫn nhịn chịu đựng, ngay cả hừ một tiếng cũng không...”

“Không thể nào!”

Tôi hét lớn một tiếng, lao thẳng tới vung nắm đấm ra. Hắn nghiêng người sang một bên tránh được, đưa tay phản kích.

Hai người rất nhanh liền trở thành đánh nhau.

Trong lúc hỗn loạn, trên mặt tôi đã trúng hai quyền, có chút đau, nhưng còn kém hơn nỗi đau đớn dưới đáy lòng. Nơi ngực như bị đâm một dao, máu tươi chảy đầm đìa, toàn thân lại càng run rẩy liên tục, khắp người phát lạnh.

Lý Thâm là người kiêu ngạo như vậy, sao có thể đáp ứng yêu cầu của Tần Tiểu Dương?

Anh... chịu thế nào được?

Tôi chỉ tưởng tượng một chút thôi đã cảm thấy ***g ngực đau đến lợi hại, cơ hồ không thở nổi. Trong đầu một mảnh trống rỗng, không thể suy xét bất cứ điều gì, chỉ cố hết sức liều mạng đánh đấm với Tần Tiểu Dương. Một hồi lâu sau, đến tận khi khí lực trên người đều đã dùng hết, cuối cùng mới chịu ngừng lại, mồ mướt đối mặt với hắn, hỏi: “Vì sao nói cho tôi biết những điều này?”

“Để cho cậu nhìn rõ hoàn toàn bộ mặt thật của tôi. Lý Tân Kỳ, tôi căn bản không đáng để cho cậu thích.” Hắn chậm rãi ngồi xuống đất, ngửa mặt lên vô cùng chật vật, tự lấy tay che phủ mắt mình, thở dài sâu kín: “Cho nên, hãy quên tôi đi.”

Tôi không hề lên tiếng trả lời, chỉ đứng nguyên tại chỗ, ngây ngốc nhìn hắn chằm chằm. Tôi đã từng thích người đàn ông này như thế, vì hắn mà khóc khóc cười cười, bất chấp đạo nghĩa, hiện tại lại hận không thể hung hăng bóp cổ hắn, đồng quy vu tận từ đây.

Ngược lại không kiềm được mà nhớ tới Lý Thâm.

Tôi vốn tưởng rằng mình là tên đại ngu ngốc vô địch thiên hạ, lại không ngờ được anh còn xuẩn ngốc hơn cả tôi. Rõ ràng kiêu ngạo tự phụ như vậy, xưa nay chưa từng đặt người ngoài vào trong mắt, lại hết lần này đến lần khác vì tôi mà chịu sự quản chế của người khác.

Anh làm thế nào nuốt trôi được cục tức này?

Anh làm thế nào chịu đựng được những tra tấn dằn vặt ấy?

Càng nghĩ thêm lại càng cảm thấy sống lưng phát lạnh, nơi trái tim co rút từng hồi, đau đến thấu xương. Vì thế chẳng còn tâm trạng nào để ý tới Tần Tiểu Dương nữa, chỉ đưa tay giật mạnh cánh cửa, hốt hốt hoảng hoảng phóng ra ngoài.

Bên ngoài trời đang mưa.

Âm thanh ào ào không ngừng truyền vào trong tai, nâng mắt lên nhìn thử chỉ thấy một mảnh mờ mịt, khắp nơi đều là màn nước trắng xóa.

Bước chân tôi lại chẳng hề ngưng trệ một chút nào, cứ như vậy đi thẳng về phía trước, mặc cho nước mưa tầm tã trút xuống người, quần áo ướt đầm, đầu ngón tay lạnh ngắt. Tầm mắt dần trở nên mơ hồ, đáy lòng đột nhiên lại hiện ra hình ảnh Lý Thâm, tới tới lui lui, làm cách nào cũng không xua đi được. Tôi tình nguyện đứt tay đứt chân, tình nguyện ngồi tù suốt đời, tình nguyện thất tình vô số lần, cũng không muốn anh phải chịu ủy khuất như vậy.

Thân thể sớm đã có chút tê dại, ý nghĩ trong đầu lại vẫn thanh tỉnh, mỗi bước chân hướng về phía trước đều như đang giẫm lên lưỡi dao sắc nhọn, đau đớn thấu cốt, đất trời cuồng quay.

Đi được một lúc bỗng nhiên có người kéo lấy cánh tay tôi, quay đầu lại nhìn, chính là người mà tôi đang tâm niệm trong lòng.

Lý Thâm vẫn mặc một bộ tây trang màu đen trước sau như một, trong tay cầm một cây dù, trên mặt tuy rằng không có biểu tình gì nhưng đôi mắt lại u u ám ám, ôn nhu hàm tình.

Thật nực cười vì trước đây tôi lại có mắt không trông như vậy, để uống phí mất một phiên tình si.

Nghĩ vậy liền không kiềm được, mở miệng gượng gạo bật ra một tiếng gọi khản đặc: “Anh.”

“Trời mưa, tôi đến đón cậu.” Anh nhìn tôi, bỗng nhiên lại nhíu mày, vội vàng hỏi, “Mặt cậu có chuyện gì vậy? Bị Tần Tiểu Dương khi dễ sao?”

Tôi lắc lắc đầu, nói không ra lời.

Có quá nhiều điều muốn nói, nhưng tới khi thực sự nhìn thấy anh rồi lại không cách nào mở miệng được. Chỉ đành nghiêng người về phía trước, mở rộng vòng tay, sống chết ôm chặt lấy thất lưng anh không buông.

“Lý Tân Kỳ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có phải Tần Tiểu Dương đã làm gì cậu không?”

Lý Thâm vỗ vỗ lên lưng tôi, trong giọng nói nhiều thêm mấy phần khản trương, nghiêm túc nói, “Đừng sợ, anh sẽ bảo vệ cậu.”

Một câu nói này, tôi tuyệt đối tin tưởng. Từ nhỏ cho đến lớn, mỗi khi tôi gặp nguy hiểm, đã có khi nào anh không bắt chấp tất cả mà xông ra đứng chắn trước mặt tôi?

Tôi bây giờ cái gì cũng không sợ, chỉ sợ mình yêu đã quá muộn, vĩnh viễn không đuổi kịp anh.

Trời mưa lớn như vậy, trên mặt tôi đều là nước, vì thế ra sức cọ cọ lên đầu vai anh, cổ họng khản đi nhưng vẫn thì thầm: “Anh, em thích anh.”

31. Chương 32

Tôi vừa nói dứt lời liền cảm thấy cả người Lý Thâm trở nên cứng ngắc, một lát sau chỉ nghe thấy tiếng anh khàn khàn gọi: “Lý Tân Kỳ...”

“Ừm, em ở đây.” Tôi ngẩng đầu lên, vừa vặn đối diện với cặp mắt đen u thâm tựa thủy kia, ***g ngực nhất thời phập phồng kịch liệt, tưởng chừng như sắp chìm ngấm ngay trong hồ nước sâu chan chứa nhu tình ấy.

Nếu anh có thể vì tôi mà bắt chấp tất cả, vậy tôi còn lý do gì đáng để do dự nữa đây? Vì thế thúc thủ chịu trói, không còn vùng vẫy, chỉ xiết thật chặt vòng tay, tăng thêm lực đạo ôm chặt lấy thất lưng anh.

Lý Thâm ngây ngốc nhìn tôi, biểu tình trên mặt từ đầu đến cuối vẫn là một vẻ lạnh như băng, một lúc lâu sau mới chậm chậm phát sinh biến hóa. Đầu tiên là vẻ mặt không thể tin được, ngay sau đó lại đổi thành ánh mắt hoài nghi, cuối cùng chỉ còn lại một vẻ cuồng hỉ.

“Lý Tân Kỳ,” nét mặt anh mặc dù có chút méo mó, nhưng thần thái trong đôi mắt lại sáng bừng, lộ hết tiểu ý dịu dàng, nhẹ nhàng nói, “Cậu lặp lại lần nữa.”

Dáng vẻ anh khản trương như vậy, cùng với ngữ khí mang theo mấy phần dụ dỗ, thực sự rất đáng yêu.

Tôi cong cong khoe miệng muốn mỉm cười, nhưng chỉ cảm thấy ***g ngực đau nhức buồn rầu, nước mắt tưởng chừng chỉ trứa rơi xuống. Bởi vậy lời nào cũng không nói, chỉ ngẩng đầu lên, chậm chậm hôn lên môi anh.

Giữa lúc mơ mơ hồ hồ, thoáng như lại nhìn thấy ánh sáng của ngọn đèn cũ trong nhà Tần Tiểu Dương, một thân ảnh quen thuộc nào đó lướt qua khung cửa sổ. Tay tôi run lên, nơi thái dương lại đau nhói, bắt giác tay nắm chặt thành quyền.

“Sao vậy?” Đôi môi ấm áp mềm mại của Lý Thâm kề bên má tôi, thấp giọng hỏi.

“Không.” Tôi lắc lắc đầu, thuận miệng đáp một câu, “Lạnh quá.”

Anh thoáng sửng sốt, đột nhiên phục hồi lại tinh thần, vội vàng kéo tay tôi đi ngược trở lại, ấn tôi ngồi vào trong xe, sau đó cấp tốc khởi động máy, nói: “Cả người cậu đều ướt đầm, mau về nhà thay quần áo.”

“Được.” Tôi ứng một tiếng, dè dặt đưa tay ra túm lấy góc áo anh.

“...” Lý Thâm ngạc nhiên nhìn tôi, trên mặt xẹt qua một tia hồng ửng nhưng lập tức lại khôi phục như thường, anh khẽ ho khan vài tiếng, vội vã chuyển tầm nhìn sang hướng khác.

Suốt dọc đường đi anh chỉ chuyên chú lái xe, không nói chuyện gì nữa. Còn tôi chỉ nghiêng đầu sang, chăm chú nhìn anh chẳng hề chớp mắt, âm thầm miêu tả lại dung mạo tuần tú kia hết lần này đến lần khác trong đầu, chỉ mong từ nay về sau có thể mãi mãi ở bên cạnh anh, không chia lìa nữa.

Lúc về tới nhà, đêm đã rất khuya. Trong phòng khách yên tĩnh không có một tiếng động nào, đèn trong phòng ba mẹ cũng tắt, hiển nhiên đã ngủ say từ lâu.

Lý Thâm bèn kéo tôi đi thẳng vào trong phòng tắm, vừa mở bình nước nóng vừa nói: “Cậu tắm nước nóng một lát trước đi, tôi đi lấy quần áo sạch tới.”

Ngữ khí mặc dù lạnh lùng cứng nhắc, nhưng động tác lại ôn nhu vô cùng.

Tôi gật gật đầu ngoan ngoãn làm theo, ánh mắt vẫn một mực quán quanh người anh, một khắc cũng không rời. Mãi đến khi anh đưa quần áo vào, lại tiện tay đóng cửa phòng tắm lại, tôi mới khẽ thở dài một tiếng, ngẩn ngơ nhìn lên trần nhà trắng như tuyết. Nước ấm xối ào ào lên người, xua đi từng cơn ớn lạnh rất nhanh, trong làn hơi nước mù mịt, tôi mơ hồ nhìn thấy nụ cười yêu đã đến gần như quỷ dị của Tần Tiểu Dương, rồi một lát sau, lại trở thành ánh mắt thâm trầm muốn nói lại thôi của Lý Thâm.

Tôi hồi hận quá muộn màng.

Không hiểu tại sao trước kia mình lại có thể ngu xuẩn đến vậy, khăng khăng cố chấp với một người không hề yêu tôi, sau đó lại làm tổn thương một người yêu tôi sâu sắc không biết bao nhiêu lần.

Liệu rằng bắt đầu từ bây giờ dốc lòng yêu anh, còn kịp hay không?

Lúc tôi tắm rửa xong bước ra ngoài, Lý Thâm đang ngồi trên ghế sofa đọc sách, vừa nhìn thấy tôi liền nhú mày, lạnh giọng hỏi: “Sao không lau tóc cho khô? Đã nói bao nhiêu lần rồi, như vậy sẽ bị cảm lạnh.”

Nói xong liền duỗi tay ra kéo tôi vào trong lòng, đoạt lấy chiếc khăn bông trên vai tôi, bắt đầu nhẹ nhàng giúp tôi xoa tóc. Tôi cúi thấp đầu, cảm thấy nhịp hô hấp nhàn nhạt sát ngay bên tai, không nhận được đồ bồng hai má, tim đập càng nhanh.

Qua một lúc lâu Lý Thâm mới dùng tay gạt gạt lại mớ tóc khô được một nửa của tôi, gõ một cái thật mạnh lên trán tôi, không nhanh không chậm mở miệng nói: “Lý Tân Kỳ, cậu có chuyện gạt tôi.”

“Hả? Không, không có.”

“Vậy tại sao cậu vẫn luôn tâm bất tại yên (lòng không yên, lơ đãng)?” Anh cúi người xuống, nhìn thẳng vào mắt tôi hỏi, “Rốt cuộc Tần Tiểu Dương đã nói với cậu những gì?”

Tôi vừa nghe thấy cái tên kia, cơ thể liền run rẩy đến không thể kiềm chế, miệng mấp máy nhưng không nói nên lời. Ngực như bị một cây kim đâm tới, rút ra rút vào, khuấy đảo lung tung, trong phút chốc đã đâm tôi đến huyết nhục mơ hồ.

Tôi nhắm mắt lại hít sâu một hơi, cuối cùng vẫn là cắn răng hỏi: “Anh và Tần Tiểu Dương căn bản không phải lưỡng tình tương duyệt, anh lúc trước là vì cứu em nên mới ở lại bên cạnh hắn, có phải không?”

Nghe tôi nói vậy sắc mặt Lý Thâm liền lập tức biến đổi.

Tôi chưa từng thấy biểu tình nào của anh đáng sợ như vậy, mặt mũi trắng bệch, không còn một tia huyết sắc, đôi mắt tăm tối âm u, hàn ý bức người.

Tôi lúc trước còn ôm một tia huyền tưởng, cho rằng Tần Tiểu Dương có lẽ chỉ đùa giỡn tôi mà thôi, nhưng bây giờ nhìn thấy dáng vẻ anh như vậy, liền biết rõ đáp án. Bởi vậy liền nhào tới, sống chết ôm chặt lấy vai anh, nghiêng rằng nghiêng lợi, trong miệng mơ hồ nổi lên cả vị máu tanh.

“Là giả! Sao anh có thể đáp ứng loại điều kiện như vậy của hắn?” Tôi há hốc miệng thở hồng hộc, hỏi đứt quãng, “Anh, Tần Tiểu Dương lừa em thôi, có phải không?”

Tôi hét lên từng chữ, hoàn toàn không thể khống chế được cảm xúc, thậm chí cảm thấy mình sắp ngạt thở tới nơi. Tôi hận Tần Tiểu Dương đục nước béo cò, nhưng người khiến tôi hận nhất lại là chính tôi, nếu không phải vì tôi, Lý Thâm sao có thể bị người uy hiếp?

“Đương nhiên là giả.” Lý Thâm vỗ nhẹ lên lưng tôi, giọng nói bình bình tĩnh tĩnh, đậm đặc như nước, “Tôi và Tần Tiểu Dương... chẳng qua chỉ là một cuộc giao dịch mà thôi.”

“Nhưng mà, anh...”

“Tôi chưa bao giờ cảm thấy hối hận, cũng chưa từng chịu một chút ủy khuất nào.” Anh đưa tay lên nhéo nhéo hai má tôi, diện vô biểu tình nói, “Chỉ cần cậu sống được thật tốt, bất luận tôi có thể nào cũng không sao cả.”

“Anh.” Tôi thốt ra chữ kia khó khăn vạn phần, thanh âm tắc nghẹn đến không thể thành tiếng.

Lý Thâm lại chỉ khẽ mỉm cười, nghiêng người về phía trước, chậm rãi hôn lên trán tôi, dịu dàng nói: “Từ nay về sau, những lời Tần Tiểu Dương nói, một chữ cậu cũng không được tin.”

Vừa nói vừa nhẹ nhàng trượt nụ hôn xuống thấp hơn, xuôi xuống tới gáy tôi.

“Lý Tân Kỳ,” Anh buông một tiếng thở dài như có như không, chậm chậm nói rõ từng chữ, “Cậu chỉ cần tin tôi là đủ rồi.”

32. Chương 33

“Ừm.” Tôi hàm hàm hồ hồ trả lời một tiếng, đầu óc choáng váng, tay chân mềm nhũn ra.

Mới vừa rồi còn vừa khóc vừa cười, dần vật đến chết đi sống lại, nhưng vừa được Lý Thâm hôn mấy cái liền không thể suy xét thêm bất cứ thứ gì, cả người mềm nhũn dán lên người anh, trái tim đập như trống dồn.

Lý Thâm khẽ thở dốc, ngón tay thon dài mơn trớn khóe mắt tôi, thì thầm nói một câu: “Vừa rồi cậu hét lớn như vậy, không biết có đánh thức cha và dì không.”

“A, vậy phải làm sao bây giờ?”

Anh không trả lời, chỉ lẳng lặng nhìn tôi chăm chú, một lát sau chậm chậm cúi đầu tới gần, trên mặt mơ hồ phỉếm hồng, khe khẽ nói ra mấy chữ: “Phòng của tôi cách đây khá xa, hiệu quả cách âm hẳn là không tồi.”

Tôi ngẩn người, sau đó liền hiểu được ý tứ trong lời nói của anh, mặt tức thì nóng lên. Ngay ngốc một hồi lâu mới cúi thấp đầu, do do dự dự nắm lấy tay anh. Anh chấn động toàn thân, lập tức xoay chuyển tầm mắt, không nhìn vào mắt của tôi nữa, chỉ đứng dậy mà không nói một lời, kéo tay tôi đi vào trong phòng.

Cửa phòng vừa đóng lại, tôi liền bỏ nhào tới ôm chặt lấy Lý Thâm, hai tay bấu chặt lên bờ vai anh, vừa hôn lung tung vừa hỏi: “Anh, anh có hối hận vì đã thích em không?”

“Đương nhiên không.”

“Nhưng, anh vì cứu em mà đáp ứng loại điều kiện này, vậy mà em đối với anh lại không hiểu được gì hết, trái lại còn năm lần bảy lượt xem nhẹ sự tồn tại của anh, lẽ nào anh không cảm thấy...”

“Ngu ngốc!” Anh cắn mạnh một cái lên môi tôi, đôi mắt đen lay động, chậm chậm nói, “Khi đã yêu một người, sao có thể cảm thấy thống khổ?”

Trái tim tôi đập thành thịch, tức thì động tình không thôi. Vì thế chỉ nhắm mắt lại, càng ra sức hôn anh, gọi tên anh liên hồi.

Lý thâm.

Lý Thâm...

Tôi do dự đấu tranh đã lâu như vậy, đến cuối cùng rốt cuộc vẫn là yêu anh. Từ nay về sau cam tâm tình nguyện trầm luân vào trong tình yêu ấy, sẽ không còn lưỡng lự nữa. Bây giờ ít nhiều đã có thể hiểu được tâm tình của Tần Tiểu Dương, nếu đổi lại là tôi, chỉ e cũng sẽ vì người đàn ông trước mặt này mà phát điên phát cuồng mất.

Sự thực chứng minh, tôi quả thật điên đến lợi hại.

Rõ ràng biết ba mẹ ở ngay phòng bên cạnh, tôi vẫn cùng Lý Thâm lăn lộn trên giường, hơn nữa còn hết lần này đến lần khác cuốn lấy anh không tha, thẳng đến khi sức cùng lực kiệt mới trầm trầm chìm vào giấc ngủ.

Kết quả, sáng sớm ngày hôm sau tỉnh lại liền thấy khắp người trên dưới đều nhức mỏi không thôi, cổ họng khàn đến nói không ra tiếng, thậm chí ngay cả khí lực để mặc quần áo cũng không vận ra được.

Lý Thâm ở bên giường gọi mấy tiếng, sau đó liền dứt khoát kéo tôi ra từ trong ổ chăn, bàn tay nhẹ nhàng phủ lên trán tôi, cau mày nói: “Quả nhiên phát sốt rồi.”

“A? Sinh bệnh?”

“Hôm qua em mắc mưa, lại không lau khô tóc cho tốt, đương nhiên dễ bị cảm.”

Tôi hít hít mũi, nhỏ giọng rì rầm: “Em còn tưởng là vì miệt mài quá độ chứ...”

“Im miệng.” Lý Thâm trầm mặt xuống, không chút khách khí véo một cái lên má tôi, lạnh lùng nói, “Anh đưa em tới bệnh viện.”

Nói dứt lời liền khom người đi nhặt lại quần áo rơi rụng trên mặt đất, mặc từng chiếc từng chiếc lên người tôi. Tôi cả người mơ mơ màng màng, hiển nhiên chỉ có thể mặc cho anh sắp xếp, tới khi lấy tinh thần mới phát hiện ra mình sớm đã bị anh bọc thành một khối cầu.

“Anh, mặc nhiều như vậy, có phải hơi khoa trương quá không?”

Lý Thâm trừng mắt, không hề nói lời nào, chỉ nắm chặt lấy bàn tay tôi kéo ra khỏi nhà.

Tôi thấy nét mặt của anh lạnh như băng, liền không dám tiếp tục phàn nàn thêm nữa, ngoan ngoãn ngồi vào trong xe.

Xe chạy rất nhanh.

Giữa lúc tôi còn đang nửa tỉnh nửa mê đã được đưa tới trước cửa bệnh viện. Sau đó lại tiếp tục bị Lý Thâm kéo kéo lôi lôi chạy khắp nơi, mơ mơ màng màng khám xong bệnh, lại văng vẳng vất vả ngồi ở trong phòng truyền dịch, vốn tưởng rằng chỉ cần uống một liều thuốc là được, ai ngờ Lý Thâm lại tìm Lâm Nhã tới giúp tôi truyền nước.

Tôi vừa thấy nụ cười dịu dàng của người phụ nữ kia liền cảm thấy trên mặt nóng rần lên, xấu hổ nói không ra lời, chỉ đành toét miệng cười ngây ngô. Mà Lý Thâm suốt chút nữa trở thành chồng của cô lại vẫn nói chuyện với giọng điệu bình tĩnh, tựa hồ chẳng chút để tâm khúc mắc.

“Anh còn có việc phải xử lý, tên nhóc này đành nhờ em vậy.”

“Không vấn đề gì.”

Lý Thâm vừa đi khỏi, Lâm Nhã liền ngồi xuống bên cạnh tôi, cười tủm tỉm cùng tôi nói chuyện.

“Lý tiên sinh, đã lâu không gặp.”

“Ừm, đúng vậy.”

“Dạo này đang bận những việc gì?”

“Đã nộp đơn xin từ chức ở công ty cũ rồi, công việc mới vẫn chưa tìm được, chỉ có thể loanh quanh ở nhà.”

“Thân thể đã khỏi hẳn rồi chứ?”

“Ồn rồi, cảm ơn đã quan tâm.”

Tôi lúc thì gật đầu lúc lại lắc đầu, lơ đãng trả lời cô, âm thầm suy nghĩ, lúc trước nếu không phải vì tôi bị bắt cóc, cô và Lý Thâm có lẽ đã sớm kết hôn rồi. Bởi vậy vừa áy náy vừa ghen tị, trên mặt mặc dù vẫn mang nụ cười, nhưng trong lòng lại chịu đủ mọi giày vò.

May mà Lý Thâm rất nhanh đã quay trở lại, nhét một bọc nhựa vào trong tay tôi, ra lệnh liên miên: “Em chưa ăn sáng, giờ hẳn là đói bụng rồi phải không? Trước tiên ăn hết cháo ngay, anh phải nán lại một lúc nữa rồi sẽ đi mua chút gì đó để tiêu hóa cho em.”

Nói xong lại khoát khoát tay, xoay người đi mất.

Tôi giương mắt nhìn theo bóng lưng anh, cảm thấy trước ngực ầm ầm áp áp, lộ ra tất cả nhu tình. Vừa ăn cháo anh đưa tới vừa hồi tưởng lại đêm ngọt ngào triền miên hôm qua, không cách nào ngừng cười trộm.

Nhưng không lâu sau Lý Thâm đã lại chạy tới, tùy tay đưa cho tôi một quyển tạp chí, nói: “Truyền nước đại khái còn phải mất hai tiếng đồng hồ nữa, em ngồi một mình nhàm chán, đọc mấy mẫu truyện cho đỡ buồn đi.”

Dứt lời, lại bước nhanh rời đi.

Nhưng mới mười mấy phút đồng hồ sau, Lý Thâm lại một lần nữa xuất hiện trước mặt tôi.

“Lý Tân Kỳ...”

Anh vừa mới mở miệng đọc ra tên tôi, Lâm Nhã đứng một bên liền bật cười thành tiếng, hắng giọng một cái, nói: “Bác sĩ Lý, mới có nửa giờ đồng hồ ngắn ngủi mà anh đã chạy qua chạy lại ba lần rồi. Bên này đã có tôi lo liệu, anh không cần phải khẩn trương như vậy đâu.”

“Tôi không có khẩn trương.” Lý Thâm trừng mắt liếc Lâm Nhã, lại nhìn về phía tôi, vẻ mặt cực mất tự nhiên, “Thật đó.”

“Nếu đã như vậy, phiền anh quay trở về tập trung làm việc, không cần lại bận tâm mấy chuyện nhỏ nhặt nữa.”

“Tôi...” Lý Thâm nhú nhú mày, rầu rĩ ửng một tiếng, mắt vẫn thẳng tắp nhìn về phía tôi, muốn nói gì đó lại thôi. Cuối cùng vẫn là không nói gì cả, xoay người đi ra ngoài.

Tôi lưu luyến nhìn theo bóng lưng anh rời đi, vừa quay đầu lại liền đối diện với ánh mắt tựa tiểu phi tiểu của Lâm Nhã.

“Lâm... Lâm tiểu thư?”

“Tình cảm của cậu và bác sĩ Lý quả nhiên rất tốt.” Cô chớp chớp mắt, trong nụ cười có ẩn hàm thâm ý.

“Ax, bình thường thôi mà.”

“Lần trước, lúc anh ấy nhờ tôi gọi điện thoại cho cậu, tôi còn lo lắng đấy, hiện giờ xem ra hẳn là đã lo bò trắng răng rồi.”

“A? Điện thoại nào?”

“Ax...” Cô thoáng ngẩn ra, lập tức lấy tay che miệng, thất thanh nói, “Nguy to, tôi đã đáp ứng sẽ giúp anh ấy giữ bí mật.”

33. Chương 34

Tôi vừa nghe vậy liền cảm thấy vô cùng nghi hoặc, vội vàng hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì? Vì sao phải gạt tôi?”

“Ax,” Lâm Nhã cười ngắc ngứ, vẻ mặt biến đổi mấy lần, có chút bối rối nói, “Cũng không phải chuyện gì quan trọng đâu, cậu đừng để tâm.”

“Lâm tiểu thư?!”

“Ngại quá, tôi còn có việc khác phải làm, đành đi trước vậy.” Nói xong liền đứng dậy, phi nhanh ra ngoài chạy như trời chết.

Tôi vốn định đuổi theo hỏi cho rõ ràng, nhưng trên tay vẫn còn đang truyền nước, căn bản không thể động đậy được. Chỉ đành nhủ mảy, ngơ ngác ngồi ngốc tại chỗ, mí mắt giật giật, mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng cho lắm.

Tôi và Lâm Nhã cũng không quá quen thuộc, đã biết nhau lâu như vậy nhưng mới chỉ gọi cho nhau một cuộc điện thoại. Cũng chính là khoảng thời gian tôi ở nhà Tần Tiểu Dương kia, cô gọi điện tới báo cho tôi biết cô và Lý Thâm sẽ kết hôn.

Nhưng mà, chuyện này sao có thể là Lý Thâm nhờ cô làm?

Lý Thâm khi ấy lạnh như khối băng, luôn miệng nói hôn sự của anh không liên quan gì đến tôi, làm sao có thể âm thầm ở trong bóng tối mưu tính chuyện này? Trừ phi tất cả đều là anh làm giả để gạt người, thậm chí ngay cả một màn hôn lễ kia cũng là giả...

Tôi càng nghĩ càng cảm thấy kinh hãi, sống lưng từng trận rét lạnh, lòng bàn tay dần dần toát ra mồ hôi lạnh. Nhưng lập tức lại tỉnh ngộ, âm thầm cười trí tưởng tượng của mình quả thực quá sức phong phú.

Tôi và Lý Thâm từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, lẽ nào còn không hiểu tính cách của anh hay sao? Tính tình của tên kia vừa lạnh lùng vừa cứng rắn, căn bản khinh thường không chơi những trò tạp hí này. Hơn nữa lời Lâm Nhã nói cũng hàm hồ không rõ nghĩa, có lẽ trong đó còn có hiểu lầm gì chẳng, cứ ở trong này hồ tư loạn tưởng còn chẳng bằng trực tiếp đi tìm cô hỏi cho rõ ràng.

Đang mãi nghĩ ngợi, ở cửa phòng truyền dịch lại bất ngờ xuất hiện một đạo thân ảnh quen thuộc nào đó.

“Anh?” Tôi lấy làm kinh hãi, “Sao anh lại đến đây nữa rồi?”

Lý Thâm không đáp lời, chỉ bước nhanh tới nhìn xung quanh phòng, nghiêm mặt hỏi: “Lâm Nhã đâu?”

“Cô ấy còn có việc phải làm, đi trước rồi.”

Anh gật gật đầu, sắc mặt hơi nguôi xuống, ngồi xuống bên cạnh tôi, khoanh hai tay trước ngực yên lặng không nói gì.

“Anh, hôm nay anh không phải làm việc sao?”

“Không, anh rất nhiều việc.”

“Vậy sao anh suốt ngày chạy qua bên này vậy?”

Anh nheo nheo mắt liếc nhìn tôi, thong thả ung dung mở miệng nói: “Anh có chuyện muốn nói với em.”

“Chuyện gì?”

“Quên mất rồi.”

“Hả?” Tôi giật mình thẳng thốt.

“Đùa em thôi.” Anh cúi đầu cười, đưa tay tới sờ sờ lên mặt tôi, nói, “Anh chỉ là muốn nhìn em một chút.”

Trái tim tôi nhảy dựng, trên mặt lập tức lại hồng lên, không kìm được cúi đầu xuống, luống cuống tay chân.

“Lý Tân Kỳ,” Lý Thâm xích lại gần bên cạnh tôi, bờ môi ấm áp kề sát bên tai tôi, thì thầm nói, “Những lời ngày hôm qua... em có thể lặp lại một lần nữa được không?”

Cả người tôi văng vẳng vất vả, nhất thời không nghe hiểu được ý tứ của anh, ngây ngốc hỏi lại: “Lời nào?”

Anh không nhắc lại, chỉ đưa tay nâng cằm tôi lên, lẳng lặng đối diện với tôi. Đôi mắt đen thăm thẳm nhìn thẳng vào mắt tôi, khiến tôi cảm thấy như bị ánh mắt đó nuốt chửng, ôn nhu tựa thủy.

Tôi lúc này mới hiểu được tâm tư của anh, mặt càng đỏ lên lợi hại, nhỏ giọng lí nhí: “Em đêm qua nói nhiều lần như vậy, anh còn chưa nghe thấy sao?”

“Nghe được rõ ràng.” Anh ngừng một chút, nhẹ nhàng cầm lấy tay tôi, giọng nói mờ ám, “Nhưng mà... vĩnh viễn đều không đủ.”

Tôi đêm qua sống chết ôm chặt lấy anh không buông, chẳng chút do dự nói ra rất nhiều lời bày tỏ, thời khắc này lại cảm thấy vạn phần quẫn bách, ngay cả một chữ cũng không nói ra được. Vì thế lại cúi đầu xuống, vuốt phẳng bàn tay anh ra, dùng ngón tay viết từng nét từng nét lên trên đó.

... Thích...

Em thích anh.

Lặp đi lặp lại, cũng chỉ là một câu nói bình thường như vậy, nhưng mỗi chữ tôi viết đều khiến Lý Thâm mỉm cười, ánh mắt thủy chung quán quýt trên người tôi, một khắc cũng không rời.

Đến cuối cùng, ngay cả tôi cũng nhịn không được bật cười theo.

Như đang ở trong mộng.

Sau khi tiêm và uống thuốc xong, bệnh cảm của tôi đã khá hơn phân nửa, Lý Thâm lại chăm sóc tôi hết như bị bệnh nặng chưa khỏi, danh chính ngôn thuận vào ở trong phòng tôi.

Tôi mới đầu còn rất vui vẻ, mấy ngày sau lại có chút ăn không tiêu. Chỉ vì cơ thể của tôi mới vừa hồi phục, Lý Thâm liền kéo tôi ra khỏi chăn từ sáng sớm, kiên quyết bắt tôi đi chạy bộ!

Tôi mặc dù vạn phần không tình nguyện, nhưng lại thực sự không có can đảm làm trái ý anh, chỉ đành vừa thở hổn hển cất bước chạy vừa thì thầm lẩm bẩm: “Sao tôi lại xui xẻo như vậy? Thích ai không thích lại cứ mặc danh kỳ diệu thích một tên đầu gỗ.”

Vừa dứt lời, Lý Thâm đang chạy phía trước liền quay đầu lại, tà tà liếc nhìn tôi. Anh rõ ràng nghe thấy lời oán trách vừa rồi của tôi, nhưng cũng không nổi giận, chỉ lạnh lạnh nói: “Lý Tân Kỳ, tốc độ của em quá chậm, chạy nhanh hơn một chút.”

“Em không có sức lực.”

“Em chính là ngày thường không chịu vận động nên thể chất mới kém như vậy, động một tí là ngã bệnh. Cho nên nhất định phải tăng cường rèn luyện, chạy mau.” Nói xong liền trừng mắt nhìn tôi, biểu tình nghiêm túc, thiếu điều lấy cái roi da quất lên người tôi nữa thôi.

Khóe miệng tôi khẽ giật giật, tức giận không thôi. Khó khăn lắm mới được lương tình tương duyệt, anh không chừng chiều tôi khắp nơi thì thôi, lại vẫn còn ngược đãi tôi? Thật đáng giận.

Càng nghĩ càng cảm thấy ủy khuất, cước bộ cũng dần thả chậm, cuối cùng thẳng thắn dừng lại. Lý Thâm quay đầu lại thúc giục tôi mấy lần cũng không thấy có hiệu quả, đành phải cúi đầu thở dài một tiếng, chậm rãi đưa tay phải ra.

Tôi ngây ngốc, nắm lấy tay anh chẳng chút do dự, vì thế anh cứ như vậy dắt tay tôi tiếp tục chạy về phía trước.

“Lý Tân Kỳ, thân thể của em thực sự rất kém.”

“Ồ.”

“Nếu em lại ngã bệnh nữa, anh sẽ lo lắng.”

“Ồ.”

“Cho nên, ngoan ngoãn nghe lời có được không?”

“Ừm.”

“Vậy sau này mỗi sáng đều cùng anh chạy bộ?”

“... Được.”

Trời còn chưa sáng, tôi và Lý Thâm đã tay nắm tay chạy mấy vòng liên tiếp, thẳng tới khi mệt đến toát hết mồ hôi, hết cả khí lực. Việc này quả thực chẳng có chút nào lãng mạn, nhưng không hiểu sao tôi lại cảm thấy ngực mình ấm áp, kìm lòng không đành muốn nở nụ cười.

Ài, thì ra không phải tôi đây xui xẻo thích một tên đầu gối, mà là tôi biết rõ người kia là một tên đầu gối, nhưng vẫn kiên quyết muốn thích anh.

34. Chương 35

Sau khi chạy bộ trở về nhà, Lý Thâm vội vàng thu dọn một chút đồ dùng rồi lại vội vã chạy đi làm. Dù sao tôi cũng đang nhàn rỗi nhàm chán, liền theo anh đi ra ngoài, định cùng đi dạo một vòng trên đường.

Nào ngờ vừa đi được vài bước, bên tai lại truyền đến tiếng lải nhải liên miên của ai đó: “Em vừa mới bị cảm, đừng chơi đến quá mệt, về nhà nghỉ ngơi sớm một chút đi. Nhớ phải luôn mang theo ít tiền bên người, khi nào đói bụng thì mua chút gì đó ăn. Lúc qua đường phải chú ý đèn giao thông, nhớ đi qua chậm chậm thôi, đừng lúc nào cũng chạy qua. A, hình như em mặc quá ít áo rồi, vẫn nên quay về mặc thêm một chiếc nữa đi...”

“Anh!” Tôi đảo đảo mắt, hung hăng đẩy anh một cái, nói, “Anh còn dài dòng như vậy thêm nữa, hai người chúng ta đều không cần phải ra ngoài, trực tiếp quay về nhà ăn cơm trưa luôn được rồi.”

Lý Thâm nghẹn lời, lúc này mới không nói nữa. Nhưng đôi mắt anh vẫn nhìn thẳng vào tôi chăm chú, nhìn đến nỗi trái tim trong ngực tôi lại đập thành thịch, tay chân mềm nhũn ra, cơ hồ đi không nổi.

Sau đó, người ta đã ngồi vào trong xe rồi vẫn còn không quên thò đầu ra dặn dò tôi một câu: “Có việc gì thì gọi điện thoại cho anh.”

“Biết rồi, đi đường cẩn thận.” Tôi ra sức vẫy vẫy tay, than nhẹ một tiếng.

Mặc dù ngày trước Lý Thâm cũng rất thích quấn tôi, nhưng dạo gần đây dường như còn có xu hướng trầm trọng hơn, ngay cả đi ra ngoài tản bộ cũng cảm thấy một hồi không yên, quả thực là bảo vệ quá mức rồi. Bất quá, thỉnh thoảng được mở rộng tầm mắt nhìn thấy bộ dạng khảnh khảnh của anh, kể ra cũng không tồi.

Nghĩ đến điều này, khóe môi tôi lại không kiềm được mà cong lên, tràn đầy dưới đáy lòng... đều là hạnh phúc.

Bởi vậy ngay cả lúc đi cũng đeo một nụ cười ngây ngô trên mặt, mặc dù chỉ là dạo bước không mục đích nhưng tâm tình lại cực tốt, trong miệng bất giác khẽ ngâm nga một ca khúc.

Đang đi bỗng nhiên có người vỗ mạnh lên vai tôi, thân thân thiết thiết gọi: “Tiểu Kỳ ~”

Tôi giật mình hoảng sợ, quay đầu lại liền đối diện với một gương mặt quen thuộc. “Chu Lãm?”

“Lâu không gặp, tôi nhớ cậu sắp chết rồi.” Hấn vừa nói vừa dang tay ra bỏ nhào tới.

Tôi vội vàng lùi về phía sau hai bước, nhắc chân lên đá cho hấn một cú.

“Oa!” Chu Lãm kêu thảm một tiếng, ủy ủy khuất khuất trách, “Sao không cho tôi ôm?”

“Đây là nơi công cộng, chú ý hình tượng một chút.”

“Nhưng cậu trước kia chưa từng để ý tới những chuyện này mà, rõ ràng là có niềm vui mới nên không cần tình yêu cũ tôi đây nữa rồi.”

“...” Tôi thoáng ngẩn người, biết hấn đang trêu chọc mình nhưng vẫn lập tức đỏ mặt.

May mà Chu Lãm vẫn chưa phát hiện ra sự khác thường của tôi, chỉ lắc lắc chiếc túi nhựa lớn đang cầm trong tay, cười hì hì nói: “Tôi vừa mới đi mua đồ ăn, chuẩn bị về nhà làm lẩu, không bằng cậu đi cùng luôn nhé?”

Tôi vốn đang nhàn rỗi đến nhàm chán, hiển nhiên liền gật đầu đáp ứng, cùng hấn đi về nhà.

Trong mấy tháng gần đây đã xảy ra quá nhiều chuyện, lâu rồi tôi không tới nhà Chu Lãm, kết quả, vừa bước vào cửa liền bị hù cho một trận. Gian nhà của hấn không lớn, vốn chưa thể gọi là thực sự sạch sẽ, nhưng chỉ ít cũng quét dọn ngăn nắp, hiện giờ lại hoàn toàn biến thành một tình cảnh thế này — báo và tạp chí ném đầy đất, trong góc phòng là một chồng vỏ bia rỗng, trên mặt bàn toàn là vỏ hoa quả và giấy vụn, bên cạnh sofa còn có mấy bộ quần áo bẩn chưa giặt.

“Cậu... nhà của cậu bị cướp?” Tôi nuốt nuốt nước miếng, gần như không tìm được lời ra.

Chu Lãm gượng cười mấy tiếng, đá văng mấy thứ tạp vật bên cạnh chiếc ghế dựa, nói: “Ngại quá, trong nhà hơi lộn xộn, cậu thông cảm chút nha.”

Vừa nói dứt lời, chợt nghe thấy từ trong phòng ngủ truyền đến một tiếng gọi lớn: “Cuối cùng cũng về rồi sao? Sao cậu đi lâu như vậy, tôi đói sắp chết rồi!”

Giọng nói trầm khàn, tương đối... quen tai.

Tôi sửng sốt, ngón tay run lên, huyết dịch toàn thân đều như đông cứng. Một lúc lâu sau mới phục hồi lại tinh thần, bước nhanh về phía phòng ngủ, đẩy mạnh cánh cửa ra.

Phóng mắt nhìn vào, quả nhiên thấy trên giường có một người đang nằm.

Trời lạnh như vậy mà hấn ta lại chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, hơn nữa thân thể đều bao bọc trong chăn, chỉ lộ ra một cánh tay đang ắn ắn chiếc điều khiển ti vi.

“Lăng Chính...” Tôi vạn phần cất lực đọc ra cái tên nọ, trong đầu một mảnh hỗn loạn.

Hấn tà tà liếc nhìn tôi, bộ dạng lười biếng uể oải chào hỏi: “Lý Tân Kỳ, lại gặp rồi.”

“Sao cậu lại ở chỗ này?”

Hấn nhún nhún vai, ngáp dài một cái, vẫn bộ dạng biếng nhác kia, nói: “Cậu tự hỏi tên hỗn đản họ Chu kia đi.”

Tôi thoáng ngẩn người, chuyển rời tầm mắt về phía Chu Lãm. Hấn lại chỉ híp mắt cười cười, lộ cộc chạy vào trong phòng bếp, một lát sau lại bước nhanh trở về, đem chiếc túi chườm vừa được hâm nóng nhét vào trong lòng Lăng Chính, sau đó mới ôm lấy vai tôi nhỏ giọng kể lể, đem đầu đuôi mọi chuyện tỉ mỉ thuật lại một hồi.

Tôi vừa nghe xong liền cứng đờ cả người, lúc thì nhìn Chu Lãm, lúc lại quay qua nhìn Lăng Chính, chấn kinh quá đổi, lắp ba lắp bắp nói: “Cậu... hấn... sao có thể...”

Lăng Chính lúc này mặc dù lời thôi lệch thếch, nhưng khuôn mặt kia lại vẫn anh tuấn đến thiên nộ nhân oán, có người nguyện ý bao dưỡng tên công tử như hấn cũng là chuyện bình thường, nhưng mà... tên ngu ngốc ấy sao có thể là Chu Lãm?

Chu Lãm vẫn luôn thăm mền Lăng Chính?

Chắc! Nếu ngược lại có khi tôi còn tin được một chút!

Bất luận nghĩ thế nào tôi cũng đều cảm thấy việc này quái dị muốn chết, thế nhưng sự thực lại bày ra trước mắt, không thể không tin. Rồi rầm đến rồi rầm đi, mãi tới khi cả ba người cùng ngồi một chỗ ăn trưa tôi vẫn chưa phục hồi lại tinh thần, ánh mắt tối tối lui lui giữa Chu Lãm và Lăng Chính vô số lần.

“Lý Tân Kỳ,” Lăng Chính mắt kiên nhẫn gõ bàn một cái, nói, “Cậu không tập trung mà ăn đi, nhìn chăm chăm vào tôi làm cái gì? Muốn chết hả?”

“Không, tôi chỉ là có chút hoài nghi...”

“Cái gì?”

“Cậu và Chu Lãm thâm cừ đại hận, sao lại có thể ngoan ngoãn ở nơi này? Chắc không phải là có âm mưu gì chứ?”

Nghe vậy sắc mặt Lăng Chính liền biến đổi, hung hăng giẫm lên chân tôi, chống cằm cười lạnh: “Cho dù tôi thật sự có mục đích gì đi nữa thì người nào đó vẫn là cam tâm tình nguyện bị tôi hại.”

Nói xong liền dương dương tự đắc liếc nhìn Chu Lãm, con người đảo vòng vòng, lại cười: “Không giống tên ngu ngốc nhà cậu, cho dù bị người ta bán cũng chẳng hề hay biết, còn ngu ngốc xem đối phương là người tốt.”

“Có ý gì?”

“Cậu có biết... lần trước vì sao tôi bắt cóc cậu không?”

“Đương nhiên là vì báo thù.” Tôi chớp chớp mắt, nghi hoặc khó hiểu. Trừ cái đó ra còn có thể vì nguyên do gì, chẳng có nhẽ tại hấn ghen với tôi?

“Sai rồi.” Lăng Chính xùy cười một tiếng, nhú mày nói, “Tôi là vì tiền. Khi đó có người đưa tôi tiền bảo tôi đi bắt cóc cậu, cho nên tôi mới động thủ.”

Tôi thất kinh, ngây ngốc hỏi: “Ai?”

Tôi tự nhận là mình không có đặc tội với kẻ nào, ngoại trừ Lăng Chính ra thì cũng không còn kẻ thù nào khác, ai lại nhảm chán đến nỗi muốn bắt cóc tôi?

Lăng Chính nhếch nhếch khóe môi, cười càng thêm tùy tiện, trong đôi mắt đen tấn hiển vẻ trào phúng, nhỏ giọng phun ra một câu: “Chính là vị Lý tiên sinh lúc ấy chạy tới cứu cậu.”

35. Chương 36

Vừa nghe thấy vậy tôi liền ngây ngẩn cả người, toàn thân chấn động, đôi đũa trên tay rơi thẳng xuống đất. Một lúc lâu sau mới hồi phục lại tinh thần, chậm chậm khom lưng nhặt đũa lên, tỉ mỉ chà lau một hồi, sau đó cười cười với Lăng Chính, nói: “Cho dù cậu muốn làm tôi nổi giận thì cũng không cần phải bịa ra lời nói dối hoang đường như vậy. Anh tôi là công dân tốt tuân thủ luật pháp, không có khả năng cùng dây dưa với loại người như cậu.”

“Không tin thì bỏ đi, dù sao sống chết của cậu cũng không liên quan gì đến tôi. Bất quá, người bình thường cho dù dùng đầu gối nghĩ lại cũng có thể phát hiện ra sơ hở trong đó, sao chỉ có cậu là trì độn đến tận mức này?”

“Sơ... sơ hở gì?”

“Biểu hiện của anh cậu ngày hôm đó chẳng lẽ còn chưa đủ kỳ quái hay sao? Cũng đã bị người ta bắt cóc rồi, còn kéo ra cái bộ dạng kia, hấn muốn chết à? Còn nữa, nếu tôi thật sự muốn tìm cậu báo thù, cậu làm sao có thể chỉ chịu một chút thương tích nhẹ như vậy? Đã sớm đứt tay đứt chân rồi.” Hấn ngừng một lát,

cười cười, “À phải rồi, thời điểm ấy cậu bị tôi ngược đãi lâu như vậy, cảnh sát lại chậm trễ mãi không thấy tới, cậu đoán là vì cái gì?”

Tôi nghiêng chặt răng, ngón tay bắt đầu run rẩy, trầm giọng hỏi: “Bởi vì căn bản không có ai báo cảnh sát?”

“Ừi chà,” Lăng Chính nhướn miệng cười, khẽ nâng cằm tôi lên, nói, “Cậu lại biến thành thông minh rồi.”

Tôi đẩy phất tay hất ra, hung hăng trừng mắt, buột miệng hét lên: “Nói xằng bậy! Anh tôi vốn đã định báo cảnh sát, nhưng chỉ là Tần Tiểu Dương...”

Nói còn chưa hết câu, Lăng Chính liền đảo đảo mắt, thì thầm lẩm bẩm như có điều suy nghĩ: “Tần? Là vị giám đốc Tần ở công ty các cậu? Tôi nhớ rõ, lúc ấy hắn cùng anh cậu đến tìm tôi, còn đặc biệt dặn dò một câu: Lý Tân Kỳ chịu một chút tiểu thương là được rồi, Chu Lãm thì cứ tùy thế nào cũng được.”

Sau khi nghe xong những lời này, tôi chỉ cảm thấy bên tai vang lên ong ong, đứng phắt dậy, đập một quyền thật mạnh xuống bàn.

“Thứ lỗi.” Huyệt thái dương giật giật, trên lưng nổi lên từng cơn ớn lạnh, thu gom rất nhiều khí lực mới miễn cưỡng phun ra được mấy chữ: “Tôi về nhà trước.”

Nói xong liền xoay người đi mất.

Vừa mới bước ra tới cửa, Chu Lãm đã đuổi kịp, nhẹ nhàng vỗ lên vai tôi nói: “Tên chết tiệt Lăng Chính nói năng bừa bãi lộn xộn, hắn chỉ là bậy bạ thôi, cậu tuyệt đối đừng để ở trong lòng.”

“Đương nhiên.”

“Bất quá, vị Lý tiên sinh kia cùng cậu hình như cũng không có quan hệ huyết thống phải không?” Hắn nhún nhún mày, nghiêm túc nói, “Về sau tốt nhất là cậu nên chú ý một chút, tôi cứ cảm thấy thái độ của anh ta có chút kỳ quái.”

“Có sao?” Tôi trừng mắt liếc hắn, thở phì phì nói, “Tôi thấy Lăng Chính mới thật là thần kinh không bình thường đấy.”

“Ha ha.” Chu Lãm bật cười mấy tiếng, vẫn là điệu bộ cà lơ phất phơ kia, đáy mắt lại tràn đầy cưng chiều.

Chắc, thật không hiểu vì sao Chu Lãm lại đi thích tên biến thái Lăng Chính kia, chẳng lẽ kỳ thực hắn bị ngược cuồng? Lắc lắc đầu, thở dài, sau khi vẫy vẫy tay chào tạm biệt hắn, tôi liền bước nhanh trở về nhà.

Trong nhà không có ai cả.

Tôi thuận tay mở ti vi lên, ngẩn người dựa nghiêng trên ghế sofa.

Mấy lời xằng bậy kia của Lăng Chính, tôi hiển nhiên không tin một câu nào, có kẻ ngu ngốc nào lại bởi vì mấy câu nói bừa của kẻ thù mà sinh ra hoài nghi với người mình yêu cơ chứ? Điểm duy nhất khiến tôi cảm thấy kỳ quái chính là, Lăng Chính và Tần Tiểu Dương vốn không hề quen nhau, vì sao khi nói dối lại kéo cả hắn vào?

Chẳng lẽ... đây cũng là quỷ kế của Tần Tiểu Dương? Dày công sắp xếp một cái bẫy, ly gián tình cảm tốt đẹp của tôi và Lý Thâm? Càng nghĩ càng cảm thấy khả năng này cực lớn, nhưng không biết rốt cuộc hắn đang trù tính kế hoạch gì, phía sau còn có âm mưu nào lớn hơn nữa không?

Tôi vừa nhớ tới nụ cười yêu dã đến gần như quỷ dị của Tần Tiểu Dương liền cảm thấy sống lưng ớn ớn nổi lên từng trận hàn ý, mí mắt giật giật, tâm hoảng ý loạn. Sau một hồi do dự, rốt cuộc vẫn nhấc điện thoại bên cạnh lên, quay số di động của Lý Thâm.

“Alo? Ai vậy?”

“Anh, là em.”

“Lý Tân Kỳ, có chuyện gì sao?”

“Không, chỉ là đột nhiên muốn nghe giọng của anh thôi.” Xác định anh vẫn bình an vô sự là tốt rồi.

“...” Bên kia ống nghe là một hồi trầm mặc.

Cho dù ngăn cách bởi đường dây điện thoại, tôi cũng biết lúc này anh đang xấu hổ, vì thế khẽ cười một tiếng, nói: “Không quấy rầy anh làm việc nữa, em cúp điện thoại trước đây, buổi tối nhớ về sớm một chút.”

Tiên tay gác ống nghe xuống, càng nghĩ càng thấy mình thật đúng là nhàm chán, nhưng nếu không chính tai nghe được giọng của anh thì thật không an tâm. Ngón tay vạch vạch lung tung trên đệm ghế sofa, tới khi phục hồi lại tinh thần mới phát hiện ra chữ mình đang viết là tên của Lý Thâm.

Nhịn không được lại bật cười, chậm chậm nhắm mắt lại, vừa nhắm đọc hai chữ kia vừa nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Tới khi tỉnh lại, vừa mở mắt ra liền đối diện với gương mặt điển trai của Lý Thâm.

“Anh?” Tôi vội vàng ngồi dậy từ trên ghế sofa, quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ mới phát hiện trời đã tối, “Anh tan ca rồi sao?”

Anh gật gật đầu, hỏi: “Sao lại ngủ ở đây?”

“Ồ, vốn là đang xem ti vi, không biết ngủ quên mất từ lúc nào.”

“Lần sau bất kể thế nào cũng phải trở về phòng ngủ, nhớ đắp chăn cho tốt, cẩn thận bị cảm lạnh.”

“Ừm.” Tôi gật đầu ứng một tiếng, thẳng tắp nhìn anh.

Lý Thâm thoáng ngẩn người, đưa tay ra búng búng lên trán tôi, hỏi: “Em cười cái gì?”

“Không biết nữa, chỉ cần vừa nhìn thấy anh là đặc biệt muốn cười.”

Nghe thấy vậy anh lập tức quay đầu đi, có chút mất tự nhiên ho khan vài tiếng, nói: “Em dạo này có phải nhàn rồi đến phát hoảng rồi không? Có thời gian rảnh rồi thì đi tìm việc làm mới đi, đừng cả ngày ngồi gốc ở trong nhà suy nghĩ lung tung.”

“A?” Nụ cười của tôi cứng đờ, nhỏ giọng trách móc, “Còn tưởng anh sẽ nuôi em chứ.”

Lý Thâm lúc này mới quay đầu lại, nghiêng người về phía trước, cẩn thận hôn hôn lên hai má tôi, đôi mắt đen sâu thăm thẳm, dịu dàng nói: “VẬY... cũng không tồi. Dứt khoát nhất em ở trong nhà luôn, ai cũng không cho gặp, chỗ nào cũng không cho đi, từ nay về sau chỉ cho nghĩ đến duy nhất một mình anh.”

Trong lòng tôi khẽ động, cũng hôn đáp lại anh mấy cái, hai tay ôm chặt lấy thắt lưng anh, vừa định mở miệng nói thì chợt nghe thấy ngoài cửa vang lên tiếng bước chân.

Tôi sợ hết cả hồn, vội vàng buông tay ra thụt lùi về phía sau, vừa mới ngồi lên ghế sofa thì mẹ đẩy cửa tiến vào.

“A? Các con đều về rồi à? Chờ một chút nhé, nhẹ đi chuẩn bị cơm tối ngay đây.” Bà liếc mắt về phía bên này, nói, “Tiểu Kỳ, sao mặt con lại đỏ vậy? Còn chưa hết cảm sao?”

“Ax...” Tôi đưa tay lên sờ sờ hai má mình, quần bách đến không nói nên lời.

Lý Thâm lại vẫn bình tĩnh như thường, không nhanh không chậm giải thích giúp tôi: “Chiều nay em ấy ngủ quên ở ghế sofa, bệnh có khả năng tái phát một chút.”

“Thì ra là vậy, lần sau nhớ chú ý giữ gìn thân thể.” Mẹ không chút nghi ngờ lời anh nói, thuận miệng dặn dò vài câu rồi lại tiếp tục đi về phía trước.

Bà vừa khuất bóng trong phòng bếp, Lý Thâm liền nhích lại gần phía tôi, chậm chậm nắm lấy tay tôi. Trái tim tôi đập thình thịch, mặt càng đỏ lên gay gắt, nhưng cũng không hất tay anh ra, trái lại ra sức nắm chặt lấy.

Mười ngón tay đan cài thật chặt, sẽ không chia lìa nữa.

36. Chương 37

Ngày hôm sau tôi thức dậy từ rất sớm, ngoài miệng tuy nói muốn đi tìm việc làm, kỳ thực lại lặng lẽ chạy tới công ty cũ. Nếu đã không rõ Tần Tiểu Dương rốt cuộc đang giở trò quỷ gì, chẳng bằng trực tiếp tới hỏi hắn cho rõ ràng, cũng đỡ phải cả ngày phập phồng lo sợ, hoảng loạn bất an. Những ân oán oán của trước kia, thẳng thắn chấm dứt một lần đi.

Thế nhưng, tôi đến thực sự quá sớm, Tần Tiểu Dương còn chưa tới chỗ làm, bởi vậy đành phải ngồi chờ dưới đại sảnh. Nhân rồi một hồi lâu mới nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia đẩy cửa tiến vào.

Trái tim trong ***g ngực nhảy loạn, đang định đứng dậy nghênh đón, lại liếc nhìn thấy chiếc nhẫn bạc lấp lánh trên ngón tay hắn. Tôi lập tức chấn kinh, bất giác lùi về phía sau mấy bước, lách mình trốn vào một góc khuất, sau đó nhô đầu ra nhìn xung quanh vài lần, ánh mắt chiếu thẳng tới ngón áp út trên tay trái của hắn.

Chiếc nhẫn bạc bên trên... rõ ràng chính là của Lý Thâm tặng cho hắn trước kia.

Sau một khoảnh khắc, tôi chợt nhớ ra lúc trước Tần Tiểu Dương đã đem chiếc nhẫn này ném vào trong lòng sông rồi mà, vì sao hiện tại lại quay trở về trên ngón tay? Lẽ nào lúc ấy hắn căn bản không hề ném đi? Lẽ nào những thống khổ giã dạy đều chỉ là giả bộ để lừa người?

Hắn bởi vì chia tay với Lý Thâm nên mới tháo chiếc nhẫn ra, hiện tại lại đeo lên tay một lần nữa, có phải chứng minh rằng hai người bọn họ đã hòa hảo rồi không? Hoặc là, bọn họ kỳ thực chưa từng chia cách.

Tôi đưa tay lên xoa xoa huyệt thái dương, bỗng cảm thấy hô hấp có chút khó khăn. Vốn dự định tìm hắn để ngã bài, thời khắc này lại hoàn toàn mất đi dũng khí.

Chiếc nhẫn, âm mưu, lừa dối, những lời muốn nói lại thôi của Lâm Nhã, sự khiêu khích châm chọc của Lăng Chính... Xấu chuỗi tất cả những điều này lại, chân tướng đã trở nên vô cùng sống động. Nhưng tôi lại sống chết không chịu thừa nhận, chỉ liên tiếp tự nói với mình rằng: là giả đó, bên trong nhất định có hiểu lầm gì đây.

Vì thế tôi liền quyết định theo dõi Tần Tiểu Dương.

Đáng tiếc tôi không hề có kinh nghiệm về phương diện này, chỉ có thể chạy tới trước cổng công ty mỗi sáng, chờ hắn đi làm rồi lại chờ hắn tan ca, len lén bám đuôi hắn trở về nhà. Chỉ tới khi tận mắt nhìn thấy hắn bước vào cửa, xác định hắn và Lý Thâm không cùng nhau xuất hiện, tôi mới có thể yên lòng.

Ngày nào đó vào một tuần sau, Tần Tiểu Dương tan ca nhưng lại không trực tiếp quay về nhà, hắn chuyển hướng đi vào một quán cà phê. Tôi hiển nhiên cũng vội vàng bám theo, tìm một vị trí không bắt mắt rồi ngồi xuống, nhìn ngó quanh quất, đột nhiên phát hiện ra nơi này có chút quen mắt. Ngày trước, khi Lý Thâm thay tôi sắp xếp những cuộc xem mắt, luôn lựa chọn quán cà phê này làm địa điểm, không ngờ Tần Tiểu Dương cũng thích nơi này.

Nghĩ tới điểm ấy, mí mắt tôi khẽ giật giật, tim hồi hộp đập loạn một trận, vội vàng xiết chặt nắm tay, đứng dậy muốn bỏ đi.

Thế nhưng, đã quá muộn.

Vừa giương mắt lên, tôi liền nhìn thấy Lý Thâm đang bước tới, đi thẳng tới bên cạnh Tần Tiểu Dương, ung dung ngồi xuống, mở miệng chào hỏi hắn.

Tôi chỉ cảm thấy tay chân mình cứng đờ, yếu ớt ngã ngược trở về, toàn thân vô lực.

Mặc dù khoảng cách quá xa, không nghe được những gì Lý Thâm và Tần Tiểu Dương đang nói, nhưng chỉ cần nhìn vẻ mặt và thái độ của hai người bọn họ, liền biết quan hệ của họ rất thân thiết, cảm tình cực tốt. Trên gương mặt Tần Tiểu Dương mang theo nét cười nhàn nhạt, thường xuyên vuốt nhẹ chiếc nhẫn trên ngón tay, nét mặt dịu dàng. Còn Lý Thâm mặc dù không có biểu tình gì, nhưng vẫn luôn nghiêm túc lắng nghe hắn nói, thần sắc bình tĩnh.

Làm gì có nửa điểm bộ dáng trở mặt thành thù?

Cứ nhiên...

Quả nhiên...

Lãng Chính nói không sai, hai người bọn họ căn bản chính là cùng một phe.

Mặc dù sớm đã mơ hồ dự đoán được chân tướng sự việc, nhưng tới lúc phải đối mặt với tất cả những điều này, quả thực tôi vẫn cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Đầu tiên là âm ỉ chia tay, sau đó giả vờ kết hôn, cuối cùng lại chơi trò bắt cóc, mất nhiều công sức lòng vòng như vậy, chỉ là để lừa tên ngu ngốc tôi đây phải cắn câu. Mà tôi quả thực đã không phụ sự kỳ vọng của bọn họ, từng bước từng bước lún sâu vào cạm bẫy, ngu ngốc yêu một người mà mình không nên yêu.

Tôi muốn xông tới giằng co với Lý Thâm xiết bao, muốn chính miệng hỏi anh một câu, vì sao phải lừa dối tôi như vậy? Nhưng cuối cùng lại chẳng làm gì hết, chỉ xiết thật chặt lần vải áo, chầm chậm đứng lên, đi ra khỏi quán cà phê theo một lối cửa khác, không hề ngoảnh đầu lại.

Suốt dọc đường đi cứ thẩn thẩn thờ thờ tiến về phía trước, ***g ngực trống rỗng, tựa như bất ngờ bị người nào đó khoét mất một miếng thịt, thậm chí ngay cả đòn đau cũng không cảm nhận được.

Đêm qua tôi còn nằm trong lòng Lý Thâm nói thích anh, sáng sớm hôm nay còn nắm tay anh đi ra khỏi cửa, giữa trưa còn cùng anh nói chuyện điện thoại, rõ ràng hạnh phúc gần ngay trước mắt, tại sao chỉ vừa xoay người nhìn lại, tất cả đều đã biến mất?

Là để báo thù phải không? Lúc trước tôi đoạt mất cha của Lý Thâm, đoạt đi tất cả những gì vốn thuộc về anh, cho nên anh mới không ngại sắp xếp một ván cờ này để bẫy tôi.

...Từ đầu vốn là tôi thiếu nợ anh. Khi ấy nhất định anh đã bị tôi hại rất thương tâm, cho nên hiện tại ***g ngực của tôi mới đau đớn kịch liệt đến vậy.

Sắc trời dần dần mờ tối, mặc dù tinh thần tôi cứ hoảng hốt, nhưng cuối cùng cũng về được tới nhà.

Lý Thâm vẫn chưa về, tôi liền ngây ngốc ngồi ở phòng khách chờ anh, trong đầu lướt qua vô số ý niệm, lúc thì muốn khóc nức lên, lúc lại nhịn không được bật cười nhẹ, sau đó dần dần bình tĩnh lại, cuối cùng chỉ còn một cảm giác lạnh tê.

Không lâu sau, cửa phòng liền mở ra.

Lý Thâm không nhanh không chậm bước tới, thần sắc như thường. Tôi ngẩng đầu lên, lẳng lặng cùng anh đối mặt, theo thói quen kéo ra một nụ cười.

“Đã về rồi?” Anh lập tức đi thẳng tới bên cạnh tôi, đưa tay gạt gạt mấy sợi tóc rủ xuống trước trán tôi, hỏi, “Tìm việc thế nào rồi?”

“Chưa có tiến triển gì.”

“Cứ từ từ, không cần phải gấp gáp.”

“Ừm.”

“Đói bụng rồi phải không? Bố và dì tối nay đi xem phim, sau mười giờ mới có thể về. Anh đi nấu cơm ngay đây, em ngoan ngoãn ngồi chờ, rất nhanh liền có cơm ăn thôi.” Nói xong, anh liền cúi người xuống hôn nhẹ lên gò má tôi.

Tôi chớp chớp mắt, mờ mịt nhìn anh xắn tay áo đi vào trong phòng bếp, mơ hồ cảm thấy tất cả những chuyện vừa rồi chỉ như một giấc mộng, tới bây giờ tỉnh lại, tựa như đã trải qua cả một thế kỷ.

Thời khắc này mới phát hiện ra, đáng về Lý Thâm khi cười lại cứng ngắc đến thế, những lời ngọt ngào anh nói cùng với vẻ mặt của anh hoàn toàn không khớp, ấy thế nhưng tôi lại chưa từng nổi lên lòng nghi ngờ. Trước kia anh đối xử với tôi lúc nào cũng lạnh lùng, thái độ về sau lại bất chợt có biến đổi lớn, luôn miệng nói thích tôi, những lúc ấy tôi chỉ cảm thấy mừng rỡ như điên, chẳng hề mảy may nghi ngờ dụng tâm của anh.

Hoặc có lẽ, người mà tôi âm thầm yêu mến từ nhỏ... đã là anh rồi.

Lắc lắc đầu, tôi bật cười khẽ, đi theo Lý Thâm vào trong phòng bếp, tiến thêm vài bước, ôm lấy thắt lưng anh từ phía sau.

“Lý Tân Kỳ?” Anh ngoảnh đầu lại nhìn tôi, có chút ngạc nhiên, “Sao vậy?”

Tôi không đáp lời, chỉ xiết chặt thêm vòng tay mình, chậm chậm nhắm mắt lại.

Mục đích của Lý Thâm sớm đã đạt được, vì sao còn không nói cho tôi biết chân tướng? Liệu có phải về sau vẫn còn âm mưu lớn hơn nữa đang chờ đợi tôi hay không? Bất quá không sao cả, nếu anh đã thích diễn kịch, vậy tôi liền tiếp tục diễn kịch cùng anh.

Cho đến khi mọi thứ tôi nợ anh đều được hoàn trả hết.

Cho tới khi... màn kịch kết thúc, không còn lý do nào để ôm lấy nhau nữa.

37. Chương 38

“Lý Tân Kỳ, em còn tiếp tục ôm anh như vậy nữa, anh sẽ không làm được bữa tối.” Lý Thâm kéo kéo cánh tay tôi, có chút khó xử nói.

Tôi lại chẳng hề bận tâm, chỉ ôm lấy anh thật chặt không chịu buông, đặt vầng trán lên tấm lưng anh, thấp giọng thì thầm: “Không sao cả.”

“Hả?”

“Dù sao em cũng không đổi.”

Vừa dứt liền, Lý Thâm liền nhẹ nhàng kéo tôi qua, thuận thế ôm tôi vào trong lòng, cúi đầu xuống nhìn thẳng vào tôi, hỏi: “Hôm nay em sao vậy? Cảm thấy không khỏe?”

“Không.” Tôi vội vàng tránh né ánh mắt của anh, cười nói, “Chỉ là... rất muốn ôm anh như vậy mà thôi.”

Lý Thâm nhúu chặt mày, chăm chú nhìn tôi một lúc lâu rồi mới mở miệng hỏi tiếp một câu: “Em xác định không cần ăn cơm tối?”

“Ừm.”

“...Được.” Anh gật đầu, bất chợt xoay người bước nhanh về phía trước, kéo tôi quay trở lại phòng khách.

“Anh?”

Tôi ngẩn người, còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đã bị anh đẩy ngã xuống ghế sofa, ngay sau đó liền cảm nhận được đôi môi ấm mềm hạ xuống, trong thoáng chốc suy nghĩ trở nên lộn xộn.

Biết rõ tất cả những việc này đều chỉ là hư tình giả ý, nhưng thân thể lại hoàn toàn không thể khống chế nổi, từng chút từng chút trầm luân vào trong đó, nhiệt tình đáp lại, hôn môi kịch liệt, hận không thể cứ như vậy hòa vào làm một với anh, không bao giờ phân ly nữa.

Trong thoáng chốc, bên tai tựa hồ truyền đến tiếng cửa mở, sau đó đèn trong phòng khách liền bật sáng. Ánh sáng chói lòa chiếu tới, tôi theo phản xạ nâng tay lên che trước mắt, từ kẽ ngón tay thấp thoáng nhìn thấy hai bóng người quen thuộc, một người sắc mặt tái xanh, tựa hồ đang cố gắng nén giận, người kia thì dùng hai tay bịt miệng, biểu tình kinh hoàng không thôi.

Bố mẹ đã trở về rồi?

Cả người tôi bỗng trở nên nhẹ hẫng, thần chí không còn rõ ràng, nằm bất động trên ghế sofa, mơ mơ hồ hồ suy nghĩ, không phải bọn họ đi xem phim sao? Tại sao lại về sớm như vậy? Lý Thâm nói phải tới mười giờ bố mẹ mới về, nhưng hiện tại thậm chí còn chưa tới bảy giờ mà.

À, phải rồi, nếu Lý Thâm muốn trả thù tôi, sao có thể chỉ nhắm vào một mình tôi cơ chứ? Những người đã hại anh phải đau khổ, hiển nhiên anh sẽ trả lại những thương tổn ấy cho từng người. Không phải hôm nay thì sẽ là ngày mai, sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày bố mẹ phát hiện ra quan hệ giữa tôi và anh.

Hiện giờ, mục đích của anh xem như đã đạt thành rồi nhỉ?

A.

Tôi nhếch nhếch khóe miệng, bật cười vô thanh, tay chân mềm nhũn hết như vẫn còn đang chìm trong giấc mộng.

Lý Thâm sớm đã đứng dậy, đang quay lưng về phía tôi, lớn tiếng tranh cãi cùng bố và mẹ. Tay bố nắm chặt thành quyền, nổi giận đùng đùng, còn mẹ thì chỉ mở trừng hai mắt, nức nở ghen ngào.

Bên tai tôi vang lên ong ong, hoàn toàn không nghe rõ bọn họ đang âm ỉ những gì, tựa như mình chỉ là một người ngoài cuộc, tất cả những việc này đều không liên quan tới tôi.

Nhịn không được lại bật cười, thuận tay kéo quần áo ở một bên qua, chậm rãi mặc lại lên người. Nhưng bàn tay run rẩy kịch liệt như vậy, thực sự không cách nào cài được khuy áo. Cuối cùng vẫn là Lý Thâm xoay người lại, đem áo khoác của anh choàng lên người tôi, kéo tôi chạy ra khỏi nhà.

Đèn trên đường đã bật sáng, người qua kẻ lại nườm nượp.

Tôi vẫn theo Lý Thâm đi về phía trước, chỉ mong con đường trước mặt kéo dài mãi mãi, không bao giờ có điểm cuối, như vậy... sẽ không cần phải buông tay anh ra nữa.

“Ban nãy hẳn là em bị sợ hãi rồi phải không? Có muốn tìm một nơi nào đó để nghỉ ngơi một chút không?”

“Không cần.”

“Bố và dì đang nổi giận, hiện tại bất luận nói gì đi nữa cũng không có hiệu quả, đành để hôm khác giải thích rõ ràng cho bọn họ sau vậy.”

“Ừm.”

“Lý Tân Kỳ.” Anh liếc nhìn tôi hỏi, “Hôm nay em cứ ngơ ngơ ngác ngác, rốt cuộc là đang suy nghĩ chuyện gì?”

Tôi thoáng giật mình, mở lớn hai mắt, hỏi ngược lại anh: “Cà phê uống ngon không?”

“Hả?”

“Lần đó ở bệnh viện em đã nói chuyện với Lâm tiểu thư, cuối tuần trước ăn một bữa cơm cùng Lăng Chính, chiều hôm nay...” Tôi khẽ cười, nhấn mạnh từng chữ, “Nhìn thấy anh và Tần Tiểu Dương cùng uống cà phê.”

Vừa dứt lời, liền thấy sắc mặt Lý Thâm đại biến, một khắc trước anh còn ôn hòa dịu dàng, trong nháy mắt tiếp theo đã liễm liễm mi, thần sắc băng lạnh. Sau một hồi tĩnh lặng, anh chậm chậm dừng bước, quay đầu lại nhìn thẳng vào tôi.

“Lý Tân Kỳ.” Ánh mắt anh băng lãnh, trên mặt không chút biểu tình, hỏi, “Em đều biết cả rồi?”

Tôi nhìn lại anh, bình tĩnh đáp: “Đúng vậy, toàn bộ chân tướng đều đã nhất thanh nhị sở. Tin tức anh và Lâm Nhã kết hôn là giả, sự kiện bắt cóc của Lăng Chính là do một tay anh dàn dựng, thậm chí ngay cả việc chia tay của anh và Tần Tiểu Dương cũng chỉ là một trò lừa bịp, hai người các anh căn bản đã sớm thông đồng với nhau, có phải không?”

Ngữ khí của tôi mặc dù bằng phẳng, nhưng ngón tay lại âm thầm run lên không ngừng, trái tim trong lồng đập thình thịch, chỉ chờ một đáp án của anh.

Phải? Hay là không phải?

Chỉ cần anh nói, nhất định tôi sẽ tin.

Thậm chí giờ khắc này, tôi lại càng cam tâm tình nguyện bị anh lừa tiếp.

Thế nhưng Lý Thâm lại không đáp lời, chỉ chậm chậm buông lỏng tay tôi ra, ánh mắt bằng phẳng như mặt nước, con ngươi đen u u ám ám, không hề gợn sóng.

Tôi bỗng cảm thấy ngực mình nhói đau, bất chợt lùi về phía sau hai bước, há miệng thở dốc.

Như vậy... xem như là ngầm thừa nhận phải không?

Cũng đúng, nếu mục đích của anh đã đạt được rồi, thì còn có lý do gì để tiếp tục lừa tôi nữa chứ?

Tôi nghiêng chặt rằng, một lúc lâu sau mới chậm chậm lấy sức hỏi: “Anh, lẽ nào anh không có gì để nói với em sao?”

Anh khẽ biến sắc, ánh mắt từ đầu đến cuối vẫn chỉ đặt trên người tôi, từ từ nói: “Anh sẽ không giải thích hay xin lỗi.”

Hay lắm, ngay cả giải thích cũng lược bỏ. Tôi bất cẩn bị anh lừa, nhưng nếu anh đã không hề yêu tôi, vậy hiển nhiên không cần phải tiếp tục dây dưa thêm nữa.

“Em hiểu rồi.” Trước ngực mặc dù đau đớn kịch liệt, trên mặt lại vẫn mang nụ cười khê, tôi nói: “Đã như vậy, đừng ở đây đi.”

Nói xong, tôi lẳng lặng đưa mắt nhìn anh rồi xoay người rời đi.

Vẫn là con đường này.

Ban này lúc đi tới còn nắm tay Lý Thâm, hiện giờ quay trở về, lại chỉ còn một mình tôi đơn độc.

Cũng may, tôi yêu còn chưa quá sâu.

Cũng may, vẫn kịp quay đầu lại.

Vừa nghĩ vừa lê từng bước về phía trước, trong miệng nếm ra vị chua xót, đầu ngón tay chỉ cảm thấy lạnh băng.

Không thể trở về chỗ bố mẹ, căn phòng thuê ở bên ngoài ngày trước đã sớm trả lại rồi, Chu Lãm và Lăng Chính đang ân ân ái ái, đương nhiên cũng không nên quấy rầy.

Thế giới bao la, tôi lại không tìm được một chốn dung thân.

Còn Lý Thâm thì sao? Giờ phút này nhất định anh đã quay trở về bên cạnh Tần Tiểu Dương rồi phải không?

Bàn tay tôi nắm chặt lại thành quyền, chậm chậm đưa tới bên môi, sau đó cắn mạnh xuống một hơi, dùng hết mọi khí lực. Cho dù nếm được vị máu cũng không chịu nhả ra.

Chỉ sợ một khi đã mở miệng, sẽ lập tức gọi ra tên người kia.

Lý Thâm.

Lý Thâm...

38. Chương 39

Sau khi bước về phía trước được một lúc, tôi bỗng cảm thấy có gì đó không ổn cho lắm. Người đi đường hình như đều thích liếc nhìn về phía tôi, hơn nữa trong ánh mắt còn âm thầm mang theo mấy phần nghi hoặc, vẻ mặt rất kỳ quái.

Lẽ nào tự nhiên tôi trở nên đẹp trai, hay bất ngờ cao thêm mấy tấc?

Bởi vì tóc tai tôi rối loạn, áo quần bất chỉnh, hay bởi vì biểu tình trên mặt tôi quá mức dữ tợn?

Nghĩ vậy tôi liền bắt giác dừng chân, sửa sang lại quần áo trên người một lượt, sau đó xoay đầu nhìn khắp xung quanh. Kết quả, hốt hoảng nhìn thấy Lý Thâm đang đứng ngay phía sau mình.

Anh cách tôi chỉ khoảng vài bước chân, nét mặt lạnh như băng, không mang theo bất kỳ tia tình cảm nào, chỉ có một đôi mắt hắc mầu nhìn thẳng về phía tôi, trầm tĩnh như nước.

Một bộ tiểu tình như băng hàn kia quả thực khủng bố đến hãi nhân, nếu hiện tại sắc trời vào lúc sáng sớm, có khi tôi còn tưởng đây là cô hồn dã quỷ từ nơi nào chạy đến. Chẳng trách người đi đường lại thường xuyên ngoảnh đầu nhìn tôi, suốt dọc đường đi, chỉ e là anh đã hù dọa không ít người rồi nhỉ?

Tôi ngậy ngốc nhìn thẳng vào anh trong giây lát, trong lòng vô cùng kinh ngạc, cuối cùng nhịn không được mở miệng hỏi: “Anh, anh đi theo em làm gì?”

“...” Lý Thâm không lên tiếng trả lời, thậm chí ngay cả mắt cũng chẳng thèm chớp, vẫn chỉ nhìn chằm chằm về phía tôi.

Tôi bị anh nhìn đến phát cáu trong lòng, vội vàng xoay đầu đi chỗ khác, lại hỏi lần nữa.

Lúc này anh mới nhấc môi, nhẹ nhàng đáp: “Anh không yên tâm.”

“Có gì mà không yên tâm? Bất quá chỉ là thất tình thôi, cũng không chết người được.”

“Đêm nay em nghỉ ở đâu?”

Tôi thoáng sửng sốt, thuận miệng đáp: “Nhà Chu Lãm.”

Anh hơi nhíu mày, lạnh lạnh nói: “Không đúng hướng.”

“Ax...” Tôi nhất thời không thể đáp lời, sau một hồi cứng họng, lại xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này đặc biệt lưu thần, phát hiện Lý Thâm quả nhiên lại đi theo mình, tốc độ không nhanh không chậm, bước chân rất nhẹ rất khẽ. Tôi cau mày, thực sự không hiểu rốt cuộc anh muốn làm gì.

Nếu đã đạt được mục đích rồi, tại sao không thẳng thừng để mặc cho tôi tự sinh tự diệt? Hiện tại như vậy là có ý gì? Lương tâm cắn rứt, hay là... anh hối hận rồi?

Trong đầu tôi là một mảnh hỗn loạn, nhịp bước cũng càng lúc càng nhanh, không lâu sau liền đi tới trước cửa nhà Chu Lãm. Vốn không muốn tới quấy rầy, nhưng hiện tại không thể không bắt chập khó khăn mà lao đầu vào, đành đưa tay lên gõ cửa.

Đợi một lúc lâu mới có người thô lỗ đi ra mở cửa, vừa mở miệng liền mắng: “Tên chết tiệt nào thế? Nửa đêm nửa hôm tới phá giấc ngủ của người ta, muốn chết phải không?”

Vừa nói gương mặt đẹp đẽ vừa thò ra, lúc nhìn thấy tôi, rõ ràng hắn thoáng sửng sốt: “Lý Tân Kỳ? Là cậu?”

“Lâu rồi không gặp.”

Lăng Chính cau mày, lạnh lùng nói: “Chu Lãm đến quán bar rồi, không có ở nhà, ngày mai lại tới tìm hắn đi.”

Tôi chẳng thèm để tâm đến hắn, trực tiếp lách người sang, cứng rắn chen vào bên trong qua khe cửa.

“Thật ngại, cho mượn chỗ tá túc.”

“Ê, Lý Tân Kỳ, cậu đây là đang tự tiện xông vào nhà dân!”

Tôi mất diếc tai ngơ, chỉ bước thẳng về phía cửa sổ, giật rèm cửa lên, cúi đầu nhìn xuống bên dưới. Lý Thâm đang đứng ở ngay dưới lầu, bình tĩnh nhìn về hướng này.

Ánh mắt chạm nhau, gắt gao triển quán cùng một chỗ, tôi lại hoàn toàn không thể dời đường nhìn đi nơi khác.

Một lúc lâu sau anh mới chậm chậm xoay người đi, cất từng bước ra khỏi tầm mắt của tôi.

Tôi bỗng cảm thấy trong lòng trống rỗng, cả người mềm nhũn trượt xuống dưới đất, tay chân vô lực, không thể động đậy nổi.

Đã hoàn toàn kết thúc rồi phải không?

Ban này khi Lý Thâm theo tôi suốt dọc đường đi, đáy lòng tôi còn mơ hồ ôm một tia hy vọng, hi vọng anh mở miệng giải thích một câu, nói tất cả đều chỉ là hiểu lầm, từ đầu tới cuối đều do tôi suy nghĩ lung tung. Cho dù vẫn là những lời giả dối, tôi cũng sẽ tin.

Vậy mà...

Vở hí kịch này sớm đã hạ màn rồi, nhưng tôi lại vẫn chìm sâu trong đó.

“Lý Tân Kỳ.” Đang lúc nghĩ ngợi, bỗng Lăng Chính cúi người xuống nhìn tôi, hẩn hởi, “Hôm nay cậu uống nhầm thuốc à? Ngồi ngây ngốc dưới đất làm gì thế?”

Tôi liếc mắt nhìn hắn, lười chẳng buồn trả lời.

Hắn liền đảo đảo con mắt, cong khóe môi cười nhẹ, một bộ biểu tình vui sướng khi thấy người gặp họa: “Thế nào? Thật sự bị người ta bán đi rồi?”

Trong lòng tôi đau xót, hung hăng trừng hắn, hỏi vặn lại: “Nếu lúc trước cậu đã nhận tiền của anh tôi, sao về sau còn nói cho tôi biết chân tướng sự việc?”

Lăng Chính thoáng sửng sốt, băng quơ xua xua bàn tay đeo găng, đáp: “Bởi vì bất kể tôi báo thù thế nào, cũng chỉ có thể tổn thương được đến thân thể của cậu, còn người kia... lại có thể làm tổn thương trái tim của cậu.”

Nói xong hắn bật cười ha hả, quay đầu đi về phía phòng ngủ.

Tôi ngồi một mình trong phòng khách tĩnh lặng, bỗng cảm thấy có chút lạnh.

Ngay cả Lăng Chính cũng biết được rõ ràng, Lý Thâm hiển nhiên càng hiểu rõ nhược điểm của tôi. Tôi không sợ chết, nhưng rất sợ đau. Đối với tôi mà nói, nỗi đau đớn tê tâm liệt phế như hiện giờ mới là sự tra tấn chết người nhất.

Từ nay về sau, người kia sẽ không còn ở bên cạnh tôi nữa, không còn cảm râm bắt tôi phải mặc thêm quần áo, cũng không còn trừng mắt nhắc tôi cài cho hết khuy áo.

Tất cả những ôn nhu hay lạnh lùng ấy, đều không còn thuộc về tôi nữa.

Nhưng mà, rốt cuộc tôi bắt đầu thích anh từ khi nào, lại vì sao mà chìm sâu vào đến thế?

Hoàn toàn không nhớ được gì cả. Không ngừng xoay chuyển trong đầu chỉ có những nhu tình tựa thủy đã từng tồn tại, những thân mật thiết tha của trước kia.

Đều đã là quá khứ cả rồi.

Duy chỉ có những hồi ức này... khiến cho tôi cảm thấy ấm áp.

Vì tình yêu, tôi có thể bất chấp tất cả.

Mất đi tình yêu, tôi vốn tưởng mình sẽ đau đớn đến chết, kết quả mấy ngày sau lại vẫn vui vẻ như trước. Thậm chí sau một tuần ăn chơi trác táng, tôi còn thuận lợi tìm được công việc mới. Một người phục vụ trong quán bar của Chu Lâm đã từ chức, tôi vô cùng may mắn được thế thân vào đó.

Mà cũng không hiểu Lăng Chính trúng phải cái tà gì, tối nào cũng chạy tới quán bar đấu võ mồm với tôi chẳng biết mệt.

“Tôi là vì kẻ sinh nhai nên mới ở chỗ này bưng bê chén đĩa, đại thiếu gia cậu chạy tới đây xem náo nhiệt làm gì?”

Lăng Chính ngồi dựa bên quầy rượu, mắt phượng tà tà liếc nhìn sang, khinh miệt cười cười, nói: “Cậu vừa mới bị người ta vứt bỏ, tâm tình bất ổn nghiêm trọng. Tôi đương nhiên phải đặc biệt để mắt tới cậu, miễn cho cậu rước tới phiền toái gì.”

“Ồ, tôi biết rồi.” Tôi bật bật ngón tay, cổ ý hướng về phía hắn cười cười, “Cậu là sợ tôi tranh giành Chu Lâm với cậu.”

“Nói vậy nói bạ cái gì?” Hắn trừng mắt, vẻ mặt lập tức trở nên hung ác, “Tên kia cho dù có cho tôi, tôi cũng chẳng hiếm lạ.”

“Vậy rất tốt, tôi sẽ giúp cậu truyền đạt.”

“Lý, Tân, Kỳ!” Khóe môi hắn giật giật, cảm phần nghiến răng, nhưng lại không phát tác, ngón tay chỉ về phía một góc phòng nào đó, ác ý mỉm cười, “Tên kia... cậu định giải quyết thế nào?”

Tôi thuận theo ánh mắt của hắn nhìn sang, vừa liếc liền thấy một thân ảnh quen thuộc, bỗng cảm thấy huyết thái dương giật giật, đau nhói không thôi.

Lăng Chính liền vỗ vỗ lên bả vai tôi như cực kỳ thân thiết, ngoài cười nhưng trong không cười, mở miệng nói: “Suốt cả tháng nay, tôi nào hắn cũng chạy tới đây uống rượu, vị Lý tiên sinh kia thật đúng là hăng hái. Thế nào? Cậu có muốn cùng tôi đi qua chào hỏi hắn một chút không?”

39. Chương 40

Tôi cảm thấy ngột thở, nhất thời chỉ im lặng không nói. Chân chờ một lúc lâu mới khẽ thở dài, cất bước đi nhanh về phía góc phòng không bắt mắt kia.

“Anh.” Tôi đứng thẳng bên cạnh Lý Thâm, nhưng hoàn toàn không dám nhìn thẳng vào mặt anh, chỉ cúi đầu xuống, rầu rĩ hỏi, “Sao hôm nay anh lại tới nữa?”

“Đây là nơi bán rượu, anh không thể tới sao?” Ngón tay anh gõ nhẹ nhàng lên mặt bàn, đôi mắt nhìn thẳng vào tôi chăm chú, ngữ khí bình ổn.

“Nhưng mà, trước đây anh chưa từng uống rượu.”

“Hiện tại đột nhiên anh thích.” Lạnh lùng đáp một câu, ánh mắt anh vẫn đảo quanh trên mặt tôi.

Trái tim tôi đập thành thịch, vội vàng xoay tầm nhìn đi hướng khác, có cảm giác khắp người đều vắng vát, toàn thân không được tự nhiên.

Suốt một tháng nay, tràng cảnh như vậy đã lặp đi lặp lại vô số lần. Lần nào cũng là tôi hỏi một câu Lý Thâm mới đáp một câu, lúc không nói gì, hai người liền lẳng lặng đối mặt với nhau như vậy, lặng im bất ngữ.

Tôi thực sự không hiểu rốt cuộc trong lòng Lý Thâm muốn như thế nào, đều đã nháo tới tình cảnh này rồi, vì sao anh còn quẩn lầy tôi không tha? Là vì muốn tận mắt chứng kiến dáng vẻ thê thảm của tôi một chút, hay vì diễn giả thành thật, hoàn toàn hối hận rồi?

Bất luận là loại nguyên do nào, tốt xấu gì anh cũng nên nói một tiếng đi? Tôi cũng chẳng biết thuật đọc tâm, cứ mắt to trừng mắt nhỏ như vậy làm sao có thể đoán ra được tâm tư của anh? Sống thì sống, chết thì chết, dứt khoát một lần cho khỏi lồi thối, cũng đỡ phải rồi ruột rồi gan. Anh cứ không rõ ràng như vậy, vẫn vương mãi không dứt, là định giày vò tôi đến chết hay sao?

Nghĩ vậy không khỏi lại phát hỏa trong lòng, sau khi hung hăng liếc nhìn anh một cái liền xoay người rời đi. Ai dè mới bước được nửa bước, cánh tay đã bị người ta kéo lại cái một.

“Lý Tân Kỳ.” Lý Thâm ở phía sau khe khẽ gọi tên tôi, thanh âm khản đặc, “Em ở lại cùng anh đi.”

Tôi lấy làm kinh hãi, ***g ngực phập phồng kịch liệt, tay chân hoàn toàn tê dại. Nhưng lập tức liền thanh tỉnh lại, nghiến chặt răng, âm thầm mắng mình thật không tiền đồ. Lúc trước bị anh lừa đến thê thảm như vậy, hiện tại lại suýt chút nữa thì rơi vào đầm sâu nhu tình kia.

Tôi bèn hít sâu một hơi, dùng sức hất tay anh ra, lạnh lùng nói: “Anh say rồi.”

Nói xong liền tiếp tục đi về phía trước, nhưng vừa cất được vài bước thì Lý Thâm đã đuổi theo, tay phải lại bị kéo giật thật mạnh, cả người liền ngã ngược về phía sau, thuận thế rơi vào trong lòng anh.

Vừa ngẩng đầu lên liền đối diện với đôi mắt sâu thẳm như hồ nước của anh. Ánh nhìn lạnh như băng, nhưng dường như che giấu muôn vạn nhu tình, thiên hồi bách chuyển, muốn nói lại thôi.

Nhịp thở của tôi trở nên căng thẳng, rốt cuộc trong thâm tâm cũng có chút không đành lòng, nhin không được bèn mở miệng hỏi: “Anh, anh... còn điều gì muốn nói với em?”

Anh thoáng giật mình, chậm chậm cúi đầu xuống, bờ môi ấm áp cơ hồ dừng lại trên mặt tôi, nhỏ giọng thì thầm: “Anh không say.”

“Ồ.”

“Anh không sai.” Anh nhú chặt đầu mày, nói khe khẽ từng chữ, “Anh sẽ không xin lỗi.”

Hả? Anh vất vả cực nhọc tóm tôi lại bằng được như vậy, chỉ để lặp lại những lời này? Định đùa giỡn tôi sao?

“Em hiểu rồi.” Khóe miệng khẽ giật giật, tôi hung hăng đá cho anh một cước, nói, “Bây giờ anh có thể rút.”

Lý Thâm khẽ kêu một tiếng, nét mặt lập tức trở nên vặn vẹo, hai tay lại vẫn sòng chết nắm chặt lấy cánh tay tôi, đứng bất động tại chỗ, chỉ chậm rãi nhìn thẳng vào tôi như vậy.

Đáy lòng tôi càng trở nên hoang mang nghi hoặc, không thể nhin được nữa liền hỏi: “Này, rốt cuộc anh muốn thế nào?”

“...” Anh không trả lời, vẫn một bộ dáng vẻ không chút biểu tình. Một lúc sau bỗng nhiên biến đổi thần sắc, tựa đầu lên vai tôi há miệng thở dốc.

“Anh?” Tôi hoảng sợ, không khỏi giật lùi về phía sau, vô cùng kinh hãi. Dạo này lúc nào anh cũng kỳ quái, hẳn là sẽ không phát bệnh gì chứ?

Còn đang mải nghĩ ngợi, bên tai đột nhiên vang lên giọng nói trầm khàn của Lý Thâm: “Lý Tân Kỳ, chúng ta làm lại một lần nữa được không? Có thể cho anh... một cơ hội nữa được không?”

Trái tim tôi khẽ động, tay chân lập tức mềm nhũn ra.

Từ nhỏ tôi đã lớn lên cùng Lý Thâm, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ chật vật như vậy của anh. Đôi tay vòng quanh thắt lưng tôi khẽ run rẩy, lời nói ra khỏi miệng cũng đứt quãng liên hồi, gương mặt tuấn mỹ trắng đến dọa người, thần sắc hoàn toàn mờ mịt.

Chỉ có điều, không biết lúc này đây đến tột cùng là thật hay giả? Anh thực sự hồi tâm chuyển ý, hay đang bày ra một mưu kế khác?

Còn tôi... rốt cuộc có nên tha thứ cho anh không?

Sống cùng Lý Thâm đã lâu như vậy, tôi không tin tất cả những lời thì thầm dịu dàng đều chỉ là hư tình giả ý. Bắt đầu từ tương tri tương ái, đến sau này là quyến luyến triền miên, nói cho cùng anh vẫn có vài phần chân tâm đi?

Hồi tưởng lại biết bao nhiêu chuyện trước kia, nhất thời có chút dao động không ngừng, đúng lúc đang do dự bỗng nhiên thoáng liếc thấy một thân ảnh quen thuộc lướt qua trước cửa quán rượu.

Tần Tiểu Dương?!

Phải rồi, nếu Lý Thâm ngồi ghế trong quán rượu quá trễ, đôi khi hẳn cũng sẽ đặc biệt chạy tới đón anh.

Ban này tôi nghe được câu nói kia của Lý Thâm liền cảm thấy đầu vầng mắt hoa, hoàn toàn quên mất sự tồn tại của Tần Tiểu Dương.

Cho dù bắt đầu lại một lần nữa thì có thể thế nào? Cái vòng luẩn quẩn giữa ba người chúng tôi vẫn nan giải như trước. Huống chi, tôi thậm chí còn chưa thể xác định được tâm ý của Lý Thâm.

“Anh.” Hai mắt tôi nhìn thẳng về phía trước, nhẹ nhàng hỏi, “Rốt cuộc anh có thích em không?”

“Đương nhiên.” Anh gạt mạnh đầu, đáp chẳng chút do dự.

Tôi liền mỉm cười, lại hỏi: “Nhưng hiện giờ anh mới hối hận, không phải có chút quá muộn rồi sao?”

Nghe vậy thân thể Lý Thâm lập tức trở nên cứng đờ.

“Lý Tân Kỳ.” Anh từ từ ngẩng đầu lên thật chậm, viền mắt cứ nhiên có chút phiếm hồng, khuôn mặt cũng tái xanh, dữ tợn vô cùng, “Anh chưa từng hối hận.”

Dứt lời liền lùi về phía sau một bước, chậm chậm buông lỏng tay ra.

Những lời này đến tột cùng là có ý gì đây?

Không hối hận, không chịu giải thích hay xin lỗi, ý là mặc dù anh thích tôi, nhưng vẫn phải gạt tôi?

Tôi càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quái, vừa định mở miệng hỏi cho rõ ràng, Lý Thâm lại đã xoay người rời đi, nghiêng ngả lão đảo bước về phía cửa. Tôi đứng từ xa nhìn thấy Tần Tiểu Dương dịu lấy tay anh, bỗng cảm thấy trong miệng chua xót, không thể vận ra được chút sức lực nào.

Thật sự không thể ngờ được, tại sao lại thành ra kết cục như thế này? Rõ ràng tôi thích anh, anh cũng thích tôi, tại sao lại hết lần này tới lần khác không thể cùng nhau?

Tôi không hiểu nổi, đến tột cùng là đã sai ở chỗ nào. Nếu cùng thích nhau, vì sao tôi và Lý Thâm lại phải rồi rắm đau khổ như vậy? Vì sao... năm lần bảy lượt để vuột mất nhau?

Tác giả có lời muốn nói:

Vì mọi người đều nói không hiểu, nên đành phải giải thích một chút vậy.

Khụ khụ, giữa hai người này về cơ bản chính là một sự hiểu lầm. Lý Tân Kỳ tưởng rằng Lý Thâm lừa cậu là để báo thù, còn Lý Thâm lại cho rằng Lý Tân Kỳ đang vì mưu kế kia của mình mà tức giận, vì thế cứ rồi rắm tới rồi rắm đi, mãi không dứt được ~

40. Chương 41

Sau hôm ấy, không thấy Lý Thâm xuất hiện nữa.

Cho dù đã vắt hết óc suy nghĩ, tôi cũng không đoán ra được những lời nói và việc làm kỳ quái kia của anh đến tột cùng là vì cái gì. Là sự hiểu lầm đơn thuần, hay lại là một âm mưu nữa của Tần Tiểu Dương?

Càng nghĩ càng cảm thấy thấp thỏm không yên, dần dần mất hồn mất vía, ngay cả hứng thú cãi lộn với Lăng Chính cũng không có.

Hôm nào đó vào một tuần sau, tôi đang nằm trên ghế sofa nhà Chu Lãm xem ti vi, bỗng nhiên nhận được điện thoại của mẹ. Từ ngày đó chạy ra khỏi nhà cùng Lý Thâm, tôi vẫn chưa liên lạc lại với bố mẹ, vốn tưởng rằng nhất định sẽ bị mắng cho một trận, ai ngờ mẹ lại mềm mỏng nhẹ nhàng khuyên tôi về nhà ăn cơm tối.

Mặc dù có chút do dự, nhưng ngẫm lại cũng thấy không có khả năng trốn tránh được cả đời, tôi liền gạt đầu đáp ứng, sau khi chào Chu Lãm liền đi ra khỏi cửa, chạy thẳng về nhà.

Lúc về đến nhà, mẹ sớm đã làm xong một bàn đồ ăn.

“Mẹ, hôm nay bố lại tặng ca sao?”

“Ông ấy còn đang tức giận, chỉ e vừa nhìn thấy con sẽ lại phát hỏa, cho nên mẹ đẩy ông ấy ra ngoài ăn cơm rồi.”

“Ồ.” Tôi nhớ tới tròng cảnh xấu hổ ngày đó, không khỏi đỏ bừng mặt, ấp úng đáp một tiếng rồi ngồi xuống trước mặt mẹ, lặng yên không nói.

Mẹ cúi đầu gấp một ít thức ăn bỏ vào trong bát tôi, khe khẽ thở dài: “Tiểu Kỳ, con vừa ra đời đã không có bố, từ nhỏ đến lớn luôn bị người ta khi dễ, mẹ thì lại quá bận rộn với công việc, không có thời gian dạy dỗ con thật tốt, chắc chắn đã hại con phải chịu nhiều ủy khuất.”

“Không, không có chuyện đó.”

“Lúc con học cao trung bắt đầu lầm đường lạc lối, kết giao với một đám thiếu niên không tốt, về sau lại bởi vì đánh lộn ẩu đả mà bị bắt vào trại tạm giam, cũng đều là lỗi của mẹ.”

“Không, người có lỗi là con. Làm cho bố mẹ phải lo lắng, con xin lỗi.”

“Tiểu Kỳ.” Mẹ khe khẽ cười, nét mặt càng thêm dịu dàng, “Mẹ nhớ trước kia con thường hay hẹn bạn gái đi chơi, đôi khi cũng có gần gũi thân thiết, bởi vậy kỳ thực con thích con gái, có phải không?”

“Hả?”

“Ngày đó con cùng với anh con... có lẽ chỉ là nhất thời hồ đồ chứ?”

“Không, con...”

“Anh con bởi vì vừa mới chia tay với Tần Tiểu Dương, tâm tình không tốt, còn con cũng chỉ là không cẩn thận sa chân vào mộng lung, có phải không?”

Tôi sững người, chậm chậm đặt đôi đũa trong tay xuống, thẳng tắp nhìn về phía mẹ trả lời từng chữ: “Mẹ, con là thật tâm thích anh.”

Vừa nói dứt lời liền thấy sắc mặt mẹ trắng bệch, mẹ đập mạnh tay xuống bàn, nghiêng răng nghiêng lợi quát: “Lý Tân Kỳ, con muốn mẹ tức chết hay sao?”

“Xin lỗi. Nhưng quả thực là con nghiêm túc.” Biết rõ không nên, nhưng tôi vẫn không thể lừa mình dối người. Cho dù bị Lý Thâm tính kế, bị anh vứt bỏ, tôi cũng chưa từng hối hận.

Một hồi trầm mặc.

Một lúc sau mẹ mới chậm chậm thở dài, biểu tình lại dịu xuống, nhẹ nhàng nói: “Tiểu Kỳ, mẹ đã thương lượng với bố con rồi, anh của con như vậy hiển nhiên đã sớm không còn thuốc chữa, nhưng con lún chân vào chưa sâu, vẫn có thể quay đầu lại. Thế nên con hãy về đây ở đi. Chỉ cần từ nay về sau con cắt đứt hết mọi liên hệ với anh con, không gặp nó nữa, sớm muộn gì cũng sẽ khôi phục lại như bình thường.”

Bình thường? Con chẳng qua chỉ là đã yêu một người mà thôi, có cái gì không bình thường?

Tôi cầm đũa lên lần nữa, lặng lẽ ăn cơm, không có ý định trả lời.

Nào ngờ ngay sau đó mẹ lại nói một câu: “Dù sao anh con cũng đã từ chức, tuần sau sẽ tới thành H rồi.”

Nghe vậy tôi liền kinh hãi, cả người lập tức cứng đờ tại chỗ.

Lý Thâm... sắp rời khỏi đây ư?

Nguyên nhân là gì? Để trốn tránh tôi sao?

Vì sao nói đi là đi, ngay cả một chút báo trước cũng không có?

Sau đó những lời mẹ nói đều không lọt vào tai tôi được nữa, tôi chỉ toàn tâm toàn ý nghĩ đến Lý Thâm. Nghĩ anh vì sao đột nhiên phải rời đi, nghĩ sau này liệu còn có thể gặp lại hay không, nghĩ tới khi ***g ngực co rút từng hồi đau đớn, mấy đêm liền đều trằn trọc không thể chìm vào giấc ngủ.

Kết quả mấy ngày tiếp theo hiển nhiên lại càng hoảng hốt tinh thần, hồn vía lên mây. Cuối cùng, không thể nhịn thêm được nữa liền gọi điện thoại hẹn Tần Tiểu Dương ra ngoài gặp mặt, địa điểm chính là quán cà phê mà hần và Lý Thâm đã từng gặp nhau trước kia.

Bởi vì trong lòng hồi hộp căng thẳng, nên tôi chạy tới chỗ hẹn sớm hơn nửa tiếng, nào ngờ Tần Tiểu Dương đã ngồi ở đó chờ tôi từ lúc nào. Khi tôi đẩy cửa tiến vào, hắn đang uống từng ngụm cà phê, trên mặt thoáng mang ý cười, khí định thần nhàn.

“Tiểu Lý, lâu rồi không gặp.” Hắn vẫy vẫy tay, lên tiếng chào hỏi trước.

“Ừ, phải.” Tôi kéo khoe miệng, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

“Thoạt nhìn khí sắc của cậu không tồi.”

“Điều đó là đương nhiên. Chẳng qua chỉ là thất tình mà thôi, chung quy cũng chưa đến mức phải vì thế mà tự sát chứ, phải không?”

“Có lý.” Hắn gật đầu, dịu dàng mỉm cười, “Đáng tiếc trên đời này luôn có những người một mực cố chấp, vì cái gọi là ái tình mà chết đi sống lại, tự giày vò chính mình.”

“Cái này tôi lĩnh hội rất sâu sắc. Tỷ như giám đốc Tần anh, chính là một ví dụ điển hình.” Ngừng một chút, tôi đưa mắt nhìn hắn, hỏi, “Nghe nói anh tôi sắp tới thành H rồi, có lẽ anh cũng sẽ đi cùng anh ấy nhỉ?”

“Tôi? Tôi đi theo làm gì?”

“Anh thích anh tôi như vậy, lẽ nào lại cam lòng cách xa anh ấy?” Tôi thoáng ngẩn người, cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Nào ngờ biểu tình của Tần Tiểu Dương so với tôi lại càng mù mờ hơn, hắn chớp chớp mắt đáp: “Lý Thâm nói cậu đã biết hết chân tướng, nhưng hiện giờ tại sao vẫn như chưa hiểu rõ tình hình?”

“Có ý gì?”

Tần Tiểu Dương nhíu mày, lẳng lặng nhìn tôi chăm chú, sau một hồi trầm ngâm do dự bỗng tháo chiếc nhẫn bạc đeo trên ngón áp út của bàn tay trái xuống, chậm rãi đưa cho tôi xem.

Tôi ngẩn người, nhất thời không hiểu được hắn đang làm cái quỷ gì, chỉ đành nhận lấy chiếc nhẫn đặt vào trong lòng bàn tay mình, tùy ý lật xem một hồi, sau đó thoáng liếc thấy hình như mặt trong có khắc hai chữ cái Latin.

“XQ? Đây là cái gì?”

“Tên viết tắt của một người nào đó.”

Tôi ngẩn người, vẫn cảm thấy khó hiểu, một lúc sau mới phục hồi lại tinh thần, buột miệng hô: “Không phải là tên của anh tôi?!”

“Ừ.” Tần Tiểu Dương cong cong khoe môi, nét cười ôn hòa.

Tôi lại vô cùng kinh ngạc, kim lòng không đành nắm chặt lấy bàn tay hắn, lắp bắp hỏi: “Anh, người anh thích... căn bản không phải là anh tôi?”

“Sao lại ngạc nhiên như vậy?” Tần Tiểu Dương chậm rãi lấy lại chiếc nhẫn, cẩn thận đeo trở về tay mình, cười nhẹ nói, “Tôi còn tưởng cậu sớm đã biết rồi chứ.”

41. Chương 42

“Ax, chờ một chút, chữ XQ này... chắc không phải là ám chỉ tôi đấy chứ?”

“Sao có thể? Nếu tôi thích cậu thì đã nói ra từ sớm rồi, còn cần chờ tới bây giờ làm gì? Huống chi, trước khi tôi quen anh của cậu thì trên tay đã đeo chiếc nhẫn này rồi.”

“Nói như vậy, chuyện kết giao giữa anh và anh tôi cũng là giả?”

“À, chúng tôi chỉ lợi dụng lẫn nhau mà thôi.”

Nghe đến đây tôi liền cảm thấy đầu óc choáng váng, tư duy trong thoáng chốc trở nên hỗn loạn.

Cái này là giả, cái kia cũng là giả, rốt cuộc thì cái gì mới là thật đây? Nếu đã không có sự cản trở của Tần Tiểu Dương, vậy vì sao tôi và Lý Thâm vẫn không thể đến với nhau?

Càng nghĩ tôi càng cảm thấy kỳ quái, liền túm chặt lấy tay Tần Tiểu Dương mà hỏi: “Rốt cuộc chuyện là như thế nào?”

“Câu này nên là tôi hỏi cậu mới phải chứ?” Hần nghiêng đầu suy nghĩ, vẫn là một dáng vẻ ôn hòa gần gũi, “Anh cậu nói rằng cậu đã biết hết chân tướng rồi, nhưng sự thực cậu lại chẳng hề biết gì cả, hai anh em nhà cậu rốt cuộc đang giỡn trò gì vậy?”

Tôi khịt khịt mũi vô cùng ủy khuất, buông một tiếng thở dài nặng nề, đem tất cả những nghi hoặc mịt mờ và đau khổ rối rắm suốt một tháng qua thuật lại thật tỉ mỉ một lần.

Kết quả vừa kể dứt lời, Tần Tiểu Dương liền phủ phục xuống mặt bàn, cất tiếng cười lớn chẳng thềm để ý tới hình tượng.

“Giám đốc Tần?”

“Ha... ha ha... Xin lỗi, tôi thật sự không nhận được.” Hần liếc nhìn tôi, bên môi mang đầy tiểu ý, “Cậu tưởng rằng Lý Thâm là vì báo thù nên mới lừa cậu, Lý Thâm lại cho rằng cậu vì bị hắn bày mưu tính kế mà nổi giận, về sau cũng không thêm giải thích cho thông suốt, cứ một mực nghi ngờ lẫn nhau, giằng vò lẫn nhau. Chà, hai người các cậu quả đúng là tuyệt phối, thực sự là ngốc đến thiên hạ vô địch.”

Tôi nghe vậy chỉ cảm thấy càng thêm mù mờ, một lúc lâu sau mới chậm rãi lấy lại tinh thần, hỏi: “Nói như vậy, anh tôi căn bản không phải là vì báo thù?”

“Nhảm nhí. Cũng không thử ngẫm lại xem anh cậu là loại tính cách gì, sao có thể ấu trĩ đến tận mức ấy? Tất cả những việc hắn làm, đều chỉ bởi vì hắn thích cậu, phỉ tấn tâm tư cũng đều chỉ vì muốn giữ được cậu ở bên cạnh mình mà thôi.” Nói xong Tần Tiểu Dương liền nhú mày, tiếp tục cười suốt không ngừng, “Còn nữa, hắn tự phát điên phát rồ thì thôi không nói làm gì, đằng này lại còn kéo cả người ngoài cuộc là tôi đây liên lụy vào nữa, bắt ép tôi phải giúp hắn đi lừa cậu.”

“Kỹ năng diễn kịch của anh quả thực rất giỏi.” Lừa được tôi đến quay cuồng cả đầu óc, chẳng chút nghi ngờ.

“Đó là bởi vì... tôi vẫn luôn thích một người mà mình không nên thích, chỉ có điều người đó không phải Lý Thâm mà thôi.” Hần vừa nói vừa vuốt nhẹ lên chiếc nhẫn trên bàn tay trái, nét mặt đầy vẻ cô đơn.

Trái tim tôi khẽ động, cũng theo đó mà nổi lên sự cảm thương, thấp giọng gọi khẽ: “Tiểu Dương.”

Tần Tiểu Dương chỉ nhấc tay lên khẽ xoa xoa huyệt thái dương, mỉm cười nghiêm nghị đáp: “Thực tế đã chứng minh, giải thích rõ ràng là một việc vô cùng quan trọng. Hai người cho dù có yêu nhau đến thế nào, cũng không thể dễ dàng hiểu hết được tâm ý của đối phương. Đa số những sự hiểu lầm trên đời này đều vì vậy mà sinh ra, thậm chí còn có thể vì vậy mà cứ thế đi lướt qua nhau...”

Nói đến một nửa thì hắn chợt ngừng lại, con ngươi xoay chuyển trong thoáng chốc, bất chợt kinh hô: “Nguy rồi, ngày mai Lý Thâm sẽ đi thành H.”

“Cái gì?” Tôi giật mình hoảng hốt, nhảy dựng lên hỏi, “Nhanh vậy sao?”

“Phải, tôi từng hỏi hắn rồi, sáng sớm mai sẽ lên tàu.”

“Bây giờ anh tôi đang ở đâu? Nhà của anh à?”

“Không rõ nữa, dạo gần đây hắn vẫn luôn sống ở bên ngoài, tôi chỉ nói chuyện với hắn vài lần qua điện thoại...”

“Ax!”

Bàn tay tôi nắm chặt lại thành quyền, cũng chẳng buồn nói lời tạm biệt với Tần Tiểu Dương, cứ như vậy chạy thẳng ra khỏi quán cà phê, cất bước thật nhanh trên đường. Đưa mắt nhìn khắp xung quanh, thấy từng tòa cao ốc mọc lên san sát, xe cộ qua lại như thoi đưa, tôi lại hoàn toàn không biết nên đi tới nơi nào

để tìm anh. Đứng ngây ngốc một lúc lâu mới vội vàng lấy điện thoại ra gọi cho anh, nhưng anh đã tắt máy rồi.

Sắc trời dần dần ám tối, tôi từ thành đông chạy tới thành tây, bấm điện thoại gọi đi gọi lại không biết bao nhiêu lần, nhưng vẫn không thấy chút tung tích nào của Lý Thâm. Cuối cùng chỉ đành từ bỏ, ủ rũ chán nản trở về nhà ngủ một giấc, sáng sớm ngày hôm sau sẽ lại chạy tới trạm xe lửa đứng chờ, ôm cây đợi thỏ.

Khoảng sáu giờ sáng tôi đã tới nhà ga, si ngốc đứng đợi hơn hai tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng thoáng liếc thấy thân ảnh Lý Thâm. Khi hai ánh mắt chạm nhau, rõ ràng anh đã thoáng sửng sốt, đứng bất động tại chỗ một lúc lâu rồi mới cất bước đi thẳng tới trước mặt tôi.

“Anh.”

“Lý Tân Kỳ, sao em lại ở đây?”

“Đương nhiên là tới để tìm anh, em...”

Tôi vừa mở miệng nói được mấy chữ đã bị Lý Thâm ngắt lời: “Suyt, nghe anh nói vài câu trước đã, được không?”

“A... ừm.”

“Hai ngày nay anh đã suy nghĩ rất nhiều, rõ ràng biết từ xưa tới nay mình đã làm sai đến vô phương cứu vãn, lúc nào anh cũng lừa gạt em, chẳng trách khiến em phải nổi giận như vậy. Nhưng mà, anh có thể xin lỗi, chứ tuyệt đối sẽ không hối hận.” Anh chậm chậm đưa tay lên xoa nhẹ gò má tôi, trầm giọng nói, “Lý Tân Kỳ, anh thích em.”

Trái tim tôi động bình bình, nhất thời xúc động trào dâng, đang định đáp một câu thì lại nghe thấy anh nói tiếp: “Mặc dù anh không hề muốn buông tay, nhưng nếu em đã quyết định dừng lại tại đây, vậy thì... như em mong muốn đi.”

“Anh?”

“Yên tâm, từ nay về sau anh sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt em nữa.” Nói dứt lời, anh liền xoay người đi mất.

Tôi thất kinh, bỏ nhào tới theo phản xạ, sống chết ôm chặt lấy thắt lưng anh. “Anh, kỳ thực em...”

“Không cần lo lắng, anh sớm đã trải qua bao năm vì tình yêu mà chết đi sống lại.” Anh chậm rãi gỡ tay tôi ra, đầu ngón tay lạnh băng, giọng điệu cũng cương ngạnh đến tột cùng, ngoảnh đầu lại liếc nhìn tôi, chậm rãi nói từng chữ, “Là lỗi của anh, từ nay về sau, sẽ không bao giờ vì một người nào mà tan xương nát thịt nữa.”

Tay tôi khẽ run lên, cứ như vậy bị gỡ ra khỏi người anh.

Mắt thấy Lý Thâm đang bước từng bước đi về phía cổng soát vé, chỉ cảm thấy trái tim đau đớn kịch liệt, khắp người lạnh lẽo phát run.

Lý Thâm... cứ như vậy mà buông bỏ sao?

Rõ ràng chỉ là một sự hiểu lầm thôi mà, sao lại âm ỉ tới tận tình cảnh này?

Là do tôi tính ngộ quá trễ, hay do anh buông tay quá sớm? Hoặc giả giữa chúng tôi vốn không hề có duyên phận?

“Anh!”

“...” Anh vẫn tiếp tục đi về phía trước, không hề ngoảnh đầu lại.

“Lý Thâm, anh đứng lại cho em!”

“...” Anh đưa vé cho nhân viên soát vé, không thèm nhìn tôi lấy một cái.

“Tên khốn nạn!”

“...” Anh vẫn ơ hờ lặng thinh.

Tôi tức đến xem thổ huyết. Nếu không phải đang ở trạm xe lửa đông đúc người qua lại, tôi thật muốn hét lớn một câu “Em yêu anh”, xem anh ta còn dám đi tiếp hay không.

Cuối cùng lại chỉ có thể nghiêng rằng, xoay người chạy vào đại sảnh bán vé, cũng chẳng thêm xếp hàng, chen thẳng lên trước ô bán vé hết lớn: “Cho một vé đi thành H.”

“Thật xin lỗi, vé đã bán hết mất rồi.”

“Cái gì?” Khóe miệng tôi khẽ giật giật, nện một quyền lên vách tường, “Mẹ kiếp!”

Đang lúc phẫn hận, bỗng nhiên có người vỗ vỗ lên bả vai tôi, chìa tay đưa tới trước mặt tôi một tờ vé xe lửa, hỏi: “Có phải cậu muốn cái này không?”

Tôi thoáng ngẩn người, quay đầu lại liền đối diện với một gương mặt quen thuộc. “Tần... giám đốc Tần?”

Tần Tiểu Dương khẽ mỉm cười, nhét chiếc vé vào trong tay tôi, nhẹ nhàng nói: “Tôi biết cả cậu và Lý Thâm đều là những kẻ bị mắc chứng ngu ngốc trong tình yêu, chắc chắn sẽ không dễ dàng mà giảng hòa được, bởi vậy liền tới đây giúp cậu một tay.”

“A, cảm ơn.”

“Mau đuổi theo hắn đi.” Tần Tiểu Dương đẩy tôi một cái, khoát khoát tay, vẫn mỉm cười, “Trò chơi ái tình này kỳ thực cũng không có quy tắc gì thâm ảo, một khi đã gặp được người mà cậu thích, chỉ cần giữ chặt lấy hắn quyết không buông tay là được.”

Tôi gật đầu đáp ứng, đi được vài bước lại xoay người lại, hỏi: “Giám đốc Tần, người tặng cho anh chiếc nhẫn hiện giờ đang ở đâu?”

Tần Tiểu Dương ngẩn người, sau đó liền nở một nụ cười, đưa tay ấn lên ***g ngực, nhẹ nhàng đáp: “Ở nơi này.”

Tôi khẽ rung mình, liền không tiếp tục truy vấn thêm nữa, chỉ tăng tốc nhịp bước chân, chạy thẳng về phía trước.

Lý Thâm, lần này... em sẽ không buông tay anh ra nữa.

42. Chương 43

Tôi chạy thẳng từ quầy bán vé về phòng chờ, rồi lại vội vàng đưa vé cho nhân viên kiểm soát trên sân ga, chạy đến nổi chân như sắp gãy rời, cuối cùng mới kịp lên tàu hỏa.

Tôi không rõ Lý Thâm ngồi ở chỗ nào, đành phải đi lòng tìm từng toa một, cũng may vận khí không tồi, mới chỉ hồ đồ lượn vài vòng đã thuận lợi phát hiện ra bóng dáng của anh.

Khi ánh mắt chạm nhau, nhất thời chỉ là một hồi trầm mặc.

Hai người đều không nói lời nào, chỉ nhìn nhau không chớp mắt như vậy, tựa như đã trao đổi cả thiên ngôn vạn ngữ, tựa như trong nháy mắt tiếp theo... chính là thiên hoang địa lão.

Một lúc lâu sau Lý Thâm mới khẽ động sắc mặt, anh duỗi tay ra phía trước, nhẹ nhàng gọi: “Lý Tân Kỳ.”

Tôi không lên tiếng trả lời, chỉ bước nhanh tới nắm lấy tay anh chẳng chút do dự.

Đôi mắt đen của anh sâu thăm thẳm, ôn nhu tựa thủy, anh khẽ giọng nói: “Em tới rồi?”

“Ừm.”

“Để làm gì?”

“Để tìm anh về.”

“Em tha thứ cho anh rồi sao?”

Tôi mỉm cười, thuận thế ngồi xuống chỗ trống bên cạnh anh, dùng sức nắm chặt lấy tay anh, nói: “Anh, em cũng thích anh.”

“...”

“Vậy nên, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa đi.”

Vừa dứt lời liền cảm thấy trước mắt tối sầm, cả người đều bị Lý Thâm ôm vào trong lòng.

“Anh...” Tôi thoáng liếc nhìn bốn phía xung quanh, nhỏ giọng kháng nghị, “Đây là nơi công cộng, anh mau thả em ra.”

Lý Thâm lại chẳng hề nhúc nhích, vẫn ôm chặt lấy tôi như trước, bờ môi ấm áp kề sát bên tai tôi, dường như đang thì thầm niệm đi niệm lại điều gì.

Tôi cẩn thận lắng nghe một lúc lâu mới chợt nhận ra anh đang lặp đi lặp lại chữ “thích”, trên mặt không khỏi đỏ bừng, càng giãy giụa kịch liệt hơn.

Lúc này Lý Thâm mới lùi ra, vẻ mặt mặc dù lạnh như băng, nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy sự dịu dàng, tay phải vẫn nắm chặt lấy tôi không buông.

Hơi nóng trên mặt tôi còn chưa tan đi hết, không dám nhìn thẳng vào mắt anh nữa, liền quay đầu đi hướng khác, nhìn ngó xung quanh. Chỗ nào cũng nhìn tới mấy lần, duy chỉ có gương mặt anh là né tránh. Lý Thâm cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng ngồi yên ở đó chăm chú nhìn tôi.

Một lát sau, tôi bị anh nhìn đến tâm hoảng ý loạn, liền lật lật tờ vé tàu do Tần Tiểu Dương mua cho kia, cúi đầu ngẫm ngía. Nào ngờ vừa liếc nhìn liền phát hiện ra một điều kỳ lạ.

“Anh,” Tôi lay lay cánh tay của người bên cạnh, hô lên có chút kinh ngạc, “Chỗ ngồi trên tấm vé này của em cứ nhiên lại ở ngay bên cạnh anh, thật quá trùng hợp.”

“Có gì đáng ngạc nhiên?” Lý Thâm liếc xéo tôi, hừ lạnh nói, “Hai tấm vé này vốn chính là được mua cùng nhau, số chỗ ngồi đương nhiên cũng cạnh nhau.”

“Hả?” Tôi cả kinh, lại tiếp tục lắp bắp, “Ai... ai mua?”

“Hôm trước sau khi anh mua xong liền nhờ Tần Tiểu Dương chuyển giúp cho em.”

“...” Tôi nhất thời không thốt nên lời, chỉ biết há hốc miệng nhìn anh chằm chằm.

Lý Thâm lại vẫn mang một bộ dáng vẻ diện vô biểu tình từ đầu đến cuối, lạnh lùng ngồi nguyên tại chỗ, điềm tĩnh như thường.

Ngay cả một lời giải thích cũng không có!

Được lắm, cho dù anh không chịu nói gì hết, tôi đây cũng đã hiểu rõ chuyện gì xảy ra rồi. Người ta sắp rời đi đến nơi nhưng vẫn không quên thử đánh một canh bạc, xem tôi có đuổi theo hay không.

Rất rõ ràng, tôi lại bị anh lừa giỡn.

Càng nghĩ càng cảm thấy tức giận, tôi đứng bật dậy, quay đầu định đi.

Lý Thâm lại kéo giắt lấy cánh tay tôi, nhúu chặt đầu mày, lạnh giọng hỏi: “Lý Tân Kỳ, em định đi đâu?”

“Em...”

“Ngồi xuống!”

Về mặt anh nghiêm túc, giọng điệu cực kỳ có uy lực, nghe thấy vậy tôi bất giác ngoan ngoãn ngồi trở về. Lúc này anh mới gạt đầu hài lòng, nheo nheo mắt nói: “Đã nói bao nhiêu lần rồi, áo khoác nhất định phải kéo khóa vào cho kín, sao em lúc nào cũng không chịu nghe?”

Vừa cần nhần anh vừa đưa tay kéo khóa lên giúp tôi.

Tôi bĩu môi giận dữ, không đáp lời.

Vừa mới tha thứ cho anh mà thôi, đã lập tức bị nắm lại thành cái dạng này rồi, thật là quá đáng mà! Sớm biết như vậy đã không đuổi theo, để mặc cho anh tự sinh tự diệt.

Nghĩ vậy, tôi liền nhấc chân lên đá đá vào đùi anh, buột miệng hỏi: “Anh, nếu ban nãy em không đuổi theo thì anh định làm thế nào? Cứ như vậy hai phương chia cắt, không bao giờ gặp lại nữa?”

Nghe vậy Lý Thâm thoáng ngẩn người, sau đó lại lập tức cong cong khóe môi, bật cười khê. Tiếp đấy liền rút ra một thứ gì đó từ túi quần, nhét thẳng vào tay tôi.

Tôi cúi đầu nhìn, thì ra lại là một tờ vé xe lửa.

Nhìn thật tỉ mỉ kỹ càng thêm lần nữa, lại không khỏi mở tròn mắt, toàn thân cứng đờ, kinh ngạc đến không thốt lên được lời nào.

Tên chết tiệt này! Ấy thế mà ngay cả vé khứ hồi cũng đã mua rồi!

___Hết chính truyện___

43. Chương 44: Pn1

Thứ bảy.

Ánh mặt trời rạng rỡ.

Hiếm khi có được một ngày nghỉ ngơi, buổi sáng tôi thức dậy rất muộn, rồi lại lười chẳng muốn làm cơm, thế là xiêu xiêu vẹo vẹo nằm trên ghế sofa, vừa xem ti vi vừa gặm bánh quy.

Ngược lại, trong phòng có một kẻ đang bận muốn chết. Lúc thì đi vào phòng ngủ, lúc lại phóng vèo vô toilet, chạy tới chạy lui bao nhiêu lần, cũng chẳng lấy làm phiền.

“Hiếm khi thấy cậu khẩn trương như vậy.” Tôi đưa mắt liếc nhìn hắn từ phía xa, cuối cùng nhin không được bèn hỏi, “Sao nào? Hôm nay có hẹn à?”

Lý Thâm chẳng thèm đáp lời, vẫn chỉ chạy vào chạy ra chỉnh trang lại quần áo, một lúc lâu sau mới khê “Ừ” một tiếng.

Tôi gật gật đầu, ngáp dài một cái, lại hỏi: “Gặp Lý Tân Kỳ hả?”

Vừa nghe thấy cái tên kia hắn liền ngừng bước chân, quay đầu lại nhìn tôi, nét mặt rõ ràng đã mềm xuống vài phần. “Đạo này cậu ấy bị nhốt ở nhà, không được ra khỏi cửa, hôm nay khó khăn lắm mới có cơ hội gặp mặt một lần.”

“Ài, bố mẹ cậu vẫn chưa đồng ý chuyện của hai người sao?”

“Hừ,” Lý Thâm nhú nhú mày, giọng nói lạnh như băng, “Bọn họ nghĩ ra mọi biện pháp để vạch rõ giới hạn giữa tôi và Lý Tân Kỳ.”

“Cho nên chỉ có thể lén lút hẹn hò?” Tôi cười cười, cố tình trêu ghẹo, “Không tồi, rất lãng mạn.”

Nghe vậy Lý Thâm liền hung hăng trừng tôi, chẳng nói câu nào mà đi thẳng về phòng ngủ. Một lúc sau, hắn cầm hai chiếc áo vét đi ra, lạnh lùng hỏi: “Tần Tiểu Dương, cậu thấy tôi mặc cái nào thì tốt hơn?”

Tôi thuận mắt liếc nhìn qua, quan sát tỉ mỉ một lúc lâu mới nhú mày hỏi lại: “Hai cái áo vét đen này giống nhau như đúc, có gì khác biệt sao?”

“Đương nhiên.” Lý Thâm gật đầu, đáp như lẽ thường tình, “Màu của cái này hơi đậm hơn một chút, nếp của cái kia...”

“Được rồi, được rồi, cái nào cũng được hết.” Tôi khoát khoát tay, vội vàng ngắt lời hắn, mắt kiên nhẫn kêu, “Tiểu Kỳ nhà cậu sẽ không quan tâm tới những cái này đâu.”

Người đàn ông trước mặt thoáng ghen lời, dường như có chút bực tức, nhưng vẫn chưa phát tác ngay tại trận, chỉ diện vô biểu tình xoay người bỏ đi. Không lâu sau lại thấy hắn cầm một chồng cà vạt đi tới, mở miệng kêu: “Tần...”

“Dừng!” Tôi đứng phắt dậy từ sofa, thuận tay tắt ti vi, nói, “Tôi thực sự không phân biệt được đẹp xấu trong đồng cà vạt kia của cậu, vẫn là để cho Tiểu Kỳ nhà cậu thưởng thức đi.”

Nói xong liền duỗi duỗi thắt lưng, bước nhanh về phía cửa.

“Tần Tiểu Dương, cậu đi đâu?”

“Uống cà phê. Hôm nay tôi cũng có hẹn người gặp mặt.” Tôi phát phát tay, mỉm cười, “Cậu cứ việc đi khênh khênh ta ta với Lý Tân Kỳ, buổi tối không về cũng không sao hết.”

Nói xong tôi liền mở cửa phòng, chậm chạp đi xuống dưới lầu.

Sau khi đi được một lúc mới phát hiện ra ban nãy mình cười hơi quá rồi, cơ mặt có chút cứng ngắc. Bởi vậy liền đưa tay lên nhéo nhéo má, khẽ thở dài. “Người hữu tình sẽ thành quyến thuộc, thật khiến người ta phải ước ao.”

Lúc tôi đến quán cafe đã không còn sớm, liền chọn một vị trí sát khung cửa sổ, ngồi một mình lẳng lặng thần thờ.

Ngoài cửa sổ đang là cảnh xuân, tiết trời dần dần ấm lên, đảo mắt đã lại qua một năm. Trước đây chưa từng để tâm, tới khi phục hồi lại tinh thần mới phát hiện ra, bạn bè bên cạnh hầu hết đều đã thành gia lập thất, chỉ có mình là vẫn một thân một mình.

Ngẫm nghĩ, đầu ngón tay theo thói quen lại vuốt ve chiếc nhẫn bạc trên bàn tay trái, nơi ngực ần ần phát đau.

Mặt trong chiếc nhẫn có khắc tên viết tắt của một người nào đó, nhưng tôi lại không có dũng khí đọc ra hai chữ này, chỉ sợ vừa mở miệng sẽ liền rước lấy tương tự vô tận.

Rõ ràng nên quên đi, lại vẫn thường xuyên nhớ tới... những chuyện đã từng xảy ra.

Thoáng một cái đã nhiều năm như vậy, thời không kia xa xôi không gì sánh được, có phải đã sớm thương hải tang điền? Mà tôi lại vẫn nhớ mãi chẳng quên người ấy, liệu có phải đáng vẻ vẫn như trước đây?

Nhớ nhưng như vậy, thế nhưng... chẳng cách nào gặp lại được.

“Anh Tần.”

Trong thoáng chốc, bên tai bỗng nhiên truyền tới một tiếng gọi khẽ. Tôi giật mình vội vàng ngẩng đầu lên, lúc này mới phát hiện ra một cậu thanh niên đang đứng trước mặt, mỉm cười nhìn mình chăm chú.

Tôi vội vàng thu liễm tâm trạng, theo phản xạ khẽ cong khóe môi, mỉm cười với cậu: “Tiểu Phi, em đến rồi?”

“Thật ngại quá, trên đường khá tắc, em lại đến muộn nữa.”

“Không sao.” Tôi bưng tách cafe lên uống một ngụm, nói, “Chuyện công việc của em đã giải quyết xong cả rồi, thứ hai tới làm đi.”

“Thật sao?” Người đối diện vừa mới ngồi xuống lại nhảy dựng lên, vô cùng hưng phấn hô lớn: “Anh Tần, anh thật quá lợi hại! Cảm ơn anh.”

“Chỉ là chuyện nhỏ thôi, không có gì ghê gớm. Huống chi, dù gì em cũng là đàn em của anh mà.”

“Phải phải phải.” Từ Phi gật đầu cái rụp, cười đến là vui vẻ, “Vả lại còn thiếu chút nữa là thành người nhà a. Nếu không phải chị của em lúc trước chia tay với anh, nói không chừng hiện giờ anh đã là anh rể của em rồi.”

Tôi cười cười, thâm nghĩ lời này nói có chút khoa trương, nhưng chỉ liếc nhìn cậu, ung dung hỏi: “Chị em dạo này thế nào?”

“Còn chẳng phải vẫn như cũ ư, từ sáng đến tối ru rú trong nhà chơi điện tử, còn suốt ngày lướt cái trang web màu hồng biến thái kia, quả thực đã tẩu hỏa nhập ma rồi.” Cậu ba hoa chích chòe, rồi lại thao thao bất tuyệt, “Thật ra mà nói, lúc trước khi chị em bị anh vứt bỏ, chẳng biết có bao nhiêu thương tâm. Không những biến mình thành người như bị bệnh thần kinh, còn đặc biệt cầu thần bái phật nguyện rửa cho anh xuyên qua thời không, muốn hại anh xuyên về thời cổ đại làm tiểu thụ. Khụ khụ, tiểu thụ là cái gì có khi anh chẳng biết đâu nhỉ? Để em giải thích một chút...”

Tay tôi khẽ run, thiếu chút nữa làm đổ tách cafe ra bàn, khó khăn lắm mới ổn định được tâm trạng, thấp giọng thì thầm: “Kỳ thực, mấy lời nguyện rửa kiểu như vậy đôi khi cũng rất linh nghiệm.”

“Hả? Anh Tần nói gì vậy?”

“Ừm, anh là nói... chị của em tuổi cũng không còn nhỏ nữa, cũng tới lúc nên tìm một người đàn ông tốt để ổn định rồi.”

“Dựa vào cái dáng vẻ kia của chị ấy, có người đàn ông nào thích mới là lạ! Cho dù thật sự có, tuyệt đối cũng kém anh Tần đẹp trai phóng khoáng, trẻ trung đầy hứa hẹn.” Cậu ngừng một chút, bỗng nhiên hạ giọng hỏi, “Phải rồi, nghe nói hồi anh học đại học, bạn gái có ít nhất nửa tá, hơn nữa mỗi tháng đều phải đổi một người, rốt cuộc có phải thật không? Còn nữa, lúc anh chia tay với chị của em, tới cùng là đã một chân đạp mấy chiếc thuyền?”

“...” Khóe miệng tôi giật giật, gượng cười, “Lúc ấy anh tuổi trẻ bồng bột, không hiểu chuyện.”

“Vậy hiện giờ thì sao? Tiêu chuẩn khẳng định là càng cao phải không?”

“Trước mắt tạm thời đang tu tâm dưỡng tính.”

“Hả? Sao có thể như vậy?”

...

Tôi và Từ Phi xem như cũng tâm đầu ý hợp, hàn huyên gần một buổi chiều mới từ biệt, ai về nhà nấy.

Đưa mắt nhìn rặng mây đỏ trên bầu trời phía Tây, trong lòng tôi mơ hồ suy nghĩ, lại một ngày nữa trôi qua. Ngày này nối tiếp ngày khác, năm này nối tiếp năm kia, cả một cuộc đời dài đằng đẵng, có lẽ cũng chỉ thế này mà thôi.

Bất luận tôi đi về phương ấy, vĩnh viễn cũng không thể đi tới bên cạnh người kia.

Cho dù có nhớ mong đến thế nào, cũng mãi mãi cách ngăn chân trời góc biển.

Cũng không phải thực sự định tu thân dưỡng tính, chỉ là đã từng bất chấp tất cả để yêu một lần, sau này cảnh xuân tươi đẹp chẳng thể nào nhập vào trong mắt được nữa. Cái gọi là ái tình, suốt đời này một lần là đủ rồi.

Người kia nói đúng, thế gian rộng lớn, nào có ai mất đi một người mà không thể sống được nữa?

Bất quá chỉ là, từ nay về sau đều phải ở trong nỗi tương tư dài đằng đẵng này mà trải qua từng ngày. Bất quá chỉ là, sẽ không bao giờ còn khoảng thời gian hạnh phúc hă hê, nói nói cười cười như thế nữa.

Năm tháng trôi qua thật nhanh, tuế nguyệt đã già.

Mà người... lại chẳng ở bên cạnh ta.

____Hết phiên ngoại 1____

44. Chương 45: Pn2

Tám tuổi.

Đường như bắt đầu từ thời điểm ấy, tôi vẫn luôn mỉm cười.

Sau khi để cho những quyền cước lần lượt rơi xuống thân mình, cuối cùng hiểu rõ nước mắt chẳng thể làm giảm bớt nỗi thống khổ, vậy thì... tại sao lại không cười chứ?

Cửa phòng luôn khóa trái, trong phòng từ sáng tới tối đều là một mảng tối đen, duy chỉ có cánh cửa sổ nhỏ nơi đầu giường là mở, để cho vài tia sáng lờ mờ chiếu vào.

Tôi đã quen vòng hai tay ôm lấy đầu gối mà ngồi ở góc tường, xuyên qua ô cửa sổ kia để nhìn ra bên ngoài, tưởng tượng khung cảnh trời xanh mây trắng ngoài kia, hoa khoe sắc chim hót líu lo. Thế rồi vào một ngày, trên mặt kính bám đầy bụi bẩn chợt hiện ra một gương mặt rất đẹp, đôi mắt hắc bạch phân minh xoay tròn, hần dài giọng gọi: “Này, sao cậu không được ra ngoài chơi?”

Tôi lắp bắp kinh hãi, môi mấp máy nhưng lại không nói ra lời.

Hần liền hơi nghiêng đầu, tay phải nắm lại thành quyền, “uỳnh uỳnh uỳnh” gõ lên tấm cửa kính.

Tôi ngồi yên tại chỗ không nhúc nhích, vẫn chẳng nói gì.

Trên mặt hần dần dần hiện lên biểu tình nghi hoặc, không lâu sau, hần lùi ra khỏi ô cửa sổ.

Sau đó, ngày thứ hai, ngày thứ ba, ngày thứ tư... hầu như ngày nào hần cũng chạy tới tìm tôi. Lúc thì ghé lên ô cửa sổ hà hơi, lúc thì dùng sức đập lên ô cửa kính, lúc lại cười hì hì làm mặt quỷ, nhưng thời gian chủ yếu là vừa hô vừa gọi tôi, rồi lại lăm bắm một mình.

Rất lâu rất lâu sau, tôi mới biết hần lớn hơn tôi một tuổi, sống ở ngay con phố bên cạnh, tên là Lăng Chính.

Mười tuổi.

Trên người tôi không ngừng ứ thương, thường xuyên phải nằm trên giường cả ngày lẫn đêm, chẳng thể cử động.

Lăng Chính vẫn như trước chạy tới tìm tôi hàng ngày, hai tay chống cằm ghé lên ô cửa sổ, đôi mắt đen chớp chớp, hỏi: “Vì sao cậu chưa từng đánh trả?”

Thế là lần bị đòn tiếp theo, trong cơ thể tôi bỗng nhiên cuộn cuộn khí huyết, tay chân chợt nhiều thêm vài phần khí lực mạc danh. Lần đầu tiên trong đời, tôi bỏ nhào tới ôm lấy chân người kia, cắn xé đánh trả, dùng hết toàn lực.

Nắm đấm rơi xuống trên người vẫn vô cùng đau đớn, nhưng tôi lại nghe thấy tiếng cười của mình càng lúc càng dội vang.

Hình ảnh về gương mặt đẹp đẽ nào đó không ngừng xoay chuyển trong đầu.

Nghe nói, trong lòng mỗi người đều ẩn tàng một con dã thú, mà người đã đánh thức con quái vật trong tôi... chính là Lăng Chính.

Mười sáu tuổi.

Lăng Chính đã nổi tiếng gần xa là thiếu niên hư hỏng, trốn tiết bỏ học, văn dốt võ nát.

Tôi ngày thường đều chăm chỉ lên lớp, nhưng chỉ cần Lăng Chính gọi một câu, lập tức sẽ bị câu mất tâm hồn, theo hần đi làm loạn khắp nơi.

Vào một ngày nào đó lúc tan học, sắc trời đã xám xịt tối, người trong trường sớm chỉ còn lại lác đác. Tôi một mình đi qua hành lang vắng vẻ, bỗng bắt gặp Lăng Chính ở khúc quẹo nơi cầu thang.

Hần đang ngồi dựa vào tường, hai chân hơi gập lại, mái tóc đen lộn xộn gần như che khuất đôi mắt, trên tay kẹp một điều thuốc, đang hít khói phả hơi. Trong màn khói trắng mờ mờ lung, mơ hồ có thể nhìn thấy mi mục của hần dài mảnh, ngũ quan tinh xảo, khuôn mặt lại càng anh tuấn tốt cùng.

Trái tim tôi khẽ đập thành thạch, lập tức đứng chôn chân tại chỗ, không xê dịch thêm được bước nào.

Lăng Chính nghiêng đầu liếc nhìn tôi, ngoắc ngoắc ngón tay cười nói: “Lại đây.”

Tôi vội vàng tiến lên vài bước, đứng nghiêm trước mặt hần, cúi đầu nhìn thẳng vào đôi mắt đen nhánh kia.

“Có muốn thử một chút không?” Hấn lười biếng mỉm cười, thuận tay chuyển điều thuốc cho tôi.

Tôi đối với việc này không có hứng thú, nhưng chỉ cần là Lăng Chính đưa, cho dù có là thạch tín hay thuốc độc cũng sẽ ăn. Vì thế tôi liền nhét điều thuốc vào miệng không chút do dự, còn hỏi mượn hấn bật lửa.

Lăng Chính lại chỉ cười cười, bỗng nhiên duỗi tay ra, nắm lấy cổ áo của tôi kéo tới, chậm rãi tiến đầu lại gần.

Chỉ là cách thức châm lửa bình thường mà thôi, tôi lại thiếu chút nữa vì vậy mà ngừng cả hô hấp, căng thẳng tiếp nhận rồi lại cảm thấy cổ họng cứng đờ, ra sức ho khù khụ.

Lăng Chính ở bên cạnh cười không ngừng, đôi mắt phượng dài mảnh hơi híp lại, vô cùng đặc ý nói một câu: “Đồ ngốc.”

Tôi chấn động toàn thân, bỗng nhiên cảm thấy miệng khô lưỡi khô, ***g ngực trở nên nóng rực.

Mười tám tuổi.

Cuối cùng Lăng Chính ở trần trên gậy ra đủ trò, đánh lộn uống rượu, không chuyện xấu gì là không làm. Mà tôi lại hoàn toàn trở thành tay sai đắc lực của hấn, đến đến đi đi, như hình với bóng.

Hoặc giả, chính xác mà nói... là tôi chưa từng rời khỏi hấn.

Lăng Chính mặc dù tính cách ác liệt, một khi đã đánh lộn liền rất liều lĩnh, nhưng diện mạo anh tuấn kia lại rất thu hút sự yêu thích của đám con gái, bạn gái đổi hết người này tới người kia, đào hoa vô cùng.

Tôi lặng lẽ đứng nhìn một bên, cho dù trong lòng ghen tỵ đến chết đi sống lại, trên mặt trước sau vẫn chỉ mỉm cười.

Đúng vậy, từ năm mười sáu tuổi ấy, tôi đã hiểu rõ tâm ý của mình.

... Tôi thích hấn...

Tiếc là, vĩnh viễn không có dũng khí để nói ra.

Tôi không thể nào ngờ được, đúng vào lúc mình đang vì thứ tình cảm cấm kỵ này mà thống khổ đấu tranh, một người bạn gái nào đó của Lăng Chính lại khóc lóc nhào vào trong lòng tôi.

Bờ môi ẩm ướt mềm mại quần lên, tôi nhất thời luống cuống cả tay chân.

“Chị à, như vậy chỉ e không được đâu.”

“Vì sao không được? Tên họ Lăng kia căn bản không thèm để tôi vào trong mắt.”

“Nhưng mà...”

“Mặc dù bề ngoài của Lăng Chính rất đẹp, nhưng hoàn toàn không biết cách quan tâm tới phụ nữ. Còn Tiểu Lãm cậu, cả ngày đều mỉm cười, rất khiến người ta yêu thích.”

Tôi cười khổ, kiệt lực vùng tránh, đột nhiên nơi mũi lại ngửi thấy một mùi hương nhàn nhạt.

Đó là mùi thuốc lá tương đối quen thuộc là mùi hương trên người Lăng Chính.

Nụ cười của tôi trở nên cứng đờ, cánh tay đang chống cự bỗng sửa thành ôm lấy thắt lưng mảnh dẻ mềm mại của cô gái kia.

Biết rõ là sai, nhưng tôi vẫn thân bất do kỷ, năm lần bảy lượt chìm đắm vào trong đó.

Mười chín tuổi.

Quan hệ giữa tôi và Lăng Chính càng lúc càng kém.

Bạn gái của hấn vẫn đổi đi đổi lại biết bao lượt, còn tôi cũng hết lần này tới lần khác dẫn những người phụ nữ ấy.

Tôi hoàn toàn không thể kiểm soát được bản thân.

Tôi vô cùng tham luyện mùi thuốc lá nhàn nhạt trên người bọn họ.

Rồi sau, mọi việc cuối cùng cũng bại lộ.

Lăng Chính tức giận đến gần như phát điên, đâm tôi một cú ngã nhào xuống đất. Hắn rút từ sau thắt lưng ra một con dao nhọn, từng bước từng bước tiến về phía tôi, hung ác đâm xuống.

Hắn vốn dự tính đâm vào mắt tôi, đáng tiếc lại hơi lệch một chút, chỉ cắt vào thái dương.

Máu tươi chảy thẳng xuống mặt đất, đau đớn vô cùng, nhưng tôi lại cảm thấy nơi đau đớn nhất... là trước ngực.

Cong cong khoe môi, theo thói quen mỉm cười, giây tiếp theo liền nhìn thấy người bạn tốt Lý Tân Kỳ bổ nhào tới cứu tôi, đánh nhau cùng Lăng Chính. Khi tiếng kêu thảm thiết vang lên, tôi gần như đã mất đi ý thức, chỉ mơ hồ nhìn thấy trên tay Lăng Chính nhuộm đầy máu tươi.

Hai mươi tuổi.

Vết thương đã lành, tôi xuất viện, trên khoe mắt lưu lại một vết sẹo thật dài.

Lăng Chính sớm đã bị bắt vào tù.

Nghe nói hắn mất hai ngón tay.

Nghe nói hắn tuyên bố sẽ trở về báo thù.

Nghe nói...

Nhưng tôi không còn gặp lại hắn nữa.

Hai mươi bốn tuổi.

Tôi gần như đã quên đi con người tên Lăng Chính ấy.

Tôi mở một quán bar ở trung tâm thành phố, việc làm ăn không tốt cũng không tồi. Tôi ở trong một căn hộ có hai phòng ngủ một phòng khách, sắp xếp xem như cũng gọn gàng. Đáng tiếc vẫn chưa có bạn gái.

Còn nữa, rằng tôi luôn âm ỉ phát đau.

Tôi chạy tới bệnh viện khám răng, bác sĩ nói đã bị sâu răng rồi, còn để như vậy nữa thì chỉ có thể đeo răng giả.

Tôi cười cười, cũng chẳng buồn để tâm.

“Chú ý vệ sinh khoang miệng sạch sẽ, còn nữa, ăn ít chất đường một chút.” Bác sĩ rất nghiêm túc dặn dò một lượt, nét mặt nghiêm chỉnh.

Tôi mỉm cười vô cùng vô tội, từ trong túi áo lấy ra mấy chiếc kẹo mút, hỏi: “Vị dưa leo, anh có muốn ăn không?”

Bác sĩ bất mãn liếc nhìn tôi, hỏi ngược lại: “Sao lại thích ăn kẹo như vậy?”

Tôi thuận thực bóc mở giấy gói, đút ngay que kẹo vào trong miệng, hàm hàm hồ hồ đáp: “Để bỏ thuốc a.”

Hai mươi sáu tuổi.

Khi đã cách thời gian ấy bảy năm, cuối cùng tôi lại gặp được Lăng Chính.

Trên phố người đến kẻ đi, hắn đứng bên đường đối diện, mặc một bộ sơ mi quần vải bình thường nhất, vẫn dáng vẻ biếng nhác như trước đây, ngang tàng bất kham. Dưới ánh dương quang, gương mặt kia vẫn anh tuấn mê người như xưa, liếc mắt một cái tôi liền nhận ra hắn.

Hoặc giả, tôi chưa từng lãng quên.

Nếu hắn là một kiếp nạn đã được chú định trong vận mệnh, vậy hiển nhiên tôi có trốn cũng không thoát.

Ngẫm nghĩ, tôi đút tay vào túi áo lục tìm một điều thuốc, lần sờ một hồi lâu lại chỉ tìm được một viên kẹo cứng.

Tôi không nén được một tiếng thở dài, vừa gất gao nhìn Lăng Chính chăm chú, vừa nhai viên kẹo trong miệng đến vang lên từng tiếng rôm rốp.

Một lúc lâu sau, tôi lại nhịn không được mà khẽ mỉm cười.

Tôi ăn kẹo đã ăn đến gần hết răng, rốt cuộc là để bỏ thuốc, hay là để từ bỏ... cái người lúc trước đã từng dạy tôi hút thuốc lá kia?

____Hết phiên ngoại 2____

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-so-chet-so-dau>